

RĂZVRĂTITA LUI ADAM
SANDRA CHASTAIN

CAPITOLUL 1

-Rămâi pe loc, amice.

Un intens cerc de lumină inundă neașteptat aleea. Bătrânul, care își târa picioarele se opri și se sprijini în baston. Parcul părea să se fi cufundat în tăcere. Doar sunetul îndepărtat al unor râsete și al traficului mai tulbura atmosfera.

-Să faci întocmai cum îți spun. Intrusul nu avea nevoie de microfon ca să-și amplifice glasul amenințător.

-Stai liniștit, Fred, șopti Toni Gresham, aflată pe craca unui stejar masiv. Să nu te miști, l-am prins. Ea își ținu respirația și strânse în palmă fluierul. Fred se legănă

nesigur,jucându-și rolul exact cum făcuse și în celelalte nopți.Acum ea nu trebuia decât să simuleze că era omul legii,să sufle în fluier și să-l pună pe fugă pe tâlhar.Acest bărbat nu arăta însă ca toți ceilalți bandiți pe care ei îi speriaseră. Acest bărbat era solid și primejdios,iar când intră în lumina slabă,ea observă că purta armă.Toni se gândi că un simplu fluier nu avea să fie suficient.Poate reușea să-i capteze într-un fel atenția,până se ducea Fred după ajutoare.

Poate dacă își cumpărau pantofi-balerini și se apucau să bată step.

Din locul lui de lângă arbori,Adam Ware își mișcă încet raza lanternei de-a lungul aleei.Cu numai câteva minute în urmă îl zărise pe bătrân apucând-o pe cărăruia puțin folosită.La început intenționase doar să-l avertizeze că în parc erau bandiți.Când însă bărbatul din simplu bătrânel începu să facă pe schilodul, Adam își puse întrebarea dacă nu cumva acesta cerea să fie urmărit.Privind mai atent,Adam constată că bărbatul nu era nici bătrân și nici un vagabond în căutarea unui culcuș.Ascunzându-se printre copacii ce străjuiau aleea,Adam îl urmări și-și dădu seama că bărbatul era ca o cloșcă care încerca să-și momască prada în afara sau înăuntrul cuibarului.Își găsisse banditul sau poate jumătate din banda de hoți.Unde oare îi era complicele?

Sus în copac,Toni aștepta,studiindu-și adversarul.Asemeni unui luptător dintr-un grup de comando aflat într-o misiune nocturnă,personajul negativ era îmbrăcat în haine de camuflaj,colorate în nuanțe de negru și verde,și purta în picioare ghete de militar.O bentiță verde-oliv îi tncercuia fruntea,ținându-i departe de față părul des și negru.Legănându-și statura înaltă și musculoasă,bărbatul avea alura unui animal de junglă gata să sară.

-În regulă,roști necunoscutul calm.Aruncă arma și fă un pas în față,foarte încet.

Pentru orice eventualitate,Adam își atinse pistolul ascuns în teacă.

În replică la ordinul lui,bărbatul chelios aruncă bastonul și,afișând un zâmbet larg,se apropie agale de Adam.

-Ehei,drăguță,nu m-a mai jecmănit nimeni până acum.Banii mei sunt ai tăi,fără să-ți port pică.El își plesni coapsele ritmic și-și ridică mâinile într-un gest de resemnare.Ai priceput,omule?

-Ia te uită cine era,Mortul Fred.Încetează cu rap-ul,Fred,și depărtează picioarele. Ești arestat! De când ai început să stai la pândă prin parc?

Lui Toni inima i se strânse în piept.Făcuseră o greșeală.Bărbatul care se afla față în față cu fred nu era bandit..Acest necunoscut era un om al legii și după alură era clar că nu glumea.

-Ehei! exclamă Fred.Domnul căpitan Adam.Fără atac.Luna-i strălucitoare.

Noaptea încântătoare.Lasă-l pe Mortul Fred să plece și nici n-o să-l vezi când va

trece.Să-l lase pe Fred să plece? Bărbatul de jos nu avea de gând să facă așa ceva.Era bine să acționeze repede până ce Mortul Fred nu-și termina repertoriul șugubăț și nu făcea vreo prostie care să-l determine pe bărbatul cu pistol să acționeze în pripă.Toni nu se îndoia câtuși de puțin că amicul ei ar proceda întocmai doar pentru ca ea să nu fie prinsă.Ea îl băgase pe Fred în treaba asta,ea trebuia să-l scoată.Toni așteptă ca intrusul să se apropie de Fred și se bucură când acesta se opri cu spatele la ea,la numai câțiva pași de copacul în care se afla.Încet,se târî pe creanga masivă până aproape de trunchi,în locul unde fixaseră funia pe care ea urcase în copac.Cânepa împletită nu era o liană din junglă și nici ea nu era Johnny Weissmuller,dar acum se aflau în război.Își legă funia în jurul taliei,fiindcă ținea prea mult la viață,și-și dădu drumul în întuneric cu o totală nesăbuiță.

-Aaaa,haaa,eee,aahhh!Strigătul înfricoșător a la Tarzan,pe care ea îl eliberă în clipa în care deveni o ghiulea umană,zburătoare,tulbură noaptea precum bocetul unei *banshee*(spirit în folclor irlandez,întruchipând o femeie care plânge și care se arată sau este auzită de cei în familia cărora urmează să moară cineva).Speriat,necunoscutul se răsuci,iar picioarele ei îl loviră în piept,cu o bufnitură puternică.Lanternă lui ateriza printre copacii din spatele lor,iar arma îi zbură în întunericul de pe partea cealaltă a aleei.În clipa în care ea frână,bărbatul,care în cădere se lovide cu capul de trunchiul unui copac,era trântit la pământ.

-Fugi,Fred! L-am prins!Gâfâind,Adam își recapătă răsuflarea și scuturând din cap încercă să înfrângă efectele impactului.O femeie! Pilotul kamikaze,venit din senin,care îl făcuse knock-out,era o femeie,și încă una minionă și-judecând după cum o simțea în timp ce se zbătea să-l înhațe-bine înzestrată.Avea mireasma caprifoiului.Nu,era năucit din cauză că se lovide la cap.Păduricea mirosea a caprifoi.Femeia mirosea a cherestea și a gudron.Și stătea lipită de el.

-Nu te mișca! porunci ea,sprijinindu-se pe brațe ca să-l poată vedea mai bine.Să nu miști un mușchi!Adam știa că în împrejurări normale ar fi aruncat-o de nu s-ar fi văzut și ar fi înșfăcat-o de n-ar mai fi scos nici păs.Probabil că acum era încă uluit.Iar când ea ridică ușor capul,îngăduind felinarului de pe alee să-i lumineze fața,el își dădu seama că era în mare belea.

Observând expresia năucită de pe chipul bărbatului,Toni uită o clipă de Fred și-și transferă toată grija asupra necunoscutului de dedesubtul ei.

-Ești rănit? întrebă ea îngrijorată.Era el rănit? întins pe spate într-o zonă împădurită,la nici patru kilometri de Departamentul de Poliție din Atlanta, Adam,"*Omul de Fier Ware*",durul,fostul jucător de la New Orleans Saints; era ținut prizonier de cea mai angelică făptură care sărise vreodată pe

trupul lui. Rănit? Nu. Uluit? Da. El o studie cu asprime.

În părul ei moale și blond, care îi încadra fața în formă de inimă, se prinsese o frunză. Ochii albaștri-verzui, incredibili de mari, străluceau de o vitalitate pentru care un fotograf ar fi fost în stare săucidă ca s-o găsească. Într-un colțișor al minții lui bine antrenate, un gând îl obseda. Mai văzuse undeva această femeie, nu pe stradă și nici în albumele cu suspecti. Nu putea să-și aducă aminte numele, dar știa că nu avea să fie prea ușor.

-Hei! strigă Toni. Doamne, Dumnezeule!, *„Uța-uța pe frânghie. Un pisoi și-o pungășie”*. Răspunde-mi, curcanule. Ești teafăr?

Adam oftă, privind-și atacatoarea cu o fascinație resemnată. Până și în lumina lunii era vizibilă îngrijorarea ei sinceră din albastrul intens al ochilor și din încruntarea sprâncenelor.

-Nu știu, zise el cu tristețe. Se pare că am halucinații. Cred că sunt molestată de un înger care recită poezioare pentru copii. Este oare ea adevărată? El își schimbă poziția, făcând o mișcare nesigură, de tatonare. Aș! Probabil că este un vis frumos.

-Sunt reală. Și nu-ți recit ție poezioare pentru copii. Le folosesc în loc de înjurături. Încerc să mă las de ele. Te-am întrebat dacă ești teafăr, repetă ea neînduplecată. Cu toate că bărbatul aflat dedesubtul ei se lovise la cap și era posibil să nu-și dea seama de ceea ce făcea, Toni nu-și permitea să riște. El era mult prea mare și mult prea puternic. Ea răspundea de Fred și de toți ceilalți. Ei erau pe primul plan. De îndată ce avea să fie sigură că toți erau în afară de orice pericol, ea avea să se ocupe de fiecare rană pricinuită necunoscutului.

-Nu știu, zise el. Ție-ți par în regulă?

Adam o tachina. Cu o mișcare rapidă, prin care fu sigură că-l surprinsese, ea îi apucă mâinile de încheieturi și i le răsuci deasupra capului. O fi ea mică, dar era bine pregătită în tehnicile de autoapărare. Mare greșeală, Toni, se gândi ea instantaneu. Mișcarea îi lipi sâni de clavicula lui. Gura ei era la mică distanță de bărbatul care întruchipa cel mai erotic vis al unei femei. Brunet, cu o înfățișare plăcută, necunoscutul ar fi putut foarte bine să fie fratele lui Mel Gibson. Ochii negri păreau să emane căldură în stare lichidă. Buzele lui pline erau ușor depărtate, ispitind să fie sărutate.

-Să nu miști un mușchi, zise ea disperată.

-Crede-mă, Fiică a Junglei, n-aș mișca dacă aș reuși să mă înfrânez. Din păcate...

Glasul lui se stinse și, întrebător, Adam ridică o sprânceană. Amândoi simțiră câțiva dintre acei mușchi ai lui care refuzau să se supună poruncii ei.

Fără să stea pe gânduri, Toni își strecură genunchiul între coapsele lui, în locul în care știa că-i putea face mult rău și la rândul-i își ridică întrebătoare

sprânceană.”Cocoșelul” era acum sub amenințarea ei.

-Cred că trebuie să știi că pot să mă apăr singură.Vrei o demonstrație?

-În regulă,în regulă.Mă predau.El își reprimă zâmbetul admirativ,pe care îl bănuia născut dintr-o nebunească pasiune.Această renegată era curajoasă și inteligentă.În plus,reușise să-i tulbure întregul echilibru psihic.El nu tachinase niciodată.Nu îngăduise niciodată ca sentimentele personale să-i nuanțeze răspunsurile.Sau cel puțin până acum nu tolerase așa ceva.Adam era un bărbat metodic,care nu se abătea de la litera procedurii polițienești.Omul de Fier se preschimbase neașteptat în pulbere și nu-și dădea seama când se întâmplase acest lucru.Deocamdată,el avea să o lase să tragă sforile.Fuse manipulată și era silit să admită că femeia îi stârnea curiozitatea.

Când primarul îi ceruse personal să se ocupe de cei care îi jefuiau pe bătrâni în parc,el nu știuse în ce se băga.De curând află că unul dintre hoți atrăgea victimele și le capta atenția,iar un altul trecea în goană și după ce le fura gențile și portofelele dispărea printre copaci.Bătrânii nu erau răniți,dar se alegeau cu sperieturi mari.Poliția fusese incapabilă să-i oprească pe răufăcători.

Apoi,în ultima săptămână,își făcură apariția o pereche de străjeri moderni care salvaseră de la jaf pe cel puțin trei potențiale victime.Echipa de salvare era compusă dintr-un bărbat solid,deghizat în vagabond,și un băiețandru îmbrăcat tot în negru.Era jenant ca treaba departamentului de poliție să fie făcută de aceștia.Pe cont propriu.Adam supraveghea zona de trei nopți,fără nici un rezultat,până acum.Înghiți cu greutate și-și dădu frâu liber imaginației.Femeia care îl ținea prizonier fie făcea parte din banda de hoți,fie era din rândurile gărzilor civile.Cunoscând dosarul lui Fred,el optă pentru varianta delincvenței.Și totuși ea nu avea alura unei ticăloase.Nu,acei ochi și acel chip nu puteau fi ale unui om cu înclinații criminale.Era o femeie Robin Hood cu o ceată de zurbagii. Acum,că-l făcuse prizonier,el avea să se alătore bandei ei și să lupte din răputeri ca să intre în grațiile căpeteniei.Avea să...Nu era nici o îndoială că aiura.Dacă n-ar fi existat pulsul constant și lent al dorinței care vibra insistent între ei,el ar fi zis că ațipise în timpul misiunii și că acesta nu era decât un vis erotic.Dar totuși,acesta nu era un vis.El era brutalizat de un înger.Toni refuza să ia în seamă încordarea pe care o simțea în partea de jos a trupului.Refuza să ia în seamă ciudatele senzații care se jucau de-a v-ați ascunselea chiar sub pielea ei.Ea și acest bărbat ședeau,practic,nas în nas,buzele lor fiind despărțite doar de o șoaptă.Încercând să se sprijine pe brațe,ca să se îndepărteze de prezența lui tulburătoare,ea slăbi strânsoarea din jurul încheieturilor mâinilor lui și se atinse cu șoldul de bărbăția lui.Faptul că intra în dileme mai puțin ortodoxe nu era ceva

nou pentru ea. Conform filosofiei ei, cei care nu făceau nici o greșeală nu făceau nimic. Până în final ea reușea să îndrepte lucrurile. De astă dată era posibil să fi intrat într-o situație fără ieșire. Și totuși, cu cât o prelungea mai mult, cu atât Fred avea șanse mai mari de scăpare. Nu știa însă ce avea să se întâmple cu ea.

Bărbatul ședea nemișcat, urmărind-o cu o expresie amuzată. Amândoi erau în impas. Toni bănuia că el aștepta ca ea să facă o mișcare, însă ea habar nu avea ce ar fi trebuit să facă. În afară de iraționala dorință de a-și lipi buzele de acelea ale misteriosului bărbat, ea părea să nu se mai poată gândi la nimic altceva, nici măcar la calea de scăpare.

-Am terminat cu jocul de-a hoții și vardiștii? întrebă ea într-un final, strângând din ochi și țuguindu-și îngâmfată buzele.

-Hoții și vardiștii? Oh, eu am crezut că ne jucam de-a Tarzan și Jean, de-a legea junglei, zise el, surâzând leneș. Dar cred că trebuie să-ți spun că eu chiar sunt un om al legii și că tu ești arestată. Orice vei spune sau vei face va putea fi folosit împotriva ta și... O trosnitură în boscheți și zgomotul apăsat al unor pași le dădu să înțeleagă că nu mai erau singuri.

-Măi neică, ascultă colea nițel. Don'șoara nu se sperie deloc. Așa că vezi, Fred, având arma ta și sângele rece, îți zic „Lasă femeia să plece”!

-Ce faci, Fred, ameninți un ofițer de poliție? N-ai destule probleme? Oricum, știu că nu ai arma mea, așa că lasă-te de bancuri.

-Fred. Pleacă de aici, strigă Toni peste umăr. Te rog! Eu conduc aici. Am relații la primărie. Crede-mă, am toată situația sub control. Ea își împinse genunchiul spre bărbăția necunoscutului. Nu-i așa, domnule ofițer?

-Ar fi de discutat, dar nu cred că aș vrea să fac acum acest lucru, rosti el pe un ton târâgănat, foindu-și partea de jos a trupului. De fapt, dacă tu ești capul, haiducule, tu ești cel pe care îl vreau.

-Eu sunt.

-Și să înțeleg că te obligi să te ocupi de orice problemă de care ești responsabilă?

-Ehe...da. Toni începu să-și dea seama că jocul de cuvinte al necunoscutului era posibil să nu fie neintenționat.

-Cu mașina cum rămâne? întrebă Fred încăpățânat. Toni gemu. Cu Fred nu avea să o scoată ușor la capăt.

-Ia-o. Condu-i pe ceilalți acasă. Eu am să iau un taxi.

-Sau poate vrei să ne însoțești la secție, propuse Adam bărbatului care părea să nu dorească să-și părăsească șefa.

-Nu-ți mai face griji, Fred. Tata se va ocupa de toată chestiunea asta. Pleacă de aici, acum! Fred își agăță degetele mari în găicile de la pantaloni și aborda o alură

exagerat de calmă. Pe bărbatul de dedesubtul ei o fi reușit el să-l păcălească, însă ea știa că stăpânirea de sine a lui Fred se ținea într-un fir de ață.

-În regulă, Toni, consimți el. Dacă ești sigură. Dar să aibă grijă să nu-ți facă vreun rău, căci am să-l...

-Sunt sigură, Fred. Explică-le celorlalți ce s-a întâmplat și nu-i lăsa să vină în parc, până n-am să spun eu. Mă voi întoarce acasă cât de repede am să pot.

Ea observă cum Fred, înainte de a dispărea fără prea mare tragere de inimă în întuneric, își mută de câteva ori privirea de la ea la ofițerul de poliție și invers.

Zgomotul pașilor lui apăsați se pierdu, iar ei rămaseră din nou singuri.

-Te vei întâlni probabil mâine cu el, declară Adam, dacă vei coopera și dacă șeful va fi înțelegător, în seara asta, domnișoară, ești a mea. Cu o extraordinară ușurință, el își eliberă mâinile și încolăcindu-și brațele în jurul taliei ei, așteptă ca ea să înțeleagă că nu mai era stăpână pe situație.

-Șef? Doar nu ai de gând să mă arestezi?

-Ba da. Mă tem că va trebui să te duc la secție. În termeni polițienești, haiducule, ești prizoniera mea. O clipă, Toni își îngădui să privească adevărul. Știusese de la început că exista posibilitatea ca ei să fie prinși. Ziarele publicaseră avertismentul că primarul pornise o acțiune de stârpire a hoților din parc. Însă bătrânii care locuiau în apartamentele din vecinătate nu văzuseră nici un rezultat. Neîndoielnic, pentru a veni de hac bandiților, existau soluții mai bune decât cea găsită de ea și de Fred, însă alta nu-i venise în minte. Ea nu încerca decât să facă posibilă ieșirea din casă a celor dragi bătrânei. Acum apăruse acest lup singuratic care reprezenta legea, și care în loc să-i aresteze pe bandiți, o arestase pe singura persoană care încerca să-i gonească pe răufăcători.

-Ești nebun, zise ea. Nu eu sunt cea pe care vrei să o arestezi cu adevărat. Cred că ai suferit o contuzie când te-ai lovit la cap. Poate că ar fi mai bine să mergem la spital și să ți se facă un examen. El oftă.

-Ai dreptate, haiducule. Ar trebui să o luăm din loc. Pământul ăsta este tare, noaptea trece în zbor, iar noi mai avem mult de mers până să ne culcăm.

Îl cita pe Robert Frost, se gândi ea. Un om care cita din Robert Frost nu putea să fie rău. Poate că avea să o elibereze. Sigur, și poate că în loc de balerini ar prefera să-și cumpere patine și să se apuce de dans pe gheață.

Un nor lunecă în fața lunii, iar umbrele se strecurară repede, cufundând în întuneric spațiul în care se aflau. Bâzâitul insectelor și țipetele păsărilor de noapte tulburau tăcerea cu zgomotele lor ciudate. Toni se cutremură. Strania situație era ceva ce nu i se predase nici la lecțiile de inginerie, nici la cele de autoapărare.

-Mai este un singur amănunt,zise el,strângând încleștarea din jurul taliei ei.În legătură cu atenția pe care o acorzi problemelor pe care le-ai cauzat.

Toni își pierdu răsuflarea.Bărbatul era serios.Îi trimisese pe Fred și pe ceilalți ca să nu pățească ceva.Acum însă cine avea să aibă grijă ca ei să nu i se întâmple nimic?

-Problemă?Ah,da,bâigui ea.Cred că soluția este un duș rece și un brandy.Da,asta ar trebui să meargă.El ridică din sprâncene.

-Mă refeream la faptul că ești delincventă și că ești arestată,păpușico.Despre ce problemă credeai că vorbesc?

Lui nu-i venea să creadă că spunea astfel de lucruri.O tachina,întârzia să-și facă datoria.Nu-și dădea seama de ce se mai afla încă pe jos,ca un adolescent emoționat de prima întâlnire cu o fată.Nu-și dădea seama că mâinile lui dezmierdau șoldurile ei.

-Nu-mi mai spune păpușică.Mă cheamă Toni,și aș vrea să mă ridic.

-Toni? Ca pe tigru-surpriză? Când eram copil n-am găsit în cutia mea cu fulgi de cereale nici o figurină care să-ți semene.El îi simțea sânii mișcându-se în ritmul respirației scurte și rapide.Toni era ispititoare.Ochii ei străluceau atât de teamă,cât și de mânie,iar trupul i se potrivea perfect cu al lui.La naiba! Gândurile care îi treceau lui prin minte erau total opuse procedurii polițienești.

Toni își linse nervoasă buzele,iar admirația lui pentru ea crescuse.Îi era teamă? Da,însă ea nu avea să recunoască.Într-adevăr,ea stârnea curiozitate,iar el nu întâlnise prea multe femei care să-l intereseze.Nu-și îngăduise niciodată acest gen de distragere.Ce avea să facă ea,dacă el încerca să o sărute? De îndată ce gândul îi încolți în minte,el știa că dorea să o sărute,că dorea să-și lipească gura de acele buze moi,tremurătoare..Era probabil nebun.Era ofițer de poliție.Nu putea să sărute o femeie și apoi să o aresteze.

Toni simți,brusc,o încordare în bărbatul aflat dedesubtul ei.În timp ce ochii lui păreau să-i cerceteze atent pe ai ei,valuri de confuzie o copleșiră.Trupul începu să-i tremure și era conștientă că el simțea acest lucru.Ce se întâmpla cu ea? Ședea singură în pădure,deasupra unui necunoscut,și oricât n-ar fi vrut,trebuia să recunoască că era tulburată.Adevărul era că dorea să atingă acele buze senzuale ce păreau să se apropie tot mai mult,că dorea să-și strecoare mâinile pe sub tricoul lui.

-În regulă,domnule sergent Friday,ripostă ea.Sunt prizoniera ta.Îmi mărturisesc întreaga vină.Port răspunderea pentru gărzile Peachtree.Am să-ți spun modul nostru de operare.Ne infiltrăm prin zonă,îi scuturăm bine pe cei răi și facem parcurile din America sigure.

Dacă siguranța este un delict,atunci arestează-mă.Ea coborî unul din genunchi pe pământ și dădu să se ridice.

-Oh, nu-ți face griji,haiducule,asta și intenționez.Toni întoarse privirea spre el și și pierdu răsuflarea.Luna ieșise din nori,aruncând raze de lumină pe alee.Ea observă că bărbatul avea cei mai pătrunzători ochi pe care îi văzuse vreodată, ochi negri,negri,a căror intensitate pârjolea totul.Sângele i se scurse din cap precum mercurul unui termometru,scufundat în apă cu gheață, și deși îi provoca o stare de amețală ea conștientiza perfect ceea ce avea să se întâmple.

-De ce să mă arestezi? întrebă ea,amânând tot mai mult inevitabilul.Nu sunt o criminală.El urcă încet cu mâna de-a lungul spatelui ei și,cuprinzându-i ceafa,o trase ușor în jos.

-Nu știi ce ești.

-Sunt doar o femeie,o femeie puțin sărită.Te rog...Te rog,nu mă săruta.Ea nu voise să rostească cuvintele pe nerăsuflate.Voise ca acestea să fie un protest,o dojana,un refuz.Însă nu fuseseră așa ceva.,,*Lucy Locket a pierdut un mic pachet*” Să nu înțelegi greșit. Ceea ce de fapt am vrut să spun este că...

-Ceea ce de fapt ai vrut să spui este că dorești să fii sărutată.Ești ca o carte deschisă,și se pare că eu nu pot să nu-ți citesc secretele.*Era adevărat*,se gândi el. Dar mai adevărat era că trebuia să-și adune toate forțele ca să-și înăbușe irezistibilul impuls de a o săruta.Ea prea aproape,prea ispititoare,prea frumoasă. Adam ridică ușor capul.

Toni nu-și dădu seama că-și relaxase mușchii gâtului.Nu-și dădu seama că se apropiase mult de buzele lui.În mintea ei,considera că-și încordase toate puterile ca să întâmpine atacul lui,un atac care însă nu veni.Se pomeni în schimb plecându-și capul,atingându-și buzele de ale lui și simțind nesigurul lui refuz.Nu știa în ce moment sărutul se transformase,dar se schimbase în ceva gingaș și cald.Neașteptat,mâinile ei începură să rățăcească prin părul lui,iar degetele lui pe fața ei.

-Oh,drace,haiducule,acum ai făcut-o.Adam se încordă și încercă să rupă amețitoarea vrajă pe care sărutul ei o urzise.Tulburat privi în ochii ei visători.Nu poți face așa ceva.Este...

-Minunat,sfârși ea.Minunat.

-Este neprofesional.El o trase aproape și,răsucindu-se,o țintui dedesubtul lui.

-Ce faci?

-Te arestez,drăguță,până nu uit complet care îmi sunt îndatoririle.Te avertizez că nu o să țină nimic.Nu mă las ușor influențat și nici nu pot fi cumpărat.Adam se ridică și apucând-o de mâini o trase lângă el.Văzând ezitarea ei de moment,el își

curmă dorința de a-și furișa mâinile pe dedesubtul tricoului ei lălâu și de a-i atinge sfârcurile care se înfîgeau obraznice în țesătura de bumbac.Ea avea ochii umezi și era nesigură pe picioare.Adam știa că dacă n-o aducea înapoi în prezent,el și-ar fi pierdut și ultima fărâmă de stăpânire.

-Să mergem,haiducule,murmură el mai mult mormăind decât poruncind.

Se înșelase,se gândi Toni.El nu era Mel Gibson.Mel Gibson era o copie hazlie a bărbatului care ședea în fața ei.Fermecător, cu sprâncene dese,arcuite deasupra unor ochi negri,devenit serios odată cu redobândirea rațiunii.Maxilarul îi era puternic,necompromițator,iar trăsăturile marcate de-o încruntare mânioasă îi dădeau alura unui om îndurerat.Brusc,el deveni Dirty Harry,iar ea se transformase în Minnie Mouse.

-Unde să mergem? întrebă ea.

-La secție,don'șoară,ca să te întâlnești cu șefu.Va vrea să aibă o discuție cu tine,ca din partea primarului și a Consiliului Orășenesc.După aceea vom avea probabil o mică discuție cu domnul judecător.

-Vorbești serios,nu-i așa? Toni simțea încă pe buze sărutul lui,iar trupul începu să tremure,protestând împotriva fiorilor care o învăluiră.Era din cauza aerului de seară,își spuse ea.Ziua fusese extrem de fierbinte,însă noaptea devenise răcoroasă.Ar fi trebuit să-și fi pus o jachetă.

-Mereu vorbesc serios.Îți este frig?

-Nu.Adică,da.Era sfârșit de august,iar în luna august,în Georgia era foarte cald.Probabil că se inversaseră curenții atmosferici.

-Uite,ia cămașa mea.El dădu să și-o tragă peste cap.

-Nu.Te rog,nu-ți scoate hainele de pe tine.Vreau să spun,că dacă trebuie să mergem undeva,atunci să mergem.Sunt puțin agitată.N-am mai fost arestată până acum.Și nici nu mai sărutase până acum un necunoscut în parc.

-În regulă.De îndată ce îmi găsesc pistolul mergem.Vino aici.El o apucă pe Toni de mână și o trase pe alea luminată de razele palide ale lunii.Pot să am încredere că nu te vei mișca de aici? N-aș vrea să-ți pun cătușe.Deja am încălcat destule regulamente în seara asta.Cred că unul în plus nu mai contează.

-Sigur că poți avea încredere.Sunt o persoană foarte cinstită.Dacă o să mă lași să plec,nici măcar n-am să spun la nimeni ce s-a întâmplat.

-Și,mă rog,ce s-a întâmplat? Ea îl măsură cu privirea.Pe puțin era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt și cu vreo douăzeci de kilograme mai greu decât ea.Întreaga lui alură o făcea să-și dorească să devină mai convingătoare.

-Cum...că m-ai sărutat,replică ea cu îndrăzneală.

-Înțeleg.Asta e părerea ta sinceră în legătură cu ceea ce s-a întâmplat,că eu te-am

sărutat?

-Ei bine,nu chiar.Uite,recunosc.Bănuiesc că s-ar putea spune că eu te-am sărutat, dacă aş fi cinstită până la capăt.

-Îmi plac femeile cinstite,roști el cu seriozitate.Aş dori să-ți strâng mâna.Este de-a dreptul remarcabil să întâlnești o femeie în care să te poți încrede.

Orice gând de-a fugi dispăru din mintea lui Toni,când Adam o luă de mână.Acea senzație caldă o învălui din nou.Răcoarea nu mai exista,însă tremurul se intensificase.Cum de putea un om atât de dur să aibă buzele și mâinile atât de calde și de delicate? O clipă el o ținu de mână.Apoi,mulțumit că ea nu avea să fugă,o eliberă și se întoarse să-și caute arma.

Toni îl privea cum caută.Bărbatul era o enigmă,își zise ea în sine.Stătea în picioare scormonind cu privirea prin iarba.Când își văzu pistolul într-un boschet,se aplecă ca să-l ridice.Asta era șansa ei.În acea secundă,înainte ca el să apuce să se întoarcă cu fața spre ea,Toni îi dădu brânci și o zbughi printre copaci.Adam înjură,văzând-o dispărând în pădurice.

-N-am ce zice,drăguță,ești cum nu se poate de cinstită.

CAPITOLUL 2

N-ar fi trebuit să lase garda jos,își zise Adam în gând,în timp ce asculta fâșâitul pașilor ei prin tufe,încercând să-și dea seama de direcția în care ea o apucase.În clipa în care acceptase această misiune,el știuse că trebuia să acționeze rapid, atunci când avea să-i descopere pe jefuitorii nocturni.Timp de trei nopți fusese pe urmele lor,scăpându-i în ultimul moment,până în seara aceasta.Acum îi găsisse și o lăsase pe pișpirica lor,cu ochi albaștri și păr blond,să se joace de-a magicianul Houdini și să dispară.Însă el cunoștea parcul și ea nu avea cum să-i scape.Ieșirea cea mai apropiată era spre centrul orașului și spre vechea pușcărie transformată în fermă.Adam se luă după Toni.

Micuța hoțomană era mai rapidă decât crezuse el.După ce-l ocoli câteva alei,ea întoarse spatele zonei civilizate și o apucă pe o altă cărare retrasă din pădurice, singura de altfel care mai rămăsese într-o mare de clădiri și asfalt.Adam tăie printre copaci,urmărind-o.Chiar și acești arbori aveau să dispară,se gândi el ocolindu-i,dacă Atalanta avea să găzduiască Jocurile Olimpice de Vară din anul 1996.Complexul avea să fie construit în vecinătatea unei zone industriale,iar vechea pușcărie-fermă urma să fie transformată într-un ansamblu foarte elegant. Bineînțeles că toate acestea nu erau decât speculații.Comitetul Olimpic de organizare nu avea să-și formuleze recomandările prea curând.

Alungându-și din minte aceste gânduri, el iuți pasul și ajunse repede în locul în care îi putea bloca ieșirea. Acum era la mâna lui. Rezemându-se de un copac, el așteptă, auzindu-i pașii apropiindu-se. Gâfâind, urmăre a cursei nebunești pe care o făcuse, Toni ocoli un copac și nimeri exact în brațele inamicului.

-Oh, nu!

-Ce te-a reținut atât? El o ridică în brațe și o imobiliză, încolăcindu-și o mână în jurul genunchilor ei și o alta chiar sub stern. Sub degetele ei îi simțea bătăile puternice ale inimii.

-Ia-ți labele alea mari de pe mine, sergent Friday, că dacă nu, am să țip de am să trezesc și morții.

-Cam atât o să trezești pe aici, fantomele din clădirea veche a închisorii din față.

-Ce clădire a închisorii? El înainta cu greutate prin pâlcul de pini spre o poieniță aflată în spatele unei construcții dărăpănate, năpădită de iederă.

-Această clădire a închisorii, vechea închisoare-fermă. Mi s-a spus că este bântuită de oamenii necinstiți. Toni aruncă o privire atentă vechii construcții și se cutremură. În lumina lunii părea ca un lucru coborât dintr-un coșmar. Se aștepta din clipă în clipă să-l vadă pe Fred ieșind, urlând, din clădirea cu aspect de castel. Făcând un efort, ea își luă privirea de la clădire înapoi la fățarnicul ei ofițer de poliție.

-Este o diferență între cel care comite un delict și cel care spune...o minciună, zise ea încordată.

-Pentru mine nu este. Necinstea este necinste. Oamenii care încearcă să apară altfel decât sunt, pur și simplu mint în alt mod.

-Dar cum rămâne cu oamenii cărora li se întâmplă o cumplită tragedie și nu pot să-și ducă la capăt atribuțiile? Eu cred că noi toți suntem supraveghetorii fraților noștri. Este de datoria celor mai norocoși să-i ajute pe cei care nu sunt.

-Pot exista situații care să justifice întâmplarea acestor lucruri. Dar cum rămâne cu cei care se folosesc de astfel de scuze ca să scape de obligațiile care le revin? Întotdeauna reușesc să găsească câte o inimă înduioșată, ca tine de exemplu, care să-i ajute să te târască în nenorocirea lor. Nu ține, scumpo, nu cred așa ceva. Se poate găsi ajutor peste tot, dacă cineva într-adevăr îl caută.

-Trebuie să fie foarte ușor să vezi totul numai în alb și negru. În viața ta nu exista nici un fel de pete gri?

-Nu există așa ceva. Un lucru este fie corect, fie greșit, fie bun, fie rău, fie adevărat, fie fals. Eu țin socotelile foarte simplu.

-Deci, tu crezi că eu ar trebui să fiu într-un astfel de loc? Astfel îți ții tu simplele socoteli? Ea își înghiți o înjurătură. Trebuia să înceteze să mai înjure, trebuia să

renunțe și la drăguțele poezioare pentru copii, pe care le folosea drept înlocuitoare de cuvinte urâte. El o intuia foarte bine. Nu avea sens să-i ofere alte indicii referitoare la atacul tulburător de care el era responsabil.

-Ehe...n-am mai văzut clădirea asta până acum. Chiar a fost o pușcărie-fermă? Nu pot să cred că s-a aflat atât de aproape de centru și eu n-am văzut-o. Cum ai găsit-o? Adam oftă ușurat, întâmpinând cu bucurie noua direcție pe care aluneca conversația lor.

-Aici mi-am lăsat motocicletă în seara asta, când am pornit în căutarea ta și a prietenului tău. Cunosc locul de ...ani. Nu trebuia să-i spună că orice ofițer de poliție știa despre pușcărie. Cum de altfel știa și cel mai neexperimentat traficant de droguri. Era un loc recunoscut pentru comerțul de droguri și pentru alte operațiuni clandestine.

-La vremea când a fost construită, acest loc nu se afla în centrul orașului, explică el. Era o fermă în care se produceau toate cele necesare pentru traiul pușcăriașilor. A fost construită cândva, după Războiul de Secesiune. Este părăsită de ani de zile. Lui Toni clădirea i se părea înfiorătoare. Nu era foarte mare, dar turele de piatră și zidurile groase erau cumplite. La ferestre mai existau încă gratii. Razele lunii aruncau umbre amenințătoare peste construcție, dându-i un aspect straniu. Fără să-și dea seama, se strânse mai aproape de el și rosti în șoaptă:

-Pare destul de fantomatică.

-Să nu-mi spui că îți este frică de o clădire veche, părăsită.

-Sigur că nu, declară ea mai încrezătoare decât se simțea. Vrei să mă lași jos?

-Ești convinsă că vrei acest lucru? Toni nu era deloc convinsă că dorea ca el s-o elibereze. Dar orice alt răspuns avea să-i diminueze bravada.

-Sigur că da. Sunt prizoniera ta. N-am să mai încerc să fug,

-Oh, da. Am uitat. Cuvintele unei femei cinstite, fără nici o îndoială, o femeie cinstită care se ascunde în întuneric, supunând lumea nevinovată la atacuri fizice.

-Nu sunt o ticăloasă. Pur și simplu fac treaba ta, protejându-i pe bătrâni de bandiți.

-Sigur. Ce intenționezi să faci dacă vreunul dintre bandiți venea înarmat, așa cum am venit eu în seara asta? Ai fi țipat până l-ai fi speriat? Fii serioasă, femeie.

Dacă ești vreun înger milostiv, atunci să știi că te-ai băgat într-un joc periculos.

Astfel te distrezi tu? El o lăsă pe pământ și o eliberă.

-Ai vorbit exact ca unul care a jurat să ajute și să protejeze poporul. Trebuie să fii un om plin de compasiune, domnule ofițer. Nu ajuți niciodată oamenii fără să cauți un motiv pentru care să faci acest lucru?

-Îmi fac datoria.Cu alte cuvinte,cred că omul este responsabil de propriile lui acțiuni.Cu cât fac mai mult binefăcătorii,cu atât au mai puțin de făcut iresponsabilii.Adam se îndreptă spre pâlcul de arbori din spatele căruia scoase o strălucitoare și solidă motocicletă.

-Pune-ți asta pe cap,zise el,întinzându-i lui Toni o cască neagră.Te vei așeza în spatele meu și te vei ține bine,adăugă el,fixându-și pe cap o cască de aceeași culoare.

-Nu intenționez să merg pe chestia asta.

-Cum vrei,dar cred că îți va fi cam greu să ții pasul mergând pe jos.Sau poate preferi să-ți pun cătușele și să te las în clădirea asta până o să trimit o mașină de poliție să te ia.Adam știa că era prea sever.Dar trebuia ori să fie dur,ori să admită că femeia i se strecurase în suflet.Chiar și acum,era captivat de ea într-un fel pe care nu-l înțelegea.Toni mai aruncă o privire clădirii și hotărî că mersul pe motocicletă era incomparabil mai bun decât așteptarea unui mijloc de transport mai comod.

-Am să încalec motocicleta.Ea își legă casca și se urcă pe vehiculul cu două roți.

-Așa am gândit și eu că vei face.Mașinăria prinse viață și ca o nălucă dintr-un roman de groază,îi purtă peste pajiștea luminată de lună,spre un mic drum cu hârtoape.

-De ce n-a mai fost folosită? strigă Toni.Vântul însă îi prinse cuvintele și le sufla undeva în spate,Adam își întoarse capul și-și ridică puțin casca ca s-o poată auzi.

-Poftim? Toni își dădu spre spate propria cască și se aplecă în față ca să-i vorbească la ureche.Simți pe obraz barba lui abia mijită.

-Am întrebat,de ce n-a mai fost folosită.

-A fost abandonată pe la sfârșitul anilor 40,când a fost construită noua pușcărie. Apartine încă municipalității dar se pare că nu s-a convenit asupra viitorului ei.În plus,societatea de istorie nu îngăduie demolarea ei.Unele grupări vor să-i dea o întrebuințare industrială;Altele vor să o transforme în han.Până acum însă nimeni nu a reușit să obțină sprijinul majoritar.

Adam se opri la un colț.De partea cealaltă era o cunoscută arteră din centru,bine luminată.Toni răsuflă ușurată.

-Unde mă duci,domnule ofițer...De fapt cine ești dumneata?

-Îmi pare rău.Cred că nu mi-am spus numele.Sunt căpitanul Ware,Adam Ware, de la forțele speciale de investigație,atașate primăriei.Iar acum ne îndreptăm spre secție.

-Vai de mine.Am fost arestată de un ofițer care este ofițer de-adevăratele.Nici că se putea ceva mai bun pentru Străjerii din Peachtree.Răsucindu-se,el îi aranja

casca pe cap și apoi și-o fixă și pe-a lui. Motocicleta porni din nou. În câteva clipe erau în parcare Departamentului de Poliție din Atlanta. Adam conduse motocicleta spre unul dintre locurile special rezervate pentru oficialități și opri motorul. Se întoarse apoi cu fața spre Toni și după ce îi scoase casca de pe cap și-o îndepărtă și pe a lui.

-Acum crezi că sunt un ofițer de poliție?

-Nu m-am îndoit o clipă. Ai de gând să-mi pui cătușe?

-Crezi că este nevoie? Nu, nu-mi răspunde. Cred că ar fi mai bine s-o fac. După ce îi închise cătușele în jurul încheieturilor, Adam o dirija spre spatele clădirii, departe de intrarea principală. O clipă se gândi să-i dea drumul. După povestea aceasta, ea avea să rămână cu cazier, iar el nu dorea cătuși de puțin să fie cel care să-i păteze astfel viitorul.

-De obicei așa procedezi ca să-ți reții femeile? întrebă ea.

Adam se opri și o răsuci cu fața spre el. Ședea în dreptul intrării din spate, folosită pentru prizonierii importanți. El nu știa de ce o apucase în această direcție. Probabil că voise să o ferească de reporterii care s-ar fi putut afla înăuntru.

-De obicei nu este nevoie să-mi rețin femeile. Ele au tendința să vină de bunăvoie. Iar dacă nu vin, atunci am metodele mele de a le face să coopereze. Ce zici, haiducule? Ai de gând să cooperezi când vom ajunge înăuntru sau mă vei sili să te dau în vileag presei?

Ei nu vorbeau acum despre prizonieri, și amândoi știau bine acest lucru.

-Am să cooperez, zise ea, dar nu sunt haiduc. Numele meu este Toni, de la Antoinette, Marie Antoinette. Și sincer vorbind, în viața mea n-am fost atât de speriată. Spune-mi, și voi vă decapitați prizonierii? El părea de-a dreptul șocat.

-Ești speriată de mine? Ea tăcu o clipă îndelungată.

-Nu, recunosc Toni pe nerăsuflăte, făcând un pas în spate. Sunt speriată de mine. Ea își lovi călcâiul de marginea treptei și dezechilibrându-se se prinse de umărul lui ca să nu cadă. El se întinse automat după ea, trăgând-o în brațele lui.

-Și eu la fel, mormăi el cu glas stins.

-Te rog, lasă-mă să termin. Este ceva foarte important.

-Dar nu te opresc, Marie Antoinette. El își lăsă mâinile pe lângă corp și se dădu un pas în spate.

-Ba da. Nu pot să gândesc când mă atingi, și nu vreau să am astfel de senzații. Ești genul de bărbat care nu-mi place, domnule căpitan Ware, genul de bărbat convins că numai cum spune el este bine. Vezi, eu cred că fiecare persoană este o fărâmbă de umanitate, în adevăratul sens al cuvântului.

-Și eu cred la fel,întări el.Altfel nici nu m-aș fi făcut ofițer de poliție.Legea îi protejează pe cei nevinovați și-i pedepsește pe vinovați,fără excepții.

-Iar dumneata te supui legii?

-Desigur.Eu susțin legea.Îmi fac meseria bine.Și vezi,indiferent de ceea ce aș prefera eu să fac,trebuie să te arestez.Ea îl privi tristă.

-Eh,asta este problema,domnule căpitan Ware.Nu arestarea mea.Faptul că nu faci excepții,totul este alb și negru.Dar știi ce se întâmplă când amesteci albul cu negrul? Mai bine m-ai duce la superiorul dumitale,domnule căpitan Ware,până nu-ți asumi riscul și afli.

-N-ai alură de târfă,zise femeia în vârstă,cu fața smeadă,care împărțea celula cu Toni.

-Mai taci,naibii,Annie,se auzi amenințător o voce dintr-un pat suprapus.Încerc să adorm.

-Trebuie să fie ceva nou pentru tine,bombonico,să dormi noaptea,strigă un gardian din capătul culoarului.

-Și nici beată nu ești,continuă Annie.Pentru ce te-au băgat la zdup?

În ultima oră,Toni Gresham fusese reținută ca bandită suspectă; i se luaseră amprente,fusese fotografiată și azvârlită într-o celulă.Ar fi putut să-și contacteze părinții, așa cum îi zisese lui Fred că avea să facă,însă știa că pe aceștia avea să-i cuprindă groaza.Ei încercaseră să înțeleagă când ea alesese ingineria,în loc de științe umaniste,când voise să predea la școala profesională,în DC de o instituție particulară.Activitatea pe care ea o desfășura cu bătrânii, încordase la maximum relația cu părinții ei,iar acest episod avea să o scoată definitiv din inimile lor.Toni singură intrase în pușcărie și tot singură avea să iasă de acolo.Ofițerul care o condusesse în celulă îi explicase că imediat după întâlnirea cu judecătorul,își putea plăti cauțiunea și avea voie să plece acasă.

Până atunci însă era obligată să stea în spatele gratiilor.Ședea într-o celulă,slab luminată,cu încă două femei.Nu se simțise niciodată atât de stânjenită.Își zisese în sine ei că se simțea vlăguită din cauză că fusese prinsă,nu din cauza bărbatului care o prinsese.Se mințea.

-De ce am fost arestată? repetă ea întrebarea femeii numită Annie.Ăăă...pentru că fac parte dintr-un grup numit Străjerii din Peachtree.Patrulăm parcurile orașului și încercăm să-i descurajăm pe tâlhari.În seara aceasta ne-au...m-au prins.

-Oh,da! Annie se ridică în picioare și,străbătând micuța celulă,se îndreptă spre patul pe sare ședea Toni,de parcă ar fi vrut să se convingă de spusele acesteia.Cu

ochii ei urduroși, Annie o studie cu atenție pe Toni. Am auzit de tine. Ești prietenă cu Mortul Fred.

-Îl cunoști pe Fred? Toni se simțea mai bine. Experimentarea arestului era mai tulburătoare decât își închipuise. Nu numai pentru că întunecosul bloc de încarcerare mirosea urât. Faptul că Annie îl cunoștea pe Fred o făcu să se mai relaxeze puțin.

-Doamne, scumpo, Fred este unul de-al nostru. Cel puțin era până s-a dus să lucreze la apartamentele din Swan. N-am crezut că o s-apuc ziua în care să-l văd pe Mortul Fred devenind un om respectabil. Însă a dat peste una care i-a găsit o slujbă de portar și viața lui s-a schimbat. Auzi nu cumva tu ești aia?

-Dacă te întrebi dacă eu sunt cea care i-a făcut rost de o slujbă lui Fred, atunci răspunsul este da. Sunt Toni Gresham. Toni întinse mâna și așteptă, în timp ce femeia o privea nedumerită.

-Încântată de cunoștință, Toni. Annie își șterse mâna de fusta soioasă înainte de a o încheșta puternic pe cea a lui Toni. Eu sunt Annie. Oamenii străzii îmi zic Omni Annie, pentru că mă învârt prin zona Omni când este câte un meci de baschet sau câte un concert. Acela este teritoriul meu, se făli ea.

-Să fii atentă, domnișoară, avertiză aceeași voce masculină. Dă-i mâna lui Annie, și-o vei trage înapoi fără un deget.

-Nu-l băga în seamă. Eu nu încalc legea. Ei o ridică din când în când pe Annie ca să-l facă fericit pe primar. Am auzit că îi ajuți pe bătrâni. Nu ești tu cea care îi trimiți pe puști să le schimbe încuietorile la uși, să le repare instalațiile de apă și alte lucruri de care au nevoie?

-Ba da.

-Cine te-a prins? Annie ședea lângă patul lui Toni și o privea pe aceasta pe furiș, prin întuneric. Cine te-a arestat?

-Cred că se numește căpitanul Ware.

-Oh-hoo! Adam te-a prins? Neplăcut. Este cinstit, n-o lasă moale cu nimeni. Hei. Ea strânse bănuitoare din ochi. Nu aveai ce căuta în banda aia. Ești prea tânără ca să-ți riști viața, chiar dacă vrei să-i stârpești pe cei răi. Ar trebui să mergi la petreceri și să te distrezi. Toni se supără.

-Nu suntem toți chiar atât de tineri. Eu am douăzeci și șase. Străjerii din Peachtree au între optsprezece și optzeci de ani. Numai eu și Fred patrulam prin parcuri. În plus, ce are a face vârsta cu dorința de a ajuta un bătrân? Ceva trebuie făcut. Eu fac ce pot pentru cei ce au nevoie de ajutor.

-Asta încerc și eu să le tot spun, scumpo, rosti râzând sec ocupanta nevăzută a patului de deasupra. Nici mie nu mi-au crezut povestea. Annie răsuflă anevoios.

-Deci,de ce te-au arestat,Toni?

-Exceptând faptul că domnul căpitan Ware crede că eu sunt de partea hoților,se pare că este ilegal ca un cetățean obișnuit să încerce să aplice legea,când ofițerii special angajați pentru așa ceva nu o fac.Fluiorul meu era o armă potențial periculoasă.

-Păcat că l-au trimis pe Adam după tine.Pe oricare alt purtător de cămașă albastră l-ai fi dus.Bănuiesc că acum trebuie să renunți,nu-i așa?

-Nu fi atât de sigură.Nu intenționez să mă opresc atâta vreme cât bandiții nu o vor face.Bătrânii din apartamentele imobilului Swan Gardens folosesc de-o viață acest părculeț.N-o să-și schimbe acum obiceiul,dacă eu pot să preîntâmpin acest lucru.

-Da,a fost o vreme când mă duceam și eu prin acel parc,zise încet Annie.Ai găsit un sprijin bun în Fred.Îmi pare bine că l-ai adunat de pe străzi.

-Îl cunoști pe Fred de multă vreme?

-Cred că îl cunosc pe Fred mai bine decât pe oricine altcineva,zise Annie cu mândrie.Îl știu demult,dinainte de a cădea.

-Nu vreți,măi,să nu mai trăncăniți atât!Zise cea de-a treia ocupantă a celulei, acoperindu-și capul cu perna.V-am spus că vreau să trag un pui de somn până va veni bărbatul meu să mă scoată de aici.Annie o privi pe femeie și se încruntă.

-Mai bine te-ai ruga să te lase aici,căci dacă n-o s-o facă,mai devreme sau mai târziu te vei pomeni dormind undeva,pe vecie.

-Povestește-mi despre Fred,șopti Toni,dându-se într-o parte,ca să-i facă loc bătrânei să se așeze lângă ea.De ce se zice Mortul Fred?

Înainte să accepte invitația lui Toni,Annie rămase o clipă dezorientată.

-Ei bine,ei niciodată n-a știut cum să-și păstreze o slujbă,într-o zi i-a venit ideea să se arunce în fața unui taxi ca să poată primi bani de la compania de asigurare.

-Fred? A simulat Fred că era rănit?

-Aș.Annie râse.Înainte să apuce să facă așa ceva a fost prins într-un adevărat accident cu trei mașini,căzând lat pe stradă.În nebunia care a urmat a fost urcat din greșeală în ambulanța care se ducea la morgă.Când și-a revenit dacă ar fi dat doi bani pe faptul că murise,s-ar fi speriat cumplit.A întins-o repede,iar cei de acolo n-au aflat niciodată ce s-a întâmplat cu cadavrul.

-Mortul Fred.Extraordinar! Râse din nou.Și despre căpitanul Ware ce știi? Ea șovăi o clipă.Pare destul de înverșunată.Îl cunoști demult?

-Adam?Sigur.Obișnuiam să-l urmărim la televizor când juca fotbal american.Era extraordinar.Să-l fi văzut cum prindea mingea aia și cum fugea cu ea pe tot terenul.Însă odată a avut un accident.Un maniac l-a agățat,silindu-l să o ia în

direcție opusă picioarelor.De atunci a abandonat fotbalul.

-Fotbalist profesionist? Era un tip înalt,iar studiul destul de amănunțit pe care ea îl făcuse trupului lui,îi dezvăluise o constituție făcută pentru mișcări rapide.Dar mai era ceva în legătură cu el,ceva ascuns,ceva tainic,o forță care trebuia luată în seamă pe câmpul de luptă.Ar fi putut să fie un conchistador,un toreador,un luptător al unui grup de comando,dar niciodată un om al scaunului de birou.

-Adam al nostru încă mai deține recordul de viteză al celor de la *Saints*.Își intră în mână ori de câte ori este în urmărirea pușlamalelor.Mai ține încă pasul cu mulți dintre ei.Fără nici o îndoială,cu ea reușise să țină pasul,se gândi Toni cu mâhnire.

-Este căsătorit?

-Adam? Annie râse.Aș fi vrut să fie.Nici măcar nu are o femeie,după câte știu eu.Le ocolește.N-am auzit să se fi apropiat prea mult de cineva.Normal nu este. Dar totuși nici femeile cu care vine în contact nu-s exact genul cu care să-ți dorești să te căsătorești.

-Viață personală nu are? Toni nu știa de ce întreba atât de multe despre căpitanul Ware.Dacă nu avea să-l mai vadă niciodată,era inutil să cunoască astfel de lucruri.

-Sigur.Timpul liber și-l petrece cu băieții de la *Boys' Club*.Îi antrenează la toate sporturile.Șeful tot încearcă să-l trimită să lucreze în civil,să-i păzească,de exemplu,pe barosanii din oraș.Dar Adam nici nu vrea să audă.Tu ești prima femeie din lumea bună cu care vine în contact.Te interesează?

-Pe mine? Fii serioasă.Eu n-am timp de bărbați,iar Adam Ware este ultimul bărbat care m-ar interesa.Este mult prea...prea puternic.Nu cred că aș vrea să fiu cea care...Ea se opri brusc.Cea care ce?

Imaginea lui Adam,cu părul negru,răvășit,cu pantalonii verzi,de camuflaj,mulați pe coapsele masive,cu zâmbetul senzual,îndrăzneț,îi apărură neașteptat în minte.

Gândul la acest bărbat nu avea s-o ajute cu nimic.Inima începu să-i bată puternic când și-l închipui în postura unui sălbatic luptător al trupelor de comando.El reprezenta mulțumirea de sine,inamicul.Mintea ei știa acest lucru,chiar dacă trupul ei nu înțelegea.Femeia de pe patul de deasupra își ridică perna de pe cap.

-Nu știu,scumpo.Sunt o groază de femei care cred că tipul merită.Adam al nostru nu se prostește.Este drept că o săgeată.Crede-mă,adăugă ea pe un ton ce părea dezamăgit,noi toate am încercat,așa că nu-ți mai pierde vremea.

-Nici nu intenționez,rosti Toni tăioasă,alungându-și din minte imaginea obsedantă a bărbatului.Povestește-mi despre tine,Annie.Chipul lui Annie se încordă brusc,iar femeia se ridică de pe pat.

-N-am nimic deosebit.Sunt o groază de indivizi în acest loc cu fețele palide.Pur și simplu sunt una dintre ei.Poate într-o zi...Un zornăit o întrerupse.Un ofițer scosese un inel cu chei și deschise ușa celulei.

-În regulă,domnișoară Gresham,ești liberă.

-Vrei să spui că nu mai este nevoie să-l întâlnesc pe judecător?

-Ești liberă să pleci.

-Bine,domnule ofițer.Aș dori să fac un aranjament și pentru prietena mea,Annie.

-Omni Annie? Doar nu vrei s-o duci înapoi pe stradă pe Annie.Măcar aici are un pat,iar mâine dimineată înainte de plecare i se va da și micul dejun.

-N-am de gând s-o duc înapoi pe stradă.Am s-o iau la mine acasă.

-Nu,doamnă.Nu cred că este o idee prea bună.Poate ar fi mai bine să discutați cu domnul căpitan Ware despre acest lucru.O discuție cu căpitanul Ware era ultimul lucru pe care Toni îl dorea.Poate mai târziu,după ce avea să studieze pe îndelete ceea ce se întâmplase,după ce starea de agitație avea să-i dispară.

-Mulțumesc,Toni,zise Annie,dar mai bine rămân aici.Femeia strânse mâna lui Toni și zâmbi trist.Acceptarea de către Annie a comentariului făcut de polițist,fu hotărâtoare.Toni avea să-l întâlnească din nou pe căpitanul Ware,chiar dacă gândul revederii acestui străin brunet,îi făcea inima să bată cumplit de puternic.

-În regulă,du-mă la domnul căpitan.Lăsând la o parte curajoasele ei proteste față de Annie,Toni știa că lumea o considera prea tânără și prea idealistă.Atitudinea ei de Pollyana era modul prin care ea stabilea legături cu oamenii.În ciuda felului ei fantezist cu care aborda viața,existau momente în care era de-a dreptul speriată,însă dacă ar fi fugit înfricoșată nu s-ar fi schimbat nimic.Optimismul era scutul împotriva negativistnora.

Nu-i trebuise decât o plimbare până la apartamentul din Swan Garden ca să vadă efectul pe care disperarea și desconsiderarea îl avuseseră asupra bătrânilor.Acei oameni care locuiau acolo,fuseseră cineva la vremea lor.Dar blocul lor de apartamente nu mai era în zona cea mai bună a orașului,iar proprietarii aveau locuri mult mai frumoase în care să-și cheltuiască banii.Însă fala lor nu ajuta la nimic.Directorul școlii profesionale din Atlanta,la care preda Toni,se considera norocos să aibă în personalul lui didactic un cadru cu pregătirea ei inginerească, dat fiind salariul modest pe care el îi putea oferi.Fără prea mare tragere de inimă,el îi îngăduise lui Toni să-i învețe pe studenți aplicațiile practice ale meseriei.Ceea ce puteau ei să facă pentru locatarii din Swan era o picătură de apă într-o căldare.Toni știa că ceea ce făceau ei era temporar,dar era ceva.

Străjerii din Peachtree era o altă manifestare temporară,născută dintr-o nevoie disperată și din neclintirea ei.Numai că,domnul căpitan Ware avusese dreptate.

Putea fi periculoasă. Poate că pentru ea și Fred riscurile nu contau, însă brigada care aștepta să-i ia în primire pe tâlharii pe care ei îi încercuiau era formată din vârstnici care ceruseră insistent să-și ofere sprijinul. Rănirile erau o adevărată amenințare. Avea să renunțe la gărzile civile.

CAPITOLUL 3

Adam observă capetele care se întorceau, în timp ce Toni Gresham, urmându-l pe polițistul în uniformă prin sala plină, se îndrepta spre biroul lui. Drace, ce caută ea aici? Chiar și așa îmbrăcată, în blugi murdari și în tricou, nu-și avea locul în mulțimea care aștepta să fie chestionată. O văzu ridicând bărbia și îngăduindu-i privirii vigilente să se rotească în jurul sălii în care stigmatizații societății erau interogați de către un ofițer, la birouri verzi, metalice, zgâriate. Până și el recunoștea deznădejdea din ochii prizonierilor aplecați deasupra șirurilor vechi de bănci alinate la perete. Toni însă părea să se încurajeze cu fiecare pas pe care îl făcea. Adam își îndoi brațul drept și se strâmbă. O fi fost ea scundă însă îl snopise bine. Era bucuros că mersese singur în misiune. Faptul că fusese trântit la pământ de o femeie-Tarzan cu bucle blonde nu era un lucru pe care să-l dorească știut de toată lumea. Adam își reținu un zâmbet. Ea făcuse ceva ce nimeni nu mai reușise de multă vreme. Îi distrăsese într-atât atenția, încât restul bandeii ei reușise să scape. Îi distrăsese atenția, drace. Se strecurase în sufletul lui și-i aprinsese acea parte lăuntrică pe care el o credea permanent atrofiată. Chiar și acum simțea o tulburare când se gândea la senzația pe care o stârneau sânii ei lipiți de pieptul lui. În plus, el o sărutase. Nici măcar nu voia să se gândească la acest lucru. La naiba! De ce oare nu-și chemase ea un taxi care să o ducă acasă? Toni văzu încordarea de pe chipul lui Adam Ware și pași șovăielnic în încăperea, închisă de jur împrejur în sticlă, ce servea ca birou al lui. El era încă îmbrăcat în salopetă. Bentița îi dispăruse, iar părul negru îi era răvășit pe frunte. Chipul îi era întunecat. Ridurile adânci de pe frunte și cele din colțurile gurii, o făcură pe Toni să înțeleagă că încruntătura lui nu fusese abordată special pentru ea. Probabil că discuția cu el era sortită eșecului, dar de când acest lucru o făcea pe ea să bată în retragere?

Cât stătuse în celula întunecată se convinsese că ceea ce se întâmplase între ei nu fusese decât o simplă reacție hormonală pricinuită de frică. Fusese infectată cu sindromul Stockholm, cel care făcea ca o victimă să fie atrasă de atacatorul ei. Nu putea să fie interesată de un bărbat care vedea lumea numai în alb și negru. Se înșela. Adam Ware rămânea totuși cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse. Era irezistibilul golan de cartier, neîngăduitul bărbat din umbră, ale cărui sărutări erau

fermecător de primejdioase în fanteziile nocturne care invadaseră visele ei din ultima vreme. Gândise că un astfel de bărbat nu exista decât în imaginație. Se înșelase și în această privință. Adam Ware era real.

Umbre din *Poveste din cartierul de Vest*, își zise ea în sine și-și alungă gândurile din minte. Se afla acolo ca să o scoată pe Annie din pușcărie, nu ca să fabuleze despre bărbatul din spatele biroului.

-Mulțumesc, ofițer Smith, zise Adam bărbatului care o escortase pe Toni. Nu este nevoie să aștepți. Adam își privi subalternul înclinând aprobator din cap, ieșind din birou și închizând ușa. De ce nu-i ceruse lui Smith să aștepte? O prezență în plus ar fi făcut schimbul de replici mai puțin amenințător. Această femeie îl tulbura, iar acesta era pericolul căruia trebuia să-i facă față.

-Ce pot face pentru dumneata, domnișoară Gresham? Vocea lui era încordată și rezervată.

-Aș vrea să aranjez o cauțiune pentru prietena mea Annie,

-Annie? El se frecă obosit la ochi, după care își coborî degetul mare și arătătorul spre bărbie, conturându-și fața. Acestea dezmiardară barba abia crescută, provocând un hârâit asemănător sunetului făcut de glaspapir.

-Cred că o cheamă Omni Annie.

-De ce naiba vrei să i se fixeze o cauțiune lui Annie? Oricum, mâine dimineață va ieși de aici, după micul dejun.

-Vreau să iasă de aici în noaptea asta. Am să plătesc bine pentru ea.

-Ascultă, haiducule, Annie nu este arestată în adevăratul sens al cuvântului. O ridicăm de câteva ori pe săptămână ca să aibă un loc sigur unde să doarmă. N-am s-o dau jos dintr-un pat din cauza unei inimi zdrobite. Acum du-te acasă.

-Am să mă duc, dar o iau pe Annie cu mine. Va avea un pat, un mic dejun și haine curate. Și dacă mai îmi spui o dată haiduc, tu vei fi cel zdrobit. Numele meu este Antoinette Gresham, domnișoara Gresham pentru dumneata.

Adam se căută prin buzunare și scoase un chiștoc, pe jumătate fumat, dar în întregime mestecat, pe care îl prinse între dinți. Îl muta dintr-o parte în alta o clipă și apoi îl depărta, privindu-l cu nespus regret.

-Domnișoară Gresham, ameninți un ofițer de poliție?

-Cred că da. De fapt, domnule căpitan Ware, sunt absolut convinsă că asta fac. Așa că, ori o eliberezi pe Annie, ori am să-ți dau motiv să mă trimiți înapoi în celulă, un motiv sonor și public. El îi cumpăni cuvintele, deși cea mai mare parte a minții lui era ocupată cu inventarierea rapidă a trupului ei.

-Te consideri o persoană cu fizic atrăgător, nu-i așa, domnișoară Gresham?

El se ridică și luând țigara din nou între buze, o plimbă o clipă dintr-o parte în

alta,de parcă i-ar fi savurat gustul.

-Nu m-am gândit că aş fi atrăgătoare fizic,până să te întâlnesc,domnule căpitan Ware.De atunci,nu mă mai gândesc la altceva.*La naiba*,îşi zise ea.

Ea nu-şi dădea seama dacă țigara sau dacă declarația ei îl făcu pe el să se înece. Însă țigara dispăruse,iar el începu să tușească violent.Înghițise chestia aceea nenorocită.În timp ce Adam încerca din răputeri să-și dreagă glasul,Toni păși repede în spatele lui și-l cuprinse cu brațele de abdomen.Strângându-l rapid de două ori,ea forță aerul din plămân să lasă și să arunce afară chiștocul.Bunul căpitan începu să respire normal.Ea dădu să-și îndepărteze brațele,dar el i le apucă de parcă s-ar fi înecat,iar ea ar fi fost o vestă de salvare.

-Ce naiba faci? întrebă el.

-Manevre tactice.Te-ai înecat cu chestia aia nenorocită.El înghiți cu greutate și încercă să-și liniștească bătăile rapide ale inimii.

-Bănuiesc că ar trebui să-ți spun mulțumesc.

-Pentru puțin,domnule căpitan.Acum,dă-mi drumul.Toată lumea de afară se uită la noi.Adam se răsuci și privi în jos la femeia care tocmai aplicase o procedură de salvare asupra unui căpitan de poliție,în văzul unei secții întregi.

-Te deranjează? întrebă el.Adam se mișcase atât de rapid,încât brațele lui Toni rămăseseră încă încleștate în jurul lui.Ea se simțea de parcă ar fi fost din nou pe motocicletă cu bărbatul care năvălise în viața ei cu grația taurului de pe emblema lichiorului *Schlitz Malt*.

-Categoric nu,replică ea,făcând un pas în spate.Toni se forță să și-l închipuie pe Adam Ware ca pe unul dintre directorii tatălui ei,purtând costum de haine din mătase,cravată cu imprimeu colorat și cămașă bleu,fină.Figura lui de om de afaceri ar fi trebuit să șteargă senzuala imagine pe care mintea ei insista să o redea.Nu mergea.Până și o minte disciplinată se răzvrătea când se punea problema îmbrăcării unui bărbat,cu un trup ca al lui Adam Ware.Dar când fusese ea disciplinată la ceva?

Toni continuă să și-l închipuie îmbrăcat în ținuta protocolară de director.Tactica ei de detașare ar fi reușit dacă nu i-ar fi observat ciorapii ,negii,treisferturi,și pantofii fini,italienești,de aceeași culoare.

-Fir-ar să fie! în imaginația ei bogată,bărbatul era perfect îmbrăcat de la brâu în sus.Pur și simplu pantalonii nu purta.

-Poftim?

-Șerpișori,melcișori,codițe de peștișori! Șopti ea disperată,retrăgându-se dincolo de birou în Căutarea siguranței.Privi repede în jur.Dacă vreunul dintre ofițerii de

la birourile din sală i-ar fi văzut,și-ar fi întors privirea de la acțiunile neprofesionale ale șefului lui.

-Alte poezioare? întrebă Adam.Spui că nu ești haiduc,însă eu nu cred că îngerii au obiceiuri proaste.Plictisită,Toni își trecu degetele prin păr.

-Nu sunt înger și am atâtea obiceiuri proaste ca oricare altă persoană.Presupun că dumneata nu ai nici un fel de viciu.

-Viciu? Oh,ba da.Am și eu destule vicii.De unul cu care m-am înecat tocmai m-ai salvat.Ea îi salvase viața,se gândi el din nou.Adam ținea încă în mână chiștocul și-l privea.Nu mai fuma.Se lăsase demult.Dar păstra acest leac prostesc pe care îl folosea ori de câte ori voia să se distanțeze de o situație sau de o persoană.Examina țigara ciopârțită și apoi o aruncă în coșul de gunoi de lângă fereastră.

-Cum rămâne cu Annie,domnule căpitan Ware?

Adam întoarse spatele inocenței care radia prin ochii ei mari și se îndreptă spre fereastră.Îi trebuia timp ca să șteargă numeroasele sentimente pe care atingerea ei i le stârniseră.

Voia să o scuture bine,să o pedepsească,pentru că îi tulburase liniștea sufletească în ultimele două ore.Când ea îi trimisese vorbă că voia să-l vadă,el se răstise la agent.Ultimul lucru pe care îl dorea era să o mai vadă pe domnișoara Gresham, vreodată.De aceea renunțase la acuzare.

Se mâhnise când aflase că femeia pe care o arestase era membra uneia dintre cele mai bogate și mai proeminente familii din Atlanta.Și asta nu fusese tot.

Era,de asemenea,binecunoscută pentru acțiunile de caritate pe care le desfășura pentru bătrâni.Stând acolo,îmbrăcată ca un spărgător,era foarte frumoasă.El îi zisese șefului că era dispus să o lase să plece doar cu avertisment.Problema era că plănuise să-i amâne plecarea până a doua zi și să-l pună pe ofițerul din schimbul de dimineață să-i aducă la cunoștință avertismentul.

-De ce vrei să o iei pe Annie acasă? o întrebă el,privind în gol pe fereastră.Nu cumva ești patroana vreunui han clandestin?

-Nu sunt,sunt obosită,flămândă și somnoroasă.Și vreau să plec de aici,iar dacă n-o s-o lași pe Annie să vină cu mine acasă,atunci poate o să mergem la dumneata acasă.Astfel o să ne poți ține sub observație pe amândouă.

Era într-adevăr obosită,se gândi Toni în sinea ei,vorbea tâmpenii.Ultimul lucru pe care îl voia era să meargă acasă însoțită de căpitanul Ware.Îi părea mult prea dur.Voia să mai schimbe puțin din comportamentul lui sever.

-Eu nu aduc femei la mine acasă.Prefer doamne din când în când.Iar dacă aş face-o,Toni Gresham,nu ar fi ca să le supraveghez.Adam se întoarse la birou și

apăsă unul din butoanele de pe interfon.Sergent Prince,adu-o pe Annie și obiectele personale ale ei și ale domnișoarei Gresham.

-Mulțumesc,domnule căpitan Ware,spuse Toni încet.Acum,ia spune-mi,de ce am fost eliberată?

-Ne retragem acuzația,cu condiția să pui capăt raidurilor clandestine din parc.

-Nu cred că pot să-ți promit așa ceva,domnule căpitan.Dar îți promit că n-am să implic alte persoane.

-Exact așa am gândit și eu,domnișoară Gresham.Vrei să-ți chem un taxi.

-Da,mulțumesc.stai.Am uitat Nu am nici un ban

-Minunat.În regulă.Să mergem.Te conduc eu.

-Cu motocicletă?

-Nu,am camionetă.Trei pe motocicletă este ilegal.

-Desigur,și noi nu facem nimic ilegal,nu-i așa?

-Nu încă,zise Adam,întrebându-se dacă siluirea mentală era pedepsită de lege.

În hol, chiar lângă ușa neagră,întâlniră o Annie nedumerită.

-Unde mă duc,Adam?

-Mergem la o petrecere,Annie.Domnișoara Gresham ne-a invitat pe amândoi.

-Ce noroc! Ni se dă și de mâncare?

-Sper.Am pierdut cina,jucându-mă de-a Tarzan prin pădure.,

-Am uitat ceva,recunosc Toni jenată.N-am nimic în frigider.

-Te arestez și sunt de acord să te eliberez.Apoi îți aduci aminte că nu ai bani.

Acum îmi spui că nu ai mâncare pentru musafirul pentru care ai insistat să-ți dau voie să te însoțească.Domnișoară,ești o delicventă dezordonată.

-Ai perfectă dreptate.Mă tem că nu mă opresc niciodată ca să gândesc.Poți să-mi împrumuți zece dolari? Am să ții dau înapoi mâine cu dobândă.

Se priviră unul pe celălalt un moment îndelungat,fiecare cumpănind dacă era înțelept să se mai întâlnească din nou.

-Am să cumpăr eu ceva pentru seara aceasta asta,zise Annie,rupând tăcerea încordată.Oprește în față la alimentara non-stop.

-Nici gând,se răsti Adam.Să nu spui de unde ai banii.

-Nu cumva jefuie lumea? întrebă Toni în șoaptă,apropiindu-se.de Adam ca să-i audă răspunsul.Gestul însă fusese greșit.De îndată ce trupurile lor se atinseră,o scânteie se produse între ei.Se fixară din nou unul pe celălalt,cu ochii măriți de uimire.

-Nu știu,reuși Adam să articuleze după un minut.Am auzit că are un milion de dolari depuși într-un cont.Se spune că ar fi locuit într-unul din acele vechi și elegante apartamente din Ponce de Leon care au fost demolate cu ani în urmă.

-Chiar așa? Se opriră în dreptul ușii negre.Stăteau într-un loc întunecat,la fel de apropiați cum fuseseră în pădure când ea îl sărutase.Trupul ei își amintea.Buzele ei își aminteau.Toni se lăsă purtată către acea amintire.

Adam înjură.Ce naiba se întâmpla cu el? Nu știa de cât timp se priveau fix unul pe celălalt.Nu știa de cât timp lupta cu nevoia care îl împingea să o ridice în brațe și să străbată cu ea întunericul până la acea poienița în care o găsisse.Chicotitul lui Annie rupse tăcerea.

-Uite ce e,pe mine nu mă deranjează deloc să fac pe dama de companie,dar n-ați putea să continuați vrăjeala în altă parte?

-Închide gura,Annie,și urcă în mașină.Adam deschise cu o smucitură ușa din spate a unui vehicul negru,lucios,care avea pictat ca ornament o floare de crin aurie.Când Toni făcu un pas ca s-o urmeze,Annie îi închise ușa în nas.

-Mai bine mergi în față,lângă curcan,zise ea.N-am încredere în pierde-vară ăsta.

-Ai dreptate,consimți Toni,urcându-se pe scaunul de lângă șofer.

-Leagă-ți centura de siguranță,o sfătui el morocănos.

-Niciodată nu-mi pun centura de siguranță.

-Atunci vom petrece noaptea aici,zise el liniștit.

-Nici să nu vă gândiți,rosti Annie.Chestia asta nu are aici în spate decât un pat și ăsta este al meu.Dar poate că vreți ca eu să iau un somnifer și să vă las singuri.

-Pat? Nu.Toni apucă centura și trecându-și-o peste piept îi bloca închizătoarea.

M-am încâtărămat,domnule căpitan.

-Deci poți să urmezi și ordine.Începusem să mă întreb dacă nu cumva automat faci pe dos decât ți se spune.

-Numai când ordinele sunt contrare instinctelor mele.

Instincte? se întrebă Adam în timp ce ieșea cu mașina din parcare.Nu-și interpretase greșit instinctele când o sărutase.Instinctul de-a o strânge în brațe era acum la fel de puternic ca în urmă cu câteva minute,iar ea nici măcar nu i se opunea.Această femeie era o pacoste pentru Atlanta.O pacoste cu P mare.

Această femeie era o pacoste din oricare punct ar fi privit-o.

-Și cu regulamentele și ordinea cum rămâne? urlă el supărat.N-ai nici un fel de respect pentru legi?

-Ba da.Legile sunt minunate.Eu însă nu am respect pentru cei care le fac.Ei nu țin niciodată seama de factorul uman.Legi? Sigur,dar n-a existat nici o lege care să nu fie încălcată.

-Corect.Oamenii ucid alți oameni.Vrei ca noi să le îngăduim asta?

-Ai ucis vreodată,domnule căpitan Ware?

-Da,dar asta este cu totul altceva.

-Altceva? Renunț la comentarii.

-Nu este același lucru,știi foarte bine.Lui îi părea rău că începuse această discuție,îi părea rău că o arestase pe Toni,îi părea rău că nu o dusesse de la început acasă.Poate că astfel...

-Nu,spuse ea,nu este același lucru.Dar aceeași oameni s-ar putea să aibă familii care să aibă nevoie de sprijin.Vrei ca și ele să fie ucise împreună cu criminalul?

-Sigur că nu.Nu sunt un om hain.

-Dar refuzi să mă lași să-i ajut pe cei care nu mai pot să se protejeze singuri.

-Of,femeie,cred că la petrecerea din seara asta n-o să am parte de bârfe și chicoteli.El trase în fața unei alimentare deschisă non-stop și opri motorul.Mă întorc imediat.Toni îl văzu intrând în magazin.De astă dată costumul de camuflaj nu dispăru.De astă dată umerii lui lați și coapsele puternice erau ascunse,iar salopeta era mai senzuală decât ar fi putut să și-o închipuie mintea ei.

-Îl placi,nu-i așa? Vocea lui Annie îi întrerupse gândurile.O clipă,Toni uitase că femeia se afla acolo.

-Este cel mai egoist și enervant bărbat cu care am avut vreodată de-a face.Este ca și când aș vorbi cu un zid de piatră.Întotdeauna o ține pe-a lui?

-Numai atunci când crede că are dreptate.Dar să nu renunți la el.Are nevoie de cineva care să-l înfrunte.Nițică ciondăneală îi bună la suflet și încinge bine trupul,Adam ăsta îi bărbat bine,nu-i așa?

-S-ar putea spune că este,dacă ești interesată de astfel de lucruri.

-Și ce,dumneata nu ești? Exprimarea de mahala a lui Annie dispăru în clipa în care glasul ei căpătă o surprinzătoare intonație elevată.

-Categoric nu.Eu nu am timp în viața mea de...seducții.Acestea îți consumă energia care ar putea fi folosită mult mai bine în altă parte.

-Păcat.A trecut multă vreme de când n-am mai văzut doi oameni sfârâind așa ca voi doi.Ah,probabil că Adam nici nu este de nasul unei neisprăvite din lumea bună.Toni refuză să muște din momeală.

-De ce naiba ar dori cineva o astfel de provocare?

-Păi,zise Annie gânditoare,dacă înțeleg eu bine,tu încerci să-i ajuți pe oamenii în vârstă.Cauza ta n-ar suferi cu nimic,dacă te-ar interesa o persoană ca Adam,pur și simplu din...Cum se apune,dom'ne? Motive umanitare? Adică,vreau să zic că nu va trebui să faci nimic din ceea ce nu-ți place.

-Chiar crezi că domnul căpitan Ware ne-ar ajuta?

-Nu,dar cred că Adam nu este atât de dur.Pufnind amuzată în râs,Annie reveni la obișnuita ei exprimare.Bărbatul ăsta este un motănaș,Toni.El însă nu știe

treaba asta.Dezmiardă-l cum trebuie și o să înceapă să toarcă.

-Să toarcă?

-O figură de stil,scumpo.Cu o muniție adecvată,bărbatul poate fi doborât.

Desigur,nu mi-aș închipui niciodată că ai vrea să te folosești de influența lui sau că ai vrea să faci ceva ilegal,dar merită să te gândești la asta,nu-i așa?

-Îmi pare rău,Annie.Nu-mi place să fiu necinstită,chiar dacă ar avea de câștigat oamenii pe care îi ajut.Nu sunt genul.

-Știi ceva,mi-am dat și eu seama.Tu și Adam,sunteți amândoi cinstiți și onești.

Nici nu m-aș fi așteptat ca tu să faci ceva ilegal.Indiferent ce veți simți unul pentru celălalt,va trebui să fie ceva sincer și deschis,nu-i așa?

-Exact! rosti toni puțin cam tare.

-Atunci cum se face că amândoi stați lipiți de portierele alea de la mașină de parcă v-ar fi teamă că vă veți pârjoli dacă vă veți apropia mai mult? Uite-l pe Adam.Judecând după pungile alea se pare că vom avea o petrecere mare.Știi să gătești?

-Ehe,nu prea bine.

-Așa mi-am zis și eu.Poți să ridici o casă la școala aia de meserii,dar nu știi să faci și tu o mâncare.Ei bine,n-are importanță,am să te învăț eu.

-Dar,Annie,pe mine nu mă interesează să-l impresionez pe ilustrul căpitan Ware.Eu...Portiera camionetei se deschise.

-Nu știam ce știi să gătești,zise Adam,asa că n-am jucat la risc.El așeză pungile cu alimente în spatele scaunului și se urcă la volan.

-Pot să gătesc orice din pungile alea,spuse Toni curajoasă,și îmi este greu să cred că te pricepi la vreun joc.Cât despre riscuri,mai bine las-o baltă.

-Pot să joc orice,haiducule,dacă știu regulile.El trânti portiera și porni motorul,îngăduindu-i vehiculului o clipă de repaus,cât o săgetă el pe Toni cu privirea.

-Desigur,trebuie să ai reguli,nu-i așa? zise ea.Nu te descătușezi niciodată,lăsându-te purtat de vânt?

-Ca un zmeu scăpat din mână? Nu.Până la urmă ajunge în ramurile unui copac sau este lovit de un trăsnet,unde va,în văzduh.

-Ah,dar gândește-te la minunățiile pe care le vede,plutind liber în înaltul cerului.

Și,cine știe,poate se va agăța de-o stea sau poate va nimeri pe Calea Lactee.

Ei nu discutau despre zmeu,își dădu seama Adam când se încadra în trafic.

Discutau despre asumarea riscurilor,despre capcane și recompense,despre pasiune și control.Iar femeia cu ochi mari de lângă el licărea de senzații.El nu voia să recunoască tainica reacție arcuită a trupului lui.Deliberat sechestraseră imaginile sălbatice care îi inundau gândurile.Ce-i trecea lui prin minte erau

prostii,și dacă exista un singur lucru care nu-l caracteriza pe Adam,atunci aceasta era prostia.

-Încotro,doamnă? El voise să pară exact ca un șofer,în postura căruia de altfel se și pusesse.Cu toate că emoții neclare îi nuanțară glasul,el era sigur că până și Annie își dăduse seama că indicațiile pe care le cerea nu erau pentru condus.

-Din Peachtree spre Sherwood Forest,și faci stânga pe strada Stardust Drive. După ce riscă și-i aruncă o privire rapidă,Toni adăugă: A treia stradă la stânga,în capăt.

-Locuiești într-o casă? Mă așteptam să stai într-un nor sau într-un copac.

-Ei bine,să zicem că ai nimerit-o cu ambele.Prietenii îmi consideră casa excentrică.Nu știu cum o să ți se pară ție.Aprecierea necesită o anumită imaginație.Vom vedea.Tulburat de strălucirea din ochii ei,Adam întârzie cu răspunsul.

-Nu știu să mă uit prea bine la stele.Probabil că mi-am petrecut mai tot timpul cu ochii îndreptați spre pământ.Poate de aceea și sunt un om neinteresant.

-Aș,domnule căpitan Ware,ai mai multă energie decât oricare altă persoană pe care am întâlnit-o în ultima vreme.Trebuie numai să înveți cum să ți-o dirijezi.

-Dacă voi vrea vreodată,cred că am găsit instructorul.El îi zâmbi cu subînțeles. Un simplu surâs și ea își dădu seama că el nu trebuia să învețe nimic.El deja își dirija energia.Radia putere.Aerul din jur părea încărcat.Dacă nu s-ar fi aflat în camionetă,privirile fierbinți pe care și le aruncau ar fi putut provoca o aprindere spontană.

-Vom discuta mai târziu despre asta,zise ea cu glas stins.Din spatele mașinii se auzi un mormăit slab.

-Doamne ajută să nu se fi făcut scrum mâncarea aia din pungă.Pentru Adam, observația lui Annie nu fu decât un murmur,un sunet asupra căruia nu putu să se concentreze.El nu reuși decât să urmeze indicațiile lui Toni ca să ajungă la ea acasă.Anii de acțiuni programate zburaseră și abia atunci când văzu casa își dădu seama că ajunsese la capătul străzii.

-Dumnezeule,ce este asta? Pare o ceașcă uriașă și o farfurie cu picioare.

-Oh,ai dreptate.Toni se năpusti asupra lui și-l îmbrățișa puternic.Și eu care credeam că nu ai imaginație deloc.

-Cred că fără să-mi dau seama am făcut o călătorie în Zona Crepusculară.Adam deschise portiera și păși pe străduța pavată cu cărămidă; roșie.Ce părere ai despre asta,Annie? Să știi că oricând te poți întoarce la pușcărie.

-Și să pierd toate astea? Annie ieșise pe ușa din spate și privea uluită.Nu știam că vă învață să faceți astfel de case la școala aia a voastră.

-Toată lumea poate să locuiască într-o cutie, Annie, zise Toni. Ideea este să trăiești... într-un loc; magic. Haide sus.

-O să decoleze când ajungem înăuntru? întrebă Annie, luând pungile cu alimente și urmând-o pe Toni. Ea râse.

-Prototipul zbura, dar aceasta este ancorată la sol. Cei trei urcară o serie de trepte înguste care îi purtară din palier în palier până la o terasă din lemn de sequoia care înconjura întreaga clădire. Construcția, făcută din sticlă și lemn de sequoia, avea forma unui castron uriaș. Pe o parte a acestuia un al doilea șir de trepte ducea pe acoperiș. De la distanță, aceste scări dădeau senzația unei toarte de ceașcă.

-Este vorba aici cumva de o farfurie zburătoare? întrebă Annie, în timp ce Toni îi conducea în bucătărie. Căci dacă este așa, n-am putea data viitoare să ne ridicăm de la sol?

-Într-un anumit sens este, răspuse Toni. Există un basm rusesc despre o vrăjitoare Baba Yaga. Ea avea o ceașcă care zbura. Eu mi-am dorit foarte mult să zbor într-o ceașcă de ceai. Când am crescut mi-am dorit o casă care să plutească deasupra pământului, așa că mi-am construit propria ceașcă de ceai. Ce părere aveți? Adam ieși pe terasă. Peste vârful copacilor vedea panorama nocturnă a orașului. El cunoștea dorința copilului de a zbura cât mai departe de casă într-o ceașcă de ceai. Toni avea dreptate. Crease un fel de magie aici, care însă îl speria foarte tare. Ea veni lângă el pe terasă.

-Ce părere ai?

-Cred că m-am lovit la cap mai tare decât mi-am imaginat. Nu poate exista o ceașcă vrăjită în mijlocul Atlantei. Probabil că ești o născocire a imaginației mele. Mă aștept ca în orice clipă să mă trezesc cu o durere de cap.

-Nu există nimic care să nu se vindece cu o mâncare bună, căpitane, strigă Annie din bucătărie. Voi doi, ia veniți încoace până nu vă luați zborul în noapte. Eu nu știu nimic despre Baba Yaga, dar simt că plutește vraja în aer.

-Nu mulțumesc, doamnelor. A fost interesant, dar trebuie să sar peste masă. Am o zi foarte grea mâine. El minți cu ușurință. A doua zi era liber, însă trebuia să stea cât mai departe de domnișoara Antoinette Gresham, ca să nu conștientizeze că vraja ei era molipsitoare. Ea se rezemă de balustrada terasei, privind în noapte cu o expresie uluită. El nu dorea decât să o strângă în brațe. Era pierdut, de-a dreptul pierdut, și știa că era mai bine dacă fugea.

-Foarte bine, domnule căpitan, spuse ea, privindu-l peste umăr. Și eu și Annie vom pleca devreme.

-Dumneata și Annie? Ce înseamnă asta?

Ea tăcu,amintindu-și de sugestia pe care Annie i-o făcuse ca să-l atragă pe Adam de partea lor.Poate că până la urmă nu era o idee atât de rea.Și poate că mângâindu-i blana avea să fie distractiv.

-Ei bine,domnule căpitan,zise ea,oricum nu cred că am să te pot păcăli,așa că o să-ți spun adevărul din capul locului.Mâine dimineață la Swan este o întâlnire a Străjerilor din Peachtree.Annie va merge cu mine.

-La naiba,domnișoară Gresham.El o apucă cu o smucitură și o trase în brațele lui.N-ai auzit nimic din ce ți-am spus în seara asta? Nu poți încălca legea la infinit.Alți polițiști nu te-ar fi lăsat să scapi doar cu un avertisment.

-Știi,zise ea încet,lipindu-se de el.Perceperea trupului lui puternic o tulbură pentru o clipă.În loc să-și amintească de planul prin care să-l recruteze,ei îi veni în minte acele sărutări mult prea scurte din parc.Cu mare efort,își alungă gândurile și reveni la realitate.De aceea te aleg să-mi fii tovarăș.

El se îneacă,însă de astă dată nu mai înghițise chiștocul de țigară.

-Tovarăș?

-Da,ca atunci când te întovărășești cu dușmanul.Am nevoie de un om înăuntru.

-Înăuntru? Trecuse de faza de înece.Sufocându-se,se îndreptă spre o moarte sigură.

-Treci pe-aici mâine dimineață,Adam,și vom pune la punct toate planurile.

Năucit,el își dădu seama că ea își împletise mâinile în jurul gâtului lui și că degetele ei începuseră să-i rătăcească prin păr.

-Ce faci,haiducule? Vocea lui era încordată de emoție.

-Îți mângâi blana,Adam Ware.Dacă am s-o fac cum trebuie,ai să începi să torci? Buzele ei erau fierbinți și acaparatoare,iar forța sărutului ei îl lovi ca un glonț venit dintr-un Magnum cu calibru de 35,7 mm,pârjolindu-i trupul cu focul lui.

-Du-te acasă,Adam,șopti ea,trăgându-se din încheștarea lui.Cred că vrei să te mai respect și mâine dimineață,nu-i așa?

-Cred că îmi place ideea cu „dimineață”,dar să fiu sincer nu la respect mă gândeam.

-Știi.Vocea lui Toni era sugrumată,iar mintea îi era încâlcită de gânduri care nu aveau nimic de-a face cu străjerii sau cu Annie.Undeva în drumul ei se oprise ca să ispitească un bărbat pentru scopuri umanitare.Numai că și ea era o ființă umană.O clipă,Toni își îngădui să aibă propriul ei vis omenesc în care să se trezească alături de acest bărbat.Da,o „dimineață” ar fi minunată,dacă n-ar exista interdicții.Ea lupta din răputeri să-și alunge acele gânduri păcătoase și rosti primul lucru care îi veni în minte.

-Apropo,îmi plac ciorapii tăi Adam,dar mâine când vii puneți o pereche de

pantaloni.Ea intră în casă și închise ușa,lăsându-l pe Adam pe farfurioară,privind prost la casa în formă de ceașcă.

CAPITOLUL 4

-Annie,arăți superb.

-Da,m-am curățat frumos,nu-i așa? Ar fi bine să te îmbraci.Cafeaua este în filtru și am pus niște biscuiți în cuptor.Toni ședea în ușa bucătăriei,savurând mirosul de pâine caldă și încercând să se convingă că femeia mămoasă cu rochia în carouri albe și albastre,cu fața curată și părul îngrijit pieptănat era una și aceeași persoană cu zdrențaroasa pe care o scosese din arestul poliției.

-Ești atât de schimbată! exclamă ea.Ești sigură că ești Omni Annie? Toni căscă și-și frecă ochii somnoroși.

-Te referi la haine? întotdeauna am în traistă o rochie și o pereche de pantofi ca lumea.Nu se știe niciodată când sunt invitată la o petrecere,întorcându-se cu fața la cuptor,ea își alungă plăcerea,adoptând un ton morocănos: A telefonat Fred.

Vine încoace cu niște vești rele.

-A spus despre ce este vorba?

-Nu,dar trebuie să sosească din minut în minut.Sonerie de la ușă o făcu pe Toni să traverseze în goană încăperea care se afla în centrul casei și să ajungă în dormitor.Se întrebă ce fel de vești proaste putea să-i aducă Fred.

Cu excepția lui,identitatea celorlalți participanți vârstnici nu fusese dezvăluită noaptea trecută,căci ei reușiseră să scape.De vreme ce împotriva ei nu se formulaseră nici un fel de acuzații,Adam nu avu nici un motiv să-i depisteze pe ceilalți complici ai ei.Cursanții ei de la școala profesională nu făceau nimic ilegal prin faptul că-i ajutau pe locuitorii din Swan.Desigur,oricine ar fi văzut vechea filatură nu s-ar fi gândit că acolo era locul în care ei își țineau cele necesare.Tot ce stocau nu era ilegal,dar putea să pară suspect.Nu era nici o îndoială în această privință.

Ea nu era decât agitată.Filatura Gresham era închisă încă din anii '60.În afară de familia ei,care nu se ducea niciodată acolo,nu mai știa nimeni de acest loc.În plus,vechea filatură aparținea familiei Gresham și ea era o Gresham.Bine cel puțin că părinții ei,deși închiseseră fabrica după moartea bunicului ei,fuseseră de acord să păstreze cea mai mare parte a complexului din jurul fabricii.De vreme ce ea moștenise o parte din acțiuni,nu era nimic ilegal că-și depozita acolo materialele de construcții obținute din donații,ce aveau să fie folosite de studenții Școlii Profesionale Peachtree.Și totuși...

-Un lucrător,o trebușoară,un verzișor...Oh!De astă dată rimele nu mai

mergeau.La naiba! Ar fi trebuit să se intereseze de Fred noaptea trecută,în loc să fi pierdut vremea cu acel ofițer de poliție.Adam Ware.Până și numele lui o făcea să se cutremure.Roși când își aminti ce se întâmplase pe terasă.Îl sărutase,îl sărutase de-adevăratelea și nici măcar nu voia să se gândească la ceea ce-i promisese,jucându-și rolul de vampă.Toni Gresham,care nu mai avusese o legătură amoroasă serioasă din anii de colegiu,părea infectată de virusul unei nebunii temporare.Mereu fusese acuzată că semăna cu bunicul ei,că trăia și că-și respira munca,și că celelalte lucruri mereu fuseseră pentru alții.Această preocupare era personală.Chiar și acum,plusul ei se accelera la amintirea bărbatului cu păr negru și cu încruntătura proeminentă.

Ajunge,își zise ea.Indiferent cât era de atrăgător Adam Ware,ea nu se putea lăsa distrasă.El era prototipul persoanelor pe care ea le displăcea cel mai mult,era genul care refuza să-i privească pe oameni ca indivizi.Pur și simplu nu avea să-l mai vadă.Dacă avea să fie atentă,drumurile lor nu aveau de ce să se mai întretaie.Avea să pună afișe de atenționare,avea să mituiască un spion.Trebuia să fie cineva în departamentul de poliție care să o țină la curent cu acțiunile acestui bărbat.Sigur,poate balenele dansatoare de step care aveau să înoate în josul străzii Peachtree și să se pironească în dreptul primănei.

Numai că...măiculiță! îl invitase să vină în această dimineață.Nu fusese în toate mințile.El însă nu avea să vină.Nu exista nici un motiv ca el să vină.Ei doi nu aveau nimic în comun.El își făcuse datoria și atât.Un ofițer de poliție și o renegată erau incompatibili.Îl văzuse pentru ultima dată pe acest Mel Gibson al ei.Toni făcu un duș rapid și după ce își șterse părul cu un prosop,își trecu degetele prin buclele dese și scurte,răsfirându-le așa cum făcea în fiecare dimineață.Începu să mediteze la problemele pe care arestarea ei le cauzase,refuzând cu îndârjire să se mai gândească la bărbatul care o reținuse.Puține erau lucrurile despre Adam Ware pe care ea nu le cumpănise.Petrecuse o bună parte din noapte,fără să se gândească la el.

El își făcuse meseria.Nu avea nici un motiv să se mai întoarcă.Nu erau interesați unul de celălalt.Se asemănau precum soarele și trăsnetul.Annie fusese cea care sugerase că Adam Ware era un motănaș și că ea ar fi trebuit să-i mângâie blana.Ei bine,dacă Annie voia blană mângâiată,nu avea decât să se apuce singură să facă acest lucru.Toni nu se târguise niciodată pentru favoruri și nu avea s-o facă nici de acum încolo.Ultimul lucru de care avea nevoie în viața ei era Adam Ware,chiar dacă ar fi reușit să-l facă să privească în direcție opusă.

Din fericire,ea hotărâse ca pe timpul verii să renunțe la învățământ.Decanul nu trebuia să știe că ultimul ei” proiect de cercetare era aplicarea legii.Faptul că

proiectul era mai degrabă umanitar decât educațional,era secretul ei,deocamdată. Dacă avea vreodată să-și publice rezultatele studiului,cu siguranță nu avea să fie într-o revistă tehnică.Își îmbracă blugii ei obișnuiți și tricoul arătos dar ieftin,își legă șireturile uzaților teneși Reebok și se îndreptă din nou spre bucătărie.Fred sosise deja.Din hol,ea îi auzea murmurul vocii.Trebuia să o lase mai moale o vreme,până avea să născocească altceva.

-Domnule căpitan Ware? El ședea la masa ei din bucătărie.Panica îi transformă hotărârea din ton în disperare.Ce cauți aici?

-Am venit pentru acea „dimineată” pe care ne-am promis-o unul altuia.Am înțeles eu greșit invitația de-a te însoți?

Înțelesese el oare greșit? Era într-adevăr simpla lui apariție responsabilă de faptul că tensiunea ei arterială juca șotronul cu respirația ei? Prinsă cu garda jos, Toni nu putu să protesteze în nici un fel.Bărbatul era un cameleon.În această dimineată purta blugi și o pereche de teneși mai uzați decât ai ei.Toni se sprijini de marginea mesei,încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

-Domnule căpitan Ware,cred că noi...

-...avem de toate,îi întrerupse Annie,făcându-i un semn cu ochiul lui Adam în timp ce-i punea în față o farfurie.Vrei niște ouă-jumări,Toni?

-Dar Annie...Parcă îmi ziseseseși că trebuie să vină Fred.Cuvintele lui Toni nu fură luate în seamă.Annie îi dădu lui Adam ibricul cu cafea,iar acesta începu să umple ceștile.Toni se prăbuși fără vlagă într-un scaun și-și ridică ceașca la buze. Era fierbinte,foarte fierbinte.

-„*Simon și-un plăcintar vestit.La un bâlci s-au întâlnit*”.Exact acolo ar trebui să fiu și eu,la un carnaval.Adam zâmbi.

-O altă poezioară? Toni suflă în lichidul din ceașcă și nu răspunse.Nu avea nici un rost să-l facă pe bărbat să înțeleagă cât de tare o afecta prezența lui.

Annie împărți ouăle-jumări din tigaie în patru.După ce puse pe farfuria fiecăruia câte o porție,duse pe aragaz tigaia în care mai rămăsese o porție.Puse pe masă un platou cu biscuiți calzi și se așeză pe scaun.

-Știi,zise ea,că soneria cântă melodia „*Am plecat să-l vedem pe vrăjitor*”? Ea nu așteptă ca Adam să-i confirme remarca.Este ca și cum ai trăi într-un basm.În baie tapetul are lebede,iar plăcuțele de ceramică de pe podea sunt galbene.

-Lebede? Bineînțeles.Adam înclină aprobator din cap și începu să mănânce.

-Ce vrei să spui prin bineînțeles? întrebă Toni.Ea mușcă dintr-un biscuit,făcând eforturi disperate să-și recapete calmul.

-Tarzan? spuse el.Baba Yaga și ceașca ei zburătoare? Poezioare pentru copii?

Basme? Ce altceva se mai găsește într-un loc magic? Primești cumva pe

tărâmul tău minunat și balauri și spiriduși?

-Numai pe cei cu două picioare, care se furișează când sunt întoarsă cu spatele.

-Eu nu m-am furișat. Am fost invitat.

-Greșeala mea.

-De ce am senzația că nimeni nu observă că sunt aici? zise Annie pe un ton sec. Poate ar trebui să mă duc să fac patul sau orice altceva.

-Să nu faci aluzie la pat, se răsti Toni. Adică, vreau să spun să stai exact unde ești. I-ai oferit domnului căpitan Ware micul dejun. Atunci lasă-l să-l termine.

-Ei bine, zise el, micul dejun n-a fost specificat, dar trebuie să recunosc că este o schimbare binevenită din partea Stupului.

-După aceea, continuă ea grăbită, ignorând surâsul lui discret, dânsul va trebui să plece, pentru că eu și cu tine, Annie, trebuie să mergem la o întrunire. Nu vreau să-l deranjăm pe domnul căpitan de la îndeplinirea sarcinilor oficiale.

-Nici o problemă, domnișoară Gresham, zise el. De aseară ai devenit sarcina mea oficială. Toni se încordă.

-Ce vrei să spui? Cu siguranță trebuie să existe delicvenți mult mai înrăiți care încalcă legea în Atlanta, Georgia.

-Am crezut că ți-am spus. Consiliul Orașenesc m-a desemnat să-i stârpesc pe bandiți, indiferent pe ce cale. Eu nici măcar n-am văzut un hoț. Tu însă ai văzut. Și de vreme ce știu că n-ai să urmezi nici un ordin, cred că, pur și simplu, am să mă alătur bandei voastre. M-am gândit să particip și eu la întrunirea voastră, doamnelor. Presimt că pe la prânz voi avea o poftă nebună de crenvurști și cartofi prăjiți. Ce părere ai, partenera?

-Vrei să spui că mă vei urmări? Ea era sceptică. N-am să îngădui așa ceva. Nu poți să mă silești să-ți accept prezența. În fond, nici nu suntem parteneri!

-Nu încă. Dar după câte îmi amintesc, haiducule, noaptea trecută ai oferit planul A, mâncare, pe care nu ai reușit să-l duci la bun sfârșit. Apoi a urmat planul B, o chestiune în legătură cu această dimineață despre care se pare că ai uitat. Așa că, preiau conducerea cu planul C.

-Și ce este acest plan C? Adam zâmbi. Buzele lui se răsfrânseră ușor, dezvelind o dantură albă, puternică, preschimbându-i în același timp expresia dură de pe chip într-una misterioasă și conspiratoare. Acel surâs o făcu pe Toni să-și dea frâu liber imaginației și să se închipuie cuprinsă de brațele lui.

-Am să mă alătur cetei tale de zurbagii. Toni explodează plină de indignare.

-Nu în viața asta, Kojak! Dacă ți-ai închipuit vreo clipă că te vei folosi de mine ca să intri în banda noastră, te-ai înșelat amarnic. Ea sări în picioare și-și încrucișă îndârjită mâinile la piept.

Fiecare gest era o provocare, fiecare pas pe care îl făcea, depărtându-se de acest bărbat, era o mișcare însuflețitoare.

-În regulă, dragă, rămâne la latitudinea ta. Putem să rezolvăm această chestiune amical sau putem alege o cale dură. Atâta vreme cât voi fi cu tine, vei ști unde sunt. Dacă nu voi fi cu tine, nu vei ști niciodată sigur unde mă voi afla.

-Vrei să spui că vei fi umbra mea, că-mi vei supraveghea casa?

-Da. Toni își dădu seama că o prinsese la colț. Șezând la masă cu acel surâs inocent înnebunitor, el continuă să-și soarbă cafeaua și să mănânce cu un calm imperturbabil. Era posibil să se întoarcă din nou în păduricea din parc. Era posibil ca el din nou să o țintuiască la pământ. Ea nu putea să devină mai conștientă de prezența lui fizică decât era deja. Toni încercă o altă tactică.

-Dar dacă am să-ți dau cuvântul că n-am să mai inițiez alte raiduri prin parcuri?

-Așa cum ți l-ai dat, atunci când eu îmi căutam arma și ai promis că n-ai să fugi? Nu cred, păpușă. Cuvântul tău nu este de luat în seamă. Cred că, pur și simplu, am să stau prin preajmă.

-De ce? Adam își puse cuțitul în farfurie și medita asupra răspunsului pe care să-l dea. Putea să-i spună că noaptea trecută, când plecase de la ea, nu se gândise că avea să ia micul dejun la masa ei. Se hotărâse când își îmbrăcase perechea curată de blugi și cămașa. În drum spre ea, renunță la minciuni și-și justifică purtarea, spunându-și că trebuia să o prevină că orice alte încălcări de lege nu aveau să mai fie tratate cu asemenea indulgență.

Acum, când ridică privirea la ea Adam își dădu seama că se afla în fața unei probleme care nu avea să se rezolve prea ușor. Timp de zece ani nu jucase la risc, evitase orice complicație care putea să-l conducă la o relație permanentă. Văzuse în jurul lui prea mulți bărbați confrunțați cu depresii nervoase, cu divorțuri, cu patima băuturii și hotărâse de mult că singura persoană de care să depindă să fie el însuși. Însă neașteptat, din întunericul nopții, apăruse această femeie, îi zdrobise inima și-i desființase toate bunele intenții cu care își pavase viitorul.

-De ce? repetă el. Să fiu al naibii dacă știu.

-*"Am plecat să-l vedem pe vrăjitor"*, cântă melodios soneria, anunțând venirea altui vizitator.

-Să deschid eu? zise Annie cu amabilitate.

-Da. Nu, nu te deranja. Mă duc eu. Toni ocoli masa și străbătu bucătăria.

-Toni, fetițo-pe cer soarele s-a-nălțat-sunt bucuros că ai scăpat-căci tare m-am mai speriat. Hopa, curcanul! Când Fred îl văzu pe Adam șezând la masă, zâmbetul larg îi dispăru, iar mersul alene i se întrerupse brusc.

-'neața, Fred. Îți recomand biscuiții. Sunt magnifici.

Adam trase scaunul de lângă el și-i făcu semn lui Fred să se așeze. Bătrânul își mută privirea de la Adam la Toni. Era vădit tulburat de prezența neașteptată a ofițerului de poliție.

-E-n regulă, Fred, ia loc, zise Toni. Domnul căpitan Ware s-a hotărât să se alătore micuței noastre bande.

-Vrei să spui că o să ne ajute să-i speriem pe tâlhari? Exprimarea în stil rap a lui Fred dispăru odată cu surpriza pe care prezența poliției i-o provocă.

-Nu chiar așa, rosti Adam pe un ton târăganat. Am de gând să mă asigur că nu veți mai fugări bandiții. Cafea?

-Îhî. Asta mi-am închipuit și eu că ai vrut să spui. Fred înclină din cap aprobator și se așeză pe scaunul liber. Adam mănca încet, de parcă ar fi savurat renumita gustare de duminică de la hotelul Waverly. Toni se plimbă de colo-colo.

Annie fredona în surdina continuarea melodiei din Vrăjitorul din Oz.

Liniștea alimenta încordarea apăsătoare, nimeni nerostind nici un cuvânt.

-Foarte bine, se răsti într-un final Toni. Ce s-a întâmplat Fred? Care sunt veștile rele? Fă abstracție de prezența gardianului și spune-mi.

-Ești sigură?

-Sigur. Am să înnebunesc dacă mă mai ții mult pe jar. Oricum domnul căpitan Ware n-o să ne lase singuri, nu-i așa?

-Ai înțeles perfect, haiducule. Adam înghiți ultimul duminic, se șterse la gură și se rezemă de spătarul scaunului.

-Este vorba despre Swan Gardens, începu Fred șovăitor. A fost vândut. Îți vine să crezi? Nemernicii ăia au vândut apartamentele din Gardens acum o lună și nimeni nu a spus un cuvânt.

-Swan Gardens. Nu acolo lucrezi tu? Adam se ridică, interesul din glas fiindu-i evident.

-Exact. Toni mi-a găsit acolo slujba de portar. Mi s-a amenajat și un mic apartament la subsol. Acum se va duce totul de râpă.

-De ce? întrebă Toni nedumerită. Construcția se află în spatele noului complex de birouri. Parcul Peachtree o mărginește de partea cealaltă. Nu poate fi extinsă. Ce s-ar putea face cu ea?

-Oh, nu au de gând s-o dezvolte comercial. Îi vor transforma interiorul în apartamente de lux pe care le vor vinde celor ce le-au închiriat.

-Pare să fie o afacere bună pentru chiriași, zise Adam.

-Ehei, omule. Cea mai tânără persoană din clădire este Willie Benson, are cincizeci și opt de ani și umblă într-un scaun cu rotile. Oamenii ăștia nu-și vor

mai găsi niciodată un loc sigur în care să locuiască și pe care să și-l permită.Îți convine nu-ți convine,te vor da afară de acolo.

-Dar nu este posibil așa ceva,protestă Toni.Trebuie să aibă aprobare de la *Comisia de arhitectură și sistematizare*.

-Au primit deja această aprobare,zise Fred.Știi cât este de grăbit Consiliul nostru municipal când este vorba de modernizare.Scapă repede de vagabonzi și de moși.Ăsta este un oraș al viitorului.

-Ei bine,n-o să acceptăm așa ceva,zise Toni.Vom lua atitudine,vom face pichete.Vom...

-Trebuie să acționăm rapid,o întrerupse Fred.Au cumpărat până și contractul de închiriere.Locatarii trebuie să se mute în șaizeci de zile.

-Ăștia sunt oamenii pentru care lucrezi,se răsti Toni,întorcându-se spre Adam. Prețiosul nostru Consiliu Municipal este mai interesat de modernizare decât de oameni.Sper că ți-ai făcut aranjamente,peu bătrânețe,peu că peste câțiva ani s-ar putea să te trezești dat afară din casa în care stai de-o viață.

-Sunt sigur că este o greșală,Toni,rosti Adam împăciuitor.Lasă-mă să mai fac niște cercetări.Sincer,mă îndoiesc că primarul știe despre acest lucru.Lăsând la o parte ce crezi tu,el este un om preocupat de problema oamenilor vârstnici.

-În regulă.Și eu la fel.Între timp,dacă nu putem alerga după ticăloși,vom face ceva pentru a găsi un nou cămin locatarilor din Swan Gardens.Am să mă gândesc eu la ceva.Toni deschise ușile glisante de sticlă și,ieșind pe terasă, începu să se plimbe în jurul casei.

Lui Adam nu-i plăcea expresia hotărâtă de pe chipul ei.Că ea își puna studenții să facă lucrări de reparații pentru bătrâni era acceptabil.Faptele ei caritabile erau cunoscute.Comisia orășenească de asistență socială îi recunoștea activitatea și-i aprecia tacit eforturile.Până și urcatul prin copaci pentru a-i goni pe hoți era de admirat,într-un mod nebunesc de a spune,însă a-ți asuma răspunderea unui bloc întreg de familii evacuate era cu totul și cu totul altceva.Adam se duse la telefonul din camera de zi și sună la birou.După ce puse câteva întrebări discrete, și se întoarse în bucătărie în clipa în care Toni intra în casă.

-Ai avut dreptate,zise el.

-Am găsit,rosti ea simultan.

-Ce ai găsit? Adam se temea să-i audă soluția.

-Cu ce am avut dreptate? întrebă ea precaută,suprapunându-se din nou cu el.

-În regulă,domnule căpitan,zise ea,ai primit cuvântul.

-Bine.Am sunat la primărie.Vânzarea este oficială.

-Și nu mai putem face nimic,corect,Kojak?

-Mă tem că nu.Inspectorul mi-a spus că blocul este în stare proastă.Au fost primite numeroase sesizări de la departamentul pompierilor și de la cel al consolidărilor.Este practic imposibil ca reparațiile necesare clădirii să se facă din veniturile obținute de pe urma acestuia.Se pare că nu există altă posibilitate.Îmi pare rău,Toni.Mă tem că nu poți schimba lucrurile.

-În regulă,domnule căpitan.Cred că am o soluție.În loc să fac lucrări de reparații cu studenții,voi renova o întreagă clădire.De îndată ce vom termina,iar locatarii din Swan Gardens se vor putea muta,primarul nostru va fi uimit să constate ce pot face,fără sprijinul orașului,niște cetățeni preocupați.

-Și bănuiesc că ai în minte un loc anume? De cum îi puse întrebarea,el își dădu seama că nu avea să-i placă răspunsul.

-Desigur.Fred,pe ajutorul a câți oameni crezi că ne putem baza?

-Adunând studenții tăi cu oamenii mei,aș spune că pe vreo cincisprezece.De ce?

-Am să ajut și eu,zise Annie.Nu mă pricep cine știe ce la cuie și ciocane,dar am să mestec în oala cu ciorbă.

-Care este clădirea,haiducule? Glasul hotărât al lui Adam mai tăie din entuziasm.

-Bineînțeles că vechea pușcărie-fermă.Fred,amână întrunirea de la Swan Gardens pentru mâine.Eu mă voi apuca să mobilizez oamenii și să adun cele necesare.

-Nici să nu te gândești,domnișoară Gresham.În calitate de ofițer de poliție îți spun că acea clădire nu este sigură.Acolo traficul de droguri este mai intens decât în oricare altă parte a Atlantei.Nu poți să le ceri unor oameni să se mute într-un astfel de loc.

-Măi,Toni,fercheșul ăsta are dreptate-băbuțele noastre se vor speria foarte tare,zise Fred revenind la ritmul sacadat de rap.O altă cale-va trebui să găsim-puștilor de altădat'-un adăpost să le oferim.

-Odată ce clădirea va fi curățată,drogurile vor dispărea,zise Toni sigură pe sine.

-Nu știu dacă vei trăi atât cât să apuci asta,mormăi Annie,umplând farfuria lui Fred.

-Îi vom convinge-trebuie.Primul apartament va fi al meu.Mă voi muta și voi sta acolo.Dacă o femeie singură este în siguranță,atunci și acei bătrâni vor fi.

-Fără îndoială că vei fi în siguranță,mica mea delincventă.Vei intra la pușcărie împreună cu toată banda ta de zurbagii.Și cine va mai plăti cauțiunea? Presupunând,desigur,că tovarășii tăi nu au deja cazier care să le împiedice eliberarea.Ca din pușcă,Toni ocoli masa.

-N-ai face așa ceva,N-ai să îndrăznești să ne arestezi,pentru că îi ajutăm pe acei

bieți oameni.Clădirea aceea nu este folosită la nimic.

-Exact.Este goală de patruzeci de ani.Să fim cinștiți,Toni,indiferent cât te vei strădui,nu vei reuși s-o faci locuibilă.Am să-ți fixez o audiență la primar.

-Sigur.Când?

-Mâine.Poate le va putea găsi o clădire.

-Bine.Eu recunosc fofilările de cum le aud.Toate astea le-am mai auzit,domnule căpitan.

-De la mine,nu.Adam se pomeni apărând o poziție în care nici măcar el nu credea.Primarul era interesat de condiția persoanelor vârstnice,dar nu avea mai mult succes decât Toni.

-Atlanta nu are locuințe provizorii,continuă ea.Petreci o noapte,iar dimineața te trezești afară.Dacă ești norocos,găsești o saltea în pivnița unei mănăstiri.

Nu,mulțumesc.Am mai auzit și altădată de promisiuni.Am sperat să fii altfel.Nu ai inimă deloc? Ce fel de om ești?

-Sunt genul care încearcă să nu-și facă griji din pricina întrebărilor filozofice care nu au răspuns.Majoritatea oamenilor pe care îi cunosc nu meditează cine știe ce asupra condiției lor.Trebuie să-și câștige existența.Bineînțeles,nu locuiesc în Cartierul de Nord.Remarca lui o supără pe Toni,care își strânse pumnii ca să-și înfrâneze impulsul de a-l lovi.

-Cum îndrăznești să mă etichetezi? Ești un om dur,fără sentimente.Aceasta este șansa noastră de a face ceva deosebit.Dar tu de unde să știi? N-ai fost niciodată pe drumuri.N-ai fost niciodată flămând sau...

-Și bănuiesc că tu,domnișoară Antoinette Gresham,cu firma ta *Sunnyside Food Gresham*,ai fost.De câte ori în viața ta prostească și răzgâiată ți-a fost frig,ai fost flămândă sau te-ai aflat pe drumuri?

El nu voise ca vorbele lui să o lovească,însă ea îl atinsese în punctul care îl durea cel mai tare.El știa ce însemna să-ți fie frig și să fii înfometat.Știa chiar foarte bine.De multe ori îi fusese mai rău decât își putea imagina domnișoara de pe Riverside Drive.El încerca să-și alunge din minte aceste gânduri demult trecute sub tăcere.Însă de astă dată nu reuși.Ea îl pusese în situația de a fi obligat să se confrunte cu trecutul și cu viitorul lui.Nu se întâmplase așa cum voise el.Intenționase să-i dea lui Toni să înțeleagă că era preocupat de oamenii pe care ea încerca să-i ajute,însă ei doi nu reușiseră decât să deschidă noi fronturi de luptă.Planul ei era nesăbuit.El cunoștea categoria de oameni care se învârtea prin Jurul acelei clădiri,iar Tony și chiriașii din Swan Gardens nu erau de teapa lor.Dacă ei ar fi știut adevărul nici nu le-ar mai fi trebuit clădirea.Ea era curajoasă și copilăroasă,iar el își dădea seama că nu avea să o oprească.

Disperat Adam își afundă mâinile în buzunar și scoase dinăuntru de acum familiarul muc de țigară morfolit.Îl prinse între dinți și rosti:

-Toni,ești atât de naivă.Tu,cu ceașca ta fermecătoare și cu aleea pavată în cărămidă roșie,habar nu ai despre ce vorbești.Toni își strânse buzele și-și împinse bărbia în față,agățându-se din răputeri de ultimul fir de demnitate.Nu-și dădea seama de ce era atât de important ca Adam să o înțeleagă.Însă era.Dacă nu putea să-i atragă de partea ei,cum credea că avea să reușească să facă ceva deosebit pentru oraș?

-Cum de mă judeci tu pe mine? domnule căpitan Ware.Nu trebuie să mori ca să treci prin dureri de moarte.Mie îmi pasă de acești oameni.Dacă familia mea este bogată nu înseamnă ca sunt și eu.Fiecare ban pe care îl câștig îl investesc în proiectele mele.Să nu mai îndrăznești să mă discreditezi vreodată pentru simplul fapt că familia mea locuiește pe Riverside Drive.Deși Annie și Fred erau în bucătărie,Adam și Toni se purtau de parcă ar fi fost singuri.Când Toni începu să se apropie de Adam,acesta fu șocat de căldura înăbușitoare dintre ei.Strângându-și țigara cu duritate,el o fixă cu privirea pe femeia care îl forța să-și justifice acțiunile pe care era angajat să le facă.La naiba,nici măcar nu-i plăcea slujba care i se dăduse.În acest moment,el trebuia să fie cel care să rostească poezioarele pentru copii.

-Voi face tot ce-mi va sta în putință ca să-i ajut,zise ea pe un ton încordat, inclusiv...Glasul i se stinse.Aruncă rapid o privire în jur și continuă: Noi doi trebuie să discutăm între patru ochi.Vino cu mine.

El simți atingerea ei caldă înainte ca ea să-l ia de mână.Șocul senzației fu întrecut doar de cel al gestului ei.Toni îl trase repede prin living,iar de acolo, trecând peste covorul gros,de culoarea piersicii,îl duse în dormitor.După ce închise ușa cu piciorul,îi smulse țigara din gură și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui.El nu mai avu timp să se opună,căci ea își lipi buzele de gura lui cu o sălbăticie care îl făcu să-și piardă răsuflarea.Ochii ei jubilaу,iar când el își deschise gura se simți copleșit de frenezie.Instinctiv,brațele lui o încercuiră.O șoaptă surdă îi scăpă pe buze când simți sânii ei zdrobindu-se de el.

-Toni,rosti el cu un oftat și-și trase capul spre spate.Încetează.

-De ce,nu-ți place?

-Încerci să mă mituiești?

-Desigur.Îți dezmierd blana.Mâna ei se strecura pe sub cămașa lui și ușor începu să rătăcească pe pieptul lui,stârnind o avalanșă de spasme musculare.Îi plăcea? Sigur că îi plăcea.Femeiușca îl seducea.El avea un metru optzeci înălțime,iar ea,deși era cu aproape treizeci de centimetri mai scundă,îl legase mai dihai decât

pe un evadat.El se dezlipi de căldura buzelor ei și înghiți cu greutate.Nu ajută însă la nimic.

-Să nu mai faci asta,haiducule.Este mult prea mult pentru un bărbat.Glasul lui era îngroșat de dorință.El încercă să nu vadă patul cu tăblie metalică aflat în spatele ei,patul cu așternutul alb de satin dat deoparte,de parcă ea acum se ridicase de acolo cu pernele mari care mai păstrau încă forma capului ei.Un val amețitor de dorință îl inundă.

-Vreau ca tu să mă dorești,murmură ea.Spune-mi că mă dorești,Adam.Ea îl cuprinse de umeri și trăgându-l mai aproape începu să rătăcească jucăuș cu buzele pe fața și pe gura lui.Spune-mi că vei uita ce ai auzit aici,căpitane Ware, iar eu...eu...Vocea ei se preschimbă într-o ,șoaptă răgușită: Iar eu,continuă ea,voi face tot ce vei vrea.Glasul ei neașteptat de blând îl opri.El o depărtă puțin și îi privi ochii albaștri,care străluceau nu de furie,ci de dorință.Gata să se lase prizonieră pentru cauza ei,domnișoara AntoinetteGresham,fu învinsă de propriul ei joc.

-Sincer,draga mea,zise el calm,cred că ne aflăm în fața cazului de șade hârbul în drum și râde de cei ce trec.

-Poftim?

-Tu mi te oferi,iar eu îți mulțumesc.Dar nu pot accepta.Când vom face dragoste, și vom face sigur,va fi pentru că mă vei dori la fel de mult cum te doresc eu.Voi aștepta.

-Mă refuzi?

-Nu,te întărit și cred că îmi place mai mult acest lucru decât mita nemiloasă.Nu-ți face griji,Toni.Știu mai mult decât îți închipui despre a nu avea un loc unde să dormi.De aceea n-am să te trădez și nici n-am să profit de tine. După ce îi dădu în treacăt o dulce sărutare,el deschise ușa și ieși,lăsând în urmă o Toni uluită.

-N-o să ne pui piedici?

-Nu te înțeleg,Toni,dar cine crede în ceva într-atât încât să se sacrifice pentru acea cauză,înseamnă că are într-adevăr o inimă mare.Așa că am să-mi iau o pelerină care să mă ferească de oferta ta.În plus,joci groaznic rolul de vampă. Ești prea emotivă.

-Groaznic? Adam Ware,ai face bine să fii atent.Mă vei face să devin mai supărată decât sunt.Ea strânse mâna lui mare în semn de avertisment.

Adam ridică palma ei și îi studie tandru vârfulile degetelor.

-Nu ești supărată,dragă.

-De unde știi?

-Simplu.Lipsesc poezioarele.Ce ai de gând să faci cu țigara mea?

Ea mai ținea încă în cealaltă mână mucul de țigară.

-De data asta am de gând să o arunc definitiv.

-Am nevoie de ea,haiducule.Îmi ține buzele ocupate.

-Există alte vicii.

-Mi s-a spus.Întotdeauna abordezi totul cu asemenea entuziasm,Toni Gresham?

-Desigur.Întotdeauna ești atât de zelos,căpitane Ware? Adam gemu.Toni oftă.

Căsuța de forma ceștii lui Baba Yaga părea să se legene,de parcă ar fi vrut să se elibereze de parâmele ce o ținutau.Annie și Fred se uitau plini de uimire la cei doi adversari care ținându-se de mână păreau pregătiți să urce în orice clipă în nava spațială.

-Oh,fir-ar să fie,Fred,rosti Anne,răsuflând anevoios.Pune laptele și ouăle,care au mai rămas,în frigider.Au reușit să supraviețuiască căldurii de noaptea trecută din camionetă,dar acum nu vor mai avea nici o șansă.

CAPITOLUL 5

A doua zi dimineață holul imobilului Swan Gardens era plin de vârstnici cu fețe posomorâte.Adam se opri exact în dreptul ușii,urmărind-o pe Toni împărțind sărutări și îmbrățișări în stânga și-n dreapta în timp ce-și croia drum prin mulțime spre scara dărăpănată.Ea urcă repede câteva trepte până ajunsese suficient de sus ca să fie văzută de întregul grup.

-Salut,prieteni.Se pare că miroase a belea.

-A dezastru,zise o femeie cu păr argintiu.

-Ce vom face,Toni? întrebă un alt locatar care clătina deprimant din cap.

-Unde ne vom duce? strigă un al treilea.Eu nu mai am pe nimeni pe lume.

Toni își ridică mâinile.

-Ei,stați așa,oameni buni.Ceea ce nu vom face,va fi să nu intrăm în panică.Am-ea se uită la Adam și se corectă-s-ar putea să am o soluție.Zarva se potoli și toți ochii se concentrată la femeia minionă care zâmbea plină de speranță grupului ei de admiratori.

-Ce Toni? Ce poți face? zise cineva neîncrezător.

Bună întrebare,își zise Adam,gândindu-se la rândul lui cum de el devenise parte a noului proiect al lui Toni Gresham.Femeia asta nu-și făcea niciodată timp și pentru lucruri personale? El își îngădui atunci să judece de ce în viața ei nu exista o persoană apropiată.Își propusese să afle despre viața ei intimă de la Fred.Nu era nici o îndoială că ea era o femeie deșteaptă.Cursurile pe care le preda la Institutul Tehnic din Atlanta erau interesante și aveau aplicabilitate

practică.Orice student care absolvea unul dintre cursurile ei pleca în viață cu o meserie,astfel că nici unul nu renunța să se pregătească.Însă viața ei personală era inexistentă.Desigur,erau unii care ar fi spus același lucru și despre a lui.Tot timpul liber el și-l dedica celor de la *Boy's Club* și proiectelor primarului.Dacă ar fi fost întrebat de ce proceda astfel,ar fi răspuns că și acestea trebuiau făcute.

Privi buclele blonde care se mișcau neastâmpărate în timp ce Toni își susținea entuziastă convingerile idealiste și concluzia că și răspunsul ei ar fi fost același.

-Nu sunt doar eu,oameni buni,zicea ea,suntem noi toți.Vom reamenaja o altă clădire și vă veți muta cu toții acolo.

-Să reamenajăm o clădire? în șaizeci de zile? Un bărbat în scaun pe roțile își făcu loc în față.Toni,ne place entuziasmul tău,dar șaizeci de zile nu sunt suficiente pentru a pune la punct o clădire.Știu,pentru că eu treizeci de ani am lucrat la departamentul locuințelor.

-Willie Benson? spuse Adam,recunoscând vocea.El își croi drum prin mulțime apropiindu-se de bărbatul aflat în scaunul cu roțile.Se cunoșteau de pe vremea când Willie lucra la primărie.

-Adam Ware? rosti Willie.Nu-mi vine să cred.Cum de te-ai înhăitac cu ființa asta bățăioasă? Oameni buni,acesta este un vechi prieten de la departamentul de poliție.Dacă Adam este implicat în proiectul lui Toni,atunci s-ar putea să meargă.

-Dar Willie,eu nu sunt...mă tem că...Când Adam zări speranța disperată din ochii întorși spre el își pierdu glasul,i-ar fi făcut mare plăcere să o strângă pe Toni de gât.Cu ce drept îl implicase ea într-o idee atât de năstrușnică,care fără nici o îndoială dădea false speranțe acestor disperați chiriași? Binefăcătorii ăștia! La naiba,nu era deloc corect.Dar când fusese viața corectă? El știa că Toni nu avea nici o șansă să-și ducă la capăt nebuneasca idee,însă putea el să le spună acestor bătrâni adevărul?

-Adam este o persoană oficială,oameni buni,zise Toni.Oficialitățile orașului nu primesc inițiativele cu prea mare plăcere.Ar fi bine să nu ne bazăm pe...

-Canalele oficiale,întrerupse tăios Adam.Fără presiuni,primăria nu-și va da acordul până ce proiectul nu va avea aprobarea comisiei de zonare.

Toni își pierdu răsuflarea,așteptând ca Adam să le spună că planul ei era sortit eșecului,că era imposibil ca ea să-l poată realiza,că întreaga idee era o utopie.

Poate că el avea dreptate.Dar poate că se înșela.În această clipă ce alte șanse aveau?

-Deci,Adam,întrebă ea,cum vom exercita presiunea oficială? Ea își puse mâinile în șold și așteptă,provocându-l să-i riposteze.

Adam deschise gura vrând să spună că ei nu aveau influența necesară nici ca să obțină aprobarea de a vinde flori în colțul străzii. Dar privirea pe care o aruncă buzelor ei, îl făcu să se răzgândească. Era prins la mijloc. Se uită mios la Toni. Îl implicase în proiectul ei, când de fapt el nu voise decât să o vadă mai des.

Reputația lui era că, întotdeauna când făcea un lucru, îl făcea bine. Așa că acum nu-i mai rămânea decât să arate acestor oameni adevărata lui valoare. Primarul avea să sară până la tavan, dar măcar avea posibilitatea să împiedice copilăria lui Toni, înainte de a ajunge prea departe.

-Vom merge să-l vedem pe primar, zise el. Un cor de gemete și strigăte entuziasmata umplu încăperea. Adam nu-i putea învinui pe acești oameni de reacția lor. Primarul era plin de intenții bune, dar influențarea Consiliului Orășenesc era ceva aparte și toți cei prezenți știau acest lucru. Cu toate acestea, el deschisese gura și nu mai putea să dea înapoi.

-În după-amiaza asta. Este mult prea devreme?

-În regulă, căpitane Adam. Mulțumesc. Buzele ei aprige îi dădeau să înțeleagă că mulțumirile erau numai pentru urechile audienței. Ea se întoarse din nou către locatarii imobilului. Până atunci, vreau să fiu sinceră cu voi. Clădirea pe care o am în minte este într-o stare proastă. Nu locuiește nimeni de patruzeci de ani în ea.

-Exceptând stafiile, spuse Adam, zâmbind cu subînțeles.

-Stafii? repetă gânditor Willie Benson. Stafii. Pustie de patruzeci de ani. Doar nu te referi la vechea pușcărie-fermă, Toni?

-Ba da. Ea ignoră întrebarea din vocea lui Willie și valul de șoapte stârnit apoi și se grăbi cu explicații asigurătoare. Nu vă copilăriți. Nu există nici o stafie. Aveți încredere în mine, nu trebuie decât să găsim materialele necesare. Am deja elevii care ne vor ajuta la reconstrucție.

-Dar noi, Toni? Nu putem și noi să ajutăm? Vorbitorul era un bătrânel căruia îi lipsea jumătate dintr-un deget al mâinii drepte.

-Nu, este periculos pentru voi. Nu vă faceți griji, mă voi ocupa eu de tot.

Willie inspiră adânc și zise:

-Toni, nu sunt convins că alegerea ta este unaună. Poate că nu există nici un fel de stafii, dar zona din jurul clădirii este destul de periculoasă, dacă îmi amintesc eu bine.

-Exact acesta este și argumentul meu, interveni Adam, ridicând spre Toni niște ochi care exprimau cât se poate de clar cuvintele „*ți-am spus eu*”. Toni observă privirile îngrijorate, pe care vârstnicii ei prieteni le schimbă între ei, și tresări. Această teamă era numai din vina lui Adam. În mod subtil el îi submina proiectul, dând senzația că i-l susținea. Ei bine, el nu avea să reușească.

Planul ei i s-o fi părând lui Adam prea îndrăzneț,însă ea nu avea de gând să-l abandoneze.

-Ia stați puțin,oameni buni,roști ea,încrucișându-și mâinile la piept și ridicând bărbia.Am făcut eu vreodată ceva care să vă inducă în eroare sau care să vă provoace suferință?

Încălzită de răsunătorul „Nu”,ea continuă,dându-și frâu liber imaginației:

-Ascultați-mă,mulți dintre voi ați locuit în copilărie în colonia din jurul țeșătoriei Gresham.L-ați cunoscut pe bunicul meu.El a ținut la voi și la fel țin și eu.Știu că zona la care m-am gândit are o reputație proastă,dar odată ce o vom curăți și ne vom muta acolo,situația se va schimba.

-Poate,zise Willie.Dar dacă te înșeli? Nici bunicul tău nu a reușit să împiedice închiderea fabricii.Nu crezi că ar trebui să ascultăm și părerea lui Adam în privința factorului de siguranță?

Disperată,Toni caută să iasă din impas..

-Adam est un ofițer de poliție și un om precaut.El nu-și poate permite să dea nimănui nici un fel de asigurare.

-Dacă te referi,zise Adam la faptul că nu-i voi îndruma greșit pe acești oameni, atunci ai dreptate.Zona este plină de vagabonzi și de droguri.Mici măcar eu n-aș sta acolo pe timp de noapte.

-Tu poate nu,însă eu voi sta,anunță Toni.Dacă numai despre asta este vorba, atunci mă voi muta în acea clădire și voi rămâne acolo până ce va fi gata de locuit.Vă veți simți astfel mai bine? Ea se uită spre Annie și Fred ca să primească consimțământul lor și rămase uluită când întâlni scepticismul din privirea lor.

-Oh,dar nu mă voi simți deloc mai bine,domnișoară Gresham,deoarece nu voi face așa ceva.În calitatea mea de ofițer de poliție,îți interzic.

-Oh,ba voi face,domnule căpitan Ware.Iar tu o să mă ajuți să-l conving pe primar că este o idee bună,căci dacă nu,am...am să declar presei că grupul meu alungă tâlharii din parc,în timp pe departamentul de poliție ședea cu mâinile la piept.Și,continuă ea incitată,în timp ce expresia lui Adam devenea tot mai gravă,că s-a renunțat la acuzarea mea din cauza relațiilor politice ale familiei mele.

-Ai face bine să nu procedezi astfel!Acum Adam se înfuriase de-a binelea.El nu primise niciodată favoruri speciale și nici nu fusese vreodată șantajat ca să le ofere.

-Pune-mă la încercare,barosanule!Să o pună la încercare? Ochii ei aruncau scânteii.Sânii i se ridicaseră de mânie.

El nu dorea deloc o confruntare cu Toni Gresham. Mulțimea amuțise, în timp ce o pârjolitoare încordare se aprinse între ei. Adam scutură din cap și-și cumpăni posibilitățile. Cu cât o ducea mai repede la întâlnirea cu primarul, cu atât aveau să revină cu picioarele pe pământ. Și cu atât mai repede avea să se stabilească o legătură între ei.

-Exact asta aveam și eu în minte, renegato, zise el cu o voce dură. Dă-te jos de la „tribună” și am să te duc la șeful meu acum.

-Așa mai merge. Strângându-și pumnul și ridicându-și degetul mare sus, în semn de reușită, Toni se îndreptă spre ușă. După ce-i atenționa pe Annie și Fred să o urmeze, întinse mâna făcând o ușoară plecaciune. După dumneata, domnule căpitan. Să mergem la discuții. Ce va urma apoi?

-Hot-dog cu chili și cartofi prăjiți, iar apoi planul D.

-Și care, mă rog, este acesta?

-Nu cred că am să-ți spun încă. Vei afla destul de curând.

Adam duse tava cu mâncare într-una din încăperile pline de mese ale restaurantului, Toni, Fred și Annie venind în urma lui pe post de ariergardă.

Toni, din imediata vecinătate a lui Adam, contempla tăcută imaginea adversarului ei. Îmbrăcat în blugi roși și într-un tricou vechi care solicita fonduri pentru *Boy's Club*, el atrăgea atenția prin simplu fapt că intrase în restaurant. Era înalt și solid, dar avea suplețea fostului atlet care renunțase la mușchi și la kilogramele în plus, transformându-se într-un bărbat cu umeri lați și șolduri înguste. Vorbi cu câteva figuri destul de dubioase, găsi o masă și se așeză. Adam inspiră nerăbdător aroma apetisantă.

-Cartofiori prăjiți, oranjadă rece și un hot-dog plin de chili și ceapă. Exact cum îmi place mie. Povestește-mi despre bunicul tău, răzvrătit. Trebuie să fi fost un om bun.

-A fost un om deosebit. Își cunoștea toți muncitorii din fabrică după numele mic. L...l-am iubit foarte mult.

-Dar tatăl tău? A avut de-a face cu țesătoria? Annie și Fred începură să se înfrupte din hot-dog-urile și din inelele de ceapă, fără să participe la discuție. Toni își luă hot-dog-ul și Cola dietetică și încercă să nu observe felul senzual în care Adam își savura prânzul.

-Da răspunse ea, dar când eu aveam șase ani tata și bunicul s-au certat în privința țesătoriei, iar tata s-a orientat spre domeniul bancar. Bunicul a murit în anul următor.

-Și-i simți lipsa?

-Da,foarte mult.El a fost...prietenul meu.Sesizând durerea din glasul ei,Adam ridică privirea.Aflase deja destule despre Toni ca să-și dea seama că ea și părinții ei nu erau prea apropiați.Ea se înconjurase de proiecte și muncitori, însă prietenii formau un capitol separat.Situația ei părea aidoma cu a lui.

Toni își impuse să soarbă îndelung din băutura ei.Deși încerca să nu-l observe pe Adam,se părea că nu reușea să facă acest lucru.El își ținea hot-dog-ul destul de lejer în mâinile mari,iar când îl duse la gură nu rată nici măcar un cornuleț de ceapă.Mesteca încet,foarte concentrat.Felul lui de a mânca îi confirma lui Toni ceea ce deja bănuia.În tot ceea ce făcea,el era deosebit de meticulos.Ea se întrebă cum era oare să fii obiectul unei concentrări atât de intense.În acea clipă,el ridică privirea.Când ochii lor se întâlneau,el încetă să mai mestece.Toni simți cum roșeața îi încălzi obraji și,înghițind cu mare greutate,se prinse strâns cu degetele de marginea mesei.

-Uneori ai nevoie de o prietenie doar ca să fii alături de cineva,zise el încet.

-Uneori,șopti ea.

-Hopa,Fred.Annie se aplecă spre el.Ai face bine să-ți muți laptele.Se aprind iarăși scânteile între ei.

Când ajunseră la primărie,Tonj se simțea epuizată.Prezența lui Adam o suprasolicita și-i capta energia într-un fel nemaiîntâlnit până atunci.

Primarul se dovedi foarte amabil până auzi incredibilul plan al lui Toni.

-Vrei să petreci noaptea în pușcăria-fermă ca să arăți că este un loc sigur pentru bătrâni?

-Da,domnule primar.După aceea am vrea să aranjăm ca municipalitatea să ne dea aprobarea să o reamenajăm pentru ocupanții apartamentelor din Swan Gardens,fără vreo implicare financiară din partea acestuia.

Adam nu zise nimic.Nici nu era nevoie.Primarul urma să se ocupe de problema lui Toni și de pușcărie în locul lui.

-Categoric nu,domnișoară Gresham.Acea clădire nu are o structură sigură.Nu am cum să sancționez o asemenea idee.Chiar dacă vei reuși să petreci noaptea acolo ca să dovedești că ești în siguranță,orice plan de reamenajare al clădirii va trebui mai întâi să treacă,pe la Comisia construcțiilor orășenești și pe la Consiliul Orășenesc.Clădirea a primit deja aprobarea ca să fie transformată în locuințe ieftine de stat,dar nu există fonduri.

-Nu la locuințe ieftine de stat mă gândeam eu,domnule primar.O restaurare particulară va fi mult mai rapidă și mai puțin costisitoare.Credeți că puteți obține aprobare pentru așa ceva?

Primarul oftă și-și ridică mâinile într-un gest de înfrângere.

-Cine știe? Încerc de doi ani să supun dezbaterii acest proiect.Fără nici un succes,aș putea să adaug,și asta înainte de a se pune problema găsirii unui spațiu pentru Complexul olimpic al Jocurilor de Vară din 1996.

-Spațiu Olimpic? Toni era năucită.Acest lucru avea să-i distrugă ideea.

-De fapt,nu.Zona propusă este învecinată cu pușcăria-fermă.Însă consiliul nu dorește să ia o decizie până nu va primi rezultatele Comitetului Olimpic.Preferă să aștepte până la luarea unei decizii.Și acest lucru nu se va întâmpla mai devreme de luna septembrie.

-Ei bine,atunci poate că puțină reclamă va face să crească sprijinul cetățenilor atât pentru Jocurile Olimpice,cât și pentru cauza mea,propuse Toni.Dacă vor afla ce vreau să fac,sunt convinsă că voi reuși să acționez într-un fel.

Primarul cumpăni o clipă propunerea ei.

-S-ar putea,domnișoară Gresham,dar înainte de a-ți încuraja eforturile,aș dori să mă sfătuiesc cu specialiștii de la Comisia de sistematizare a orașului și cei de la Comisia de locuințe.Am să te caut.

-Dar,domnule primar,nu avem multă vreme...Adam o întrerupse calm.

-Toni,privește realitatea.Nu poate nimeni să reamenajeze acea clădire veche în șaizeci de zile,chiar dacă municipalitatea ar fi de acord cu planul tău.

Toni se ridică,tristețea citindu-i-se clar pe față.

-Atunci va trebuie să procedez altfel.Mulțumesc pentru timpul acordat,domnule primar.

-Îmi pare foarte rău,domnișoară Gresham.Municipalitatea cunoaște foarte bine generozitatea familiei dumitale și preocupările dumitale personale pentru cei nevoiași.Nu pot,doar pentru a avea conștiința împăcată,să autorizez planul dumitale,dar pot să intervin pe lângă Comisia de locuințe ca ocupanților din Swan Gardens să li se dea un timp mai mare pentru evacuare.Îl voi însărcina chiar pe domnul căpitan Ware să-ți dea o mână de ajutor în găsirea unui alt loc pentru proiectul tău.

-Nu!

-Nu! Toni și Adam obiectară în cor.

-Mulțumesc,domnule primar,zise Toni,dar sunt convinsă că domnul căpitan Ware are lucruri mult mai importante de făcut decât să stea toată ziua după mine.Vă sunt recunoscătoare pentru timpul acordat.

-Cred că elementele criminale din oraș se vor bucura să audă că domnul căpitan Ware nu va mai fi pe stradă timp de câteva zile.Ce zici,! Adam? O vei ajuta o zi-două pe domnișoara Gresham?

-Desigur,domnule primar,consimți Adam încordat,strângând mâna șefului lui.
Am să mă interesez la Oficiul repartizărilor de locuințe să văd ce pot găsi acolo.
Toni nu putu decât să consimtă,să-și țină gura și să se lase dusă de Adam,din
biroul primarului,înapoi pe stradă.La rândul lui,Adam nu avu ce să spună când
Toni le povesti lui Annie și Fred că,mulțumită lui,ei vor trebui să găsească o altă
soluție la problema Swan Gardens.

-Mulțumesc,domnule căpitan Ware,zise ea cu o voce prefăcută.Îmi pare rău că
nu te-am lăsat să te înăbuși cu acea țigară.Îți dai seama că în două zile ai reușit
să-i desființezi pe „*Străjerii din Peachtree*” și să-mi năruie planul de ajutorare a
unor oameni aflați în căutarea unui adăpost? Sper că ești la fel de bun în meseria
ta precum te pricepi la predici.

-Bănuiesc că asta înseamnă că nu vor mai exista alte „dimineți”? Adam nu-și
dădu seama de ce spusese acest lucru.Toate diminețile petrecute cu Toni
Gresham erau mai degrabă desene animate,decât basme.El ajunsese deja la
concluzia că ea era cucul alergător,iar el coiotul.Orice puști știa cum se termină
această cursă.

-Ai priceput,căpitane.La revedere.

-Cum,fără alte scene de vampă? El părea să nu poată renunța la ea.Îmi place
când mi se mângâie blana.

-Annie s-a înșelat.Nu ești un motănel,ești unameleon care își schimbă
culoarea,în funcție de grupul de oameni în care se află la un moment dat.

El lunecă leneș cu privirea pe silueta ei minionă,cântărind energia pe care ea o
genera.

-Dar cum rămâne cu sarcina dată de primar? Eu trebuie să te ajut să găsești o
altă clădire.Doar nu vrei să-mi pierd slujba?

-Tu vei căuta în felul tău o clădire,iar eu în felul meu voi căuta alta.Făcu semn
unui taxi să oprească și,în timp ce se așeză pe locul de lângă șofer,îi îndemnă pe
Annie și pe Fred să urce în spate.

-Ia stai puțin,răzvrătită.Este timpul să aplicăm planul D.Adam se aplecă înăuntru
prin geamul deschis al taxiului.

-Oh? Și care ar fi acesta? Când o sărută,ea nici măcar nu tresări.Doar claxonul
nervos al unei mașini din spate o făcu pe ea să se retragă.

-Câte litere sunt în alfabet? întrebă ea visătoare.

-Douăzeci și șase,Toni și voi face planuri pentru toate.El urmări taxiul demarând
și pe ea privind drept în față.Numai Annie scoase capul pe geam și,în clipa în
care mașina viră după colț,îi făcu lui Adam cu ochiul.Clipitul cu subânteles
ajută.Deși el își spunea că era mai bine să scape de această femeie și de ideile ei

nebunești,avea totuși o ciudată senzație de eșec datorită faptului că primarul nu fusese mai explicit.Promisiunea lui de a ajuta nu avea să o oprească pe această femeie răzvrătită.Toni Gresham era mult prea impulsivă,avântându-se în tot ceea ce făcea fără să se gândească la riscurile pe care și le asuma.Toni Gresham era un dezastru gata să se producă.Iar el era deosebit de preocupat de această femeie.Orice posibilitate de a soluționa atracția pe care o simțea fusese definitiv blocată de responsabilitatea cu care îl împovărase primarul.Grozav!

În taxi,Toni își ducea propriul ei război de independență.Adam Ware era o simplă barieră,iși zise ea.În ocolirea barierelor era considerată expertă.După părerea ei,ea era o reminiscență a familiei Gresham.Încăpățânarea ei de catâr nu era caracteristică generației tatălui ei.

Toni se crispa.Nu voia să se gândească la părerea părinților despre ultima ei idee.Pur și simplu nu le va spune.Ei nu fuseseră oricum niciodată de acord cu ceea ce făcuse ea.Ingi-neria era și așa destul de neplăcută; ei nu ar înțelege niciodată de ce ea ar restaura o întregă feclădire.Singurul element din acest proiect,pe care mama ei l-ar aproba,ar fi,probabil,Adam Ware.În această privință,mama ei ar privi cu ochi buni până și un polițist.Toni surâse.Prezentarea lui părinților ei ar stârni un adevărat vuiet.

Cu toate acestea,Adam rămânea aceeași barieră.În calea progresului,cum erau și părinții ei.Numai că Adam venea la ea dintr-o nouă direcție.Nu era sigură că putea face față conflictului armat pe care cele două părți îl puneau la cale.Toni oftă din nou.*Oh,bunicule,zise ea în gând,dacă aș mai avea șase ani și tu ai fi aici.Le-am arăta noi lor.*

-Toni,fetițo,zise Fred de pe bancheta din spate,în ritm de rap,nu te speria.Ai găsit un om pe măsura ta.Căpitanul Ware e un bărbat adevărat,dară tărâmul tău în mreje l-a acaparat.Surâsul lui Fred era vesel.Surâsul lui Annie era vesel.

Șoferul taxiului nu făcu decât să scuture din cap și să-și vadă mai departe de drum.Adam se îndreptă spre *Boys'Club*-în zilele lui libere făcea antrenamente cu echipa de baschet.În acea zi avea un meci care urma să se termine înainte de a intra el în tură.Măcar astfel gândul nu avea să-i mai stea la femeia răzvrătită și la acțiunile ei ilegale.Nu ar fi trebuit să fie riscant faptul că o lăsa singură o după-amiază.Cel puțin atât îi trebuia ca să-și regrupeze forțele.

Meciul se desfășură într-un ritm alert.Adam îl arbitra,fiind în același timp și ocupantul postului de antrenor al celor două echipe.După-amiază,târziu,când ajunsese la secție găsi pe birou un mesaj în care i se spunea să ia legătura cu primarul.Adam se duse la vestiar,făcu un duș,iși îmbrăcă uniforma de căpitan și plecă la primărie.Își dorea să poată simți cu totul altceva pentru Toni și pentru

întâlnirea pe care o avuseseră cu primarul și spera că mesajul să însemne că primarul găsisse o rezolvare-sau că măcar îi dădea lui o altă însărcinare care să-l îndepărteze de minionul pilot kamikaze.O jumătate de oră mai târziu,Adam avea răspunsul Vechea pușcărie-fermă,începând din această noapte,avea să fie supravegheată în cadrul unei operațiuni antidrog.Era nemaipomenit ca ideea lui Toni,de-a petrece noaptea acolo,fusese speculată de primar.

Adam părăsi biroul primarului,încercător că procedase corect oprind-o pe Toni.Probabil că până acum ea deja își construise un alt plan la fel de imposibil, dar măcar nu era în pericol.Totuși nu strica să o controleze.În definitiv,se gândi el,primarul îl făcuse,practic,garda ei de corp.El era cel care o arestase,care îi năruise planurile,care o sărutase.Arestul și piedicile puse fuseseră pentru binele ei.Sărutul...Sărutul fusese pentru binele lui.Se opri la chioșcul de ziare din colț și cumpără o țigară ca s-o înlocuiască pe cea distrusă de Toni.Ținând cont de ritmul în care se derulau lucrurile,sigur avea să aibă nevoie de așa ceva.Despacheta țigara și o prinse între buze.De vreme ce nu mai fuma,era nevoie întotdeauna ca o problemă foarte serioasă să-i frământa pentru a apela la acest obicei.Când ajunse în parcare și porni motorul camionetei,își dădu seama că țigara nu avea să-i ajute la nimic.Nevoia cu care se lupta nu putea fi satisfăcută decât de o față sălbatică,cu ochi mari,care trăia într-o casă fermecată presărată cu praf cosmic.

CAPITOLUL 6

Ceașca fermecată era pustie și liniștită în lumina crepusculară a serii.Nu era nici urmă de Toni sau Annie.Fred nu era la ei în apartament,iar locatarii imobilului Swan Gardens dovediră o reticență destul de ciudată în a-și exprima părerea asupra posibilului loc în care s-ar fi aflat acesta.

După ce trecu pe la hotelul *Omni* și pe la *complexul Convention*,Adam conchise că cei trei străjeri ai lui dispăruseră.Era mult prea devreme ca ei să hăituiască tâlhari prin parc.Vechea pușcărie-fermă! Ea ignorase tot ce-i spusese primarul.

-Aiureală,zăpăceală! mormăi el.Oh,drace.Acum îl făcuse și pe el să rostească poezioare.Își puse deasupra mașinii girofarul și trecând în mare viteză pe străzile din centru ajunse în desișul copacilor.Parcă în spatele unui vechi șopron,opri motorul și o apucă pe un drum cu hârtoape care ducea spre închisoare.Nu se înșelase.O subestimase pe Toni Gresham,îi subestimase hotărârea-din nou.

Găsi acolo studenți de la colegiu,vârstnici,tineri,toți asaltând neobosiți clădirea, de parcă li s-ar fi dat cincisprezece minute de lucru și s-ar fi oferit un premiu celei mai bune echipe.Toți se opriră la venirea lui Adam,relaxându-se numai

atunci când îl văzură pe Mortul Fred făcându-le un semn asigurător, ridicându-și degetul mare în sus, și ducându-se spre locul în care ședea Adam.

-N-am crezut c-o va face, zise Adam, privind fix la mulțimea care roia în jurul vechii pușcării.

-Ba s-o crezi, căpitane. Să-ți spun ceva, Toni a noastră știe ce vrea! Fred afișă un zâmbet larg și-și reînnoadă în jurul frunții eșarfa roșie cu care mai devreme își ștersese transpirația de pe chelie. Purtând un singur cercel argintiu în ureche și ghete de armată, putea fi foarte bine considerat ca făcând parte dintr-o bandă de rap stradală.

-Cine sunt oamenii ăștia? întrebă Adam.

-Prieteni. O ajută pe Toni să-și demareze proiectul. Ea zice că până vom primi sprijinul locuitorilor și aprobarea primăriei e mai bine să avem lucrările începute. Adam gemu. Ar fi trebuit să-și dea seama că Toni nu avea să aștepte ca lucrurile să se desfășoare pe calea lor legală. Nu era stilul ei.

-De unde au venit toți acești copii? El privi cu sinceră îngrijorare spre un grup de băieți între doisprezece și șaisprezece ani care tăiau de zor la iedera ce se cățăraseră nebunește pe zidurile de piatră a două dintre turnurile santinelor.

-Cercetași, exolică Fred, făcând semn unui bărbat în vârstă care tocmai intra cu furgoneta în curte. Un camion gol veni imediat în urma acestuia.

Hei, flăcăi, mulțumesc. Gata cu treaba pe ziua de azi. Duceți înapoi sculele.

După câteva comentarii, cercetașii și studenții se supuseră adunare uneltele și se urcară în camionetă.

-Flăcăii ăștia fac parte din detașamentul lui Toni, adăugă Fred.

-Toni are un detașament de cercetași?

-Puștii aveau nevoie de un șef. Ar trebui să știi deja că, dacă cineva are nevoie de ajutor, Toni este gata să i-l dea. A preluat comanda trupei și i-a ajutat să-și câștige bani pentru uniforme. Ei cred că ea merge pe apă. Fred îi aruncă lui Adam o privire dură și adăugă: Și noi ceilalți credem la fel și n-am vrea să o vedem suferind. Furgoneta, plină acum cu cercetași și studenți de la colegiu, întoarse și ieși din curte pe același drum dosnic pe care Adam îl folosisese cu două nopți în urmă când o arestase pe Toni Gresham. Drumul fusese curățat, fiind acum utilizabil, rămânând însă lăturalnic..

-Cum de-ați lătit drumul?

-Toni a chemat un prieten care are un greder.

-Desigur. Toni are mulți prieteni. Adam își alege atent cuvintele, dorind ca afirmația să dea mai mult senzația de îngrijorare decât de dezaprobare. Știa că trebuia să lucreze rapid ca să scoată acești oameni din clădire înainte de căderea

noptii și sosirea echipei de filaj. Studentii la colegiu sunt una, Fred, continuă Adam, însă este periculos ca acești puști să roiască în jurul unei clădiri vechi de o sută de ani.

-Oh, Toni nu-i lăsa să ajungă în zonele periculoase. Ideile ei or fi nebunești, dar este ingineră, Adam, și încă una bună. N-ar risca viața nimănui. În plus, eu nu-i scap o clipă din ochi. Adam îl urmă pe Fred prin curte și mai departe în clădirea vechii închisori. În zona din spate un grup murdar de oameni ai străzii asaltau energic grămezile de gunoi.

-Alți indivizi din echipa de construcție a lui Toni?

-Da. Se pun și ei pe treabă din când în când. Toți datorează ceva lui Toni. O cutie de carton, o mâncare, un împrumut. Tipul clasic de vagabond, se gândi Adam.

Măcar acești oameni înțelegeau ce însemna o clădire liberă. Se întreba cât aveau să mai stea, dar văzându-le expresia hotărâtă de pe chip își dădu seama că pentru ei timpul nu conta. Făceau și ei ce puteau. Erau acolo. Toni îi făcuse să se simtă importanți, ceea ce el nu reușise.

-Ascultă-mă, Fred, zise el pe un ton serios. Nu pot să-ți spun de ce, dar trebuie să ai încredere în mine. Te rog, fă-i pe toți cei de aici să plece. Acum și repede! După ce termin cu asta, ai face bine să mă îndrumi spre șeful vostru.

Fred se uită o clipă uluit la Adam, apoi încuviință din cap și plecă prin clădire ca să dea drumul muncitorilor. Oamenii îl priveau curioși pe Adam care era încă îmbrăcat în uniformă. El își dădu seama că mulți dintre ei îi păreau familiari.

Probabil că-i mai arestase din când în când. Clădirea se goli rapid: iar după ce plecă și camionul, zona se cufundă în liniște. Era uimitor ce reușiseră să facă acești oameni în câteva ore, se gândi Adam, privind în jur. Trebuia să recunoască că hotărârea lui Toni și loialitatea pe care ea o inspira îl făcea să fie oarecum mândru. Toți acești oameni o urmau precum îl urmau copiii pe Pied Piper (Personaj din folclorul german popularizat de poetul englez Robert Browning). Atunci de ce se simțea el ca singurul trădător din gașca ei?

Fred arătă cu degetul spre un colț îndepărtat.

-Toni a hotărât să-și construiască apartamentul acolo, în ceea ce se pare că a fost biroul administratorului.

-Apartamentul ei? Explodă Adam. Ingineră sau nu, i se spusese doar de către primar că locul era periculos.

-Apartamentul în care intenționează să înnopteze, zise Fred. Să-ți spun un lucru, omule, mă cam tem de treaba asta. Este convinsă că dacă stă aici singură, locatarii imobilului Swan Gardens, nu se vor mai teme, iar reclama pe care o va face va forța primăria ca să cedeze. Dar nu știu. Locul ăsta este un adevărat

talmeș-balmeș.

-Crede-mă Fred,nu se poate ceea ce vrea ea,zise Adam cu fermitate.Nu va rămâne aici singură.

-Sigur.Spune-i tu asta,omule.Fred păși peste o grămadă de gunoi și așteptă ca Adam să-l urmeze.Eu am s-o iau pe Annie și o să vă lăsăm pe voi doi să descurcați chestia asta.

-Bună,Adam,spuse Annie când cei doi apărură în ușă.Ea spăla geamurile care nu mai lăsaseră lumina să intre de ani de zile.Adam pătrunse în încăpere și privi de jur împrejur,căutând-o pe femeia care îi tulburase liniștea și-l transformase în doică.Toni Gresham era un dezastru care își căuta zona în care să se producă,iar acesta se părea să fie un loc la fel de bun ca oricare altul.Lumea trebuia să se protejeze de nehibzuinta ei.Predica pe care el și-o ținu toată ziua,îl asalta din nou.El nu avea nevoie în viața lui de o femeie ca aceasta,de o femeie care se lăsa prizonieră operelor de binefacere.Acești oameni erau bine intenționați,dar de fapt nu schimbau absolut nimic.Singurul lucru pe care îl realizau era că-și făceau un nume.Și totuși,în afară de răpire,el nu vedea altă cale de a împiedica acțiunile lui Toni.Ea se credea invincibilă.Poate că era o vrăjitoare adevărată,o vrăjitoare care trăia într-o ceașcă.Uite de pildă cum acționase asupra lui.Îl făcuse să-și mutilizeze și să-și înghită țigara preferată.Apoi,după ce el reușise să și-o recupereze din lada de gunoi,ea i-o azvârlise peste marginea „ceștii”.Acum aruncase un fel de vrajă asupra lui,căci nu se mai putea gândi decât la basme și la sărutări sub clar de lună.

-Bună seara,Annie,zise el.Văd că ai reușit să tai gratiile de la ferestre.

Annie își pocni șoldul și chicoti.

-Da.Întotdeauna mi-am dorit să smulg tâmpeniile astea.Se pare că în fine mi s-a ivit ocazia.

-Poate că era mai bine să le fi lăsat.Măcar îi țineau afară pe nepoftiți.

-N-aș prea crede,căpitane.Pereții au atâtea găuri că ar putea intra și un elefant.

Știi că Toni vrea să stea în seara asta aici? Sunt îngrijorată.Poți s-o faci să se răzgândească?

-Sunt al naibii de convins că am să încerc Unde este domnișoara Gresham? Zboară pe mătură deasupra orașului?

-În baie,lucrează la instalația de apă,răspunse Annie cu un zâmbet superior, arătând spre ușa aflată pe peretele din spate.Am dat drumul la apă,dar mai toate țevile au spărturi,așa că trebuie lipite.

-Nu cred că o să te întreb cum de ați reușit să dați drumul la apă.Fred îl bătu pe Adam pe umăr.

-Bună idee,omule.Haide,Annie.Noii avem de discutat.Cei doi ieșiră din cameră, Adam auzindu-l pe Fred vorbindu-i în șoaptă lui Annie:

-Fir-ar al naibii! exclamă după o clipă Annie.Dar nu avem mașină.Vom aștepta în pădurice,unde este răcoare.

-Așa,așa,plecați,mormăi Adam.Întindeți-o și lăsați-mă să o înfrunt singur.Dar vorbea cu aerul din jur.De ce mă simt precum Daniel intrând în vizuina leului? Vocea lui părea dintr-o dată prea puternică în liniștea așternută brusc.El urmă instrucțiunea lui Annie,deschise ușa din peretele din spate și se trezi într-o baie mare.La prima vedere,în afară de câțiva păianjeni și un greiere care cânta în colț,baia,luminată de amurg,părea pustie.Privind mai atent,zări o pereche de picioare goale,bine formate,mânjite de mizerie,ieșind din dulăpiorul aflat sub chiuveta ruginită.Corpul era,pe undeva,prin înăuntru,și probabil era îmbrăcat, deși el nu vedea nici urmă din acesta.Era mai mult ca sigur că o ingineră nu venea pe șantier în bikini.Până și Jane,care trăia în junglă,purta un petec care îi acoperea coapsele.Un petec care să acopere coapsele.Simpla pronunțare în gând a cuvântului coapse,îl făcu să simtă un fior între ele.Inspiră adânc,încercând să se calmeze.În nici un caz nu trebuia să ajungă cu această femeie din nou la digresiune sexuală.Trebuia să plece cu ea de acolo și încă foarte repede.În mai puțin de o oră,lumina zilei avea să dispară.De îndată ce se lăsa întunericul, echipa de filaj avea să-și ocupe posturile.Implicarea într-o operațiune antidrog nu era genul de publicitate de care Toni avea nevoie.

Ocupă-te de problemă,Adam,se muștră el,chiar dacă picioarele ei le fac pe ale lui Bo Derek să pară niște firave bețe de chibrit.El nu se putea lăsa atât de impresionat,încât să nu-și mai facă datoria.Scutură din cap.Amână confruntarea.Nu mai conta ce-și zisese în sine.În afară de o julitură urâtă și roșie din genunchi,picioarele zvelte și bronzate ale lui Toni erau perfecte.Punea pariu că sub acei teniși Reebok,jerpeliți,unghiile erau-vopsite cu o culoare dulce,feminină,apropiată de cea a piersicii.De sub chiuvetă se auzi un mormăit:

-Fee,Fie,foe,foll!

-Fell? Adam își dresese glasul.Înjurăturile le cunoștea bine; poezioarele lui Toni îi erau străine.În copilărie,mama lui nu avusese timp să-i citească.Adevărul era că nici nu citea prea bine și era prea mândră ca să recunoască acest lucru.

Însă această poezioară și-o amintea..O auzise probabil la școală.

-Fell! Fell! exclamă Toni.Ei bine,este fum.FEE! FIE! FOE! FUM! Oricine ai fi,am mare nevoie aici de un englez sau de cineva cu brațe puternice.

-Îmi pare rău,dar nu este prin preajmă nici un englez.Nu pot să fac rost decât de un fost locuitor al cartierului Cabbage.Crezi că ți-ar fi de trebuință?

-Adam? Se așternu o lungă tăcere.Ce cauți ici?

-Nu știu.Hai să spunem că sunt unul dintre acei masochiști care are nevoie de abuzuri zilnice.Ce mai faci,în afară de faptul că încalci legea,păgubești rețeaua de apă a orașului și atâți bărbați cu picioarele astea?

-Poftim?

-N-are importanță.Ce nu este în regulă acolo?

-Țevile astea.Nu le pot uni.Sunt ruginite,iar bucșa nu alunecă deloc pe ele.

-Ei bine,eu nu mi-aș face griji.Nu vei avea nevoie de instalație,peu ce nu o să rămâi aici.

-Oh,ba da,am să rămân și am nevoie de puțin ajutor.Nu pot să le dau drumul, Adam,nu fără să provoc o mică inundație.

-Inundație? Unde este robinetul de închidere a apei?

-N-o să-l găsești,Adam.Va trebuie să vii aici lângă mine și să-mi dai o mână de ajutor.Discuțiile cu Toni ar fi durat la infinit.Nu-i rămânea decât să îmbine țevile.

-În regulă.Ieși de-acolo și lasă-mă să arunc o privire.Nu știu cum crezi că se poate lucra în întuneric.

-Vezi că am o lanternă în geantă.Nu pot să dau drumul la țevi,că pe urmă n-am să le mai pun niciodată cap la cap.Nu poți să te strecuri și tu aici lângă mine?

Adam gemu.Abia dacă era loc suficient pen-i truToni.

-Singurul mod în care pot intra în acest dulap ca să te ajut,domnișoară Gresham este să mă întind deasupra sau dedesubtul tău,și nu cred că vreuna din aceste metode o...să-ți rezolve problema.

-Sigur că o s-o rezolve.Am să-mi ridic picioarele,iar tu o să te strecuri pe dedesubt.

-Toni,nu cred că ai priceput.Eu sunt îmbrăcat în uniformă bleu de căpitan de poliție.Dacă mă întind pe această podea mă va costa mai mult decât dacă aș angaja un instalator,ceea ce de fapt îți recomand să faci.

-Dar nu pot,căpitane.Departamentul de distribuire a apei ne-ar decupla de la rețea.În plus,nici n-avem atâta vreme.

-Vreme? Toni avea dreptate.

-Se înserează.Haide,Adam,grăbește-te.Ușorul tremur din vocea ei îl hotărî.Adam se aplecă și se uită sub chiuvetă.O văzu ținând unite sifonul și tubul de drenaj pe care le sprijinea cu o mână și țeava spartă pe care o susținea cu cealaltă mână.Toni avea dreptate.Dacă ar fi dat ,drumul la țevi,s-ar fi trezit împrășcată de o apă plină de rugină.Ea mai avea dreptate și în privința altui lucru,Adam nu avea timp să se mai contrazică.

Privind în jur,el scutură din cap neîncrezător și închise ușa.

-Nu-mi vine să cred că fac așa ceva.Își desfăcu rapid cravata,își scoase haina și apoi cămașa.Urmară pantofii.Își lăsă șosetele în picioare și-și dădu jos pantalonii.

-Am să-ți trimit nota de plată,răzvrătito.

-Am să plătesc.Te rog,grăbește-te Adam.Nu pot să mai aștept.

-În regulă,lasă-mă să trec pe sub tine.Am să vin pe lângă tine și vom vedea dacă împreună vom reuși să reparăm țeava.Singura parte din Adam pe care Toni o vedea era o pereche de picioare musculoase și păroase.O pereche de picioare foarte sexy,încălțate cu șosete negre.Picioarele mai întâi se ghemuiră,iar apoi se întinseră când Adam se lăsă în jos.Da,de la nivelul podelei ea își putea confirma observațiile făcute mai devreme.El era un bărbat solid,din toate punctele de vedere.Toată după-amiaza reușise să nu se gândească la cugetătorul bărbat brunet care acum purta pe chip o expresie șmecherească,acum aceasta i se schimba într-una cumplit de mânioasă.Și toată după-amiaza subconștientul ei știuse că ea doar se amăgea.

Acum el ședea pe podeaua murdară a vechii închisori,lunecând senzual pe sub șoldurile ei ridicate.Toni simți pieptul lui gol și..își pierdu răsuflarea.

În clipa în care Adam ajunsese în dreptul pieptului ei și trase manșonul peste locul de îmbinare al țevilor,respirația lui Toni deveni sacadată.Jetul firav de apă,care tâșnea din când în când,era un remediu binevenit contra căldurii care era mai mult decât un simplu năduf provocat de o muncă asiduă.

-Chitul este în cutia metalică de lângă umărul tău,zise ea pe un ton mult prea puternic.Mâinile lui mari aplicară rapid adezivul și mișcară de câteva ori manșonul în sus și-n jos până ce sudura dintre cele două țevi îl satisfăcură pe Adam.Lucrând aproape pe pipăite,el strânse bucușă.Deși țeava tot mai picura, pericolul unei inundații fusese înlăturat.Epuizată,Toni își coborî mâinile pe piept și apucă cutia cu chit.Adam puse capacul peste cutie și o aruncă afară din dulăpior cu o forță care ar fi putut fi descrisă ca ucigătoare

-Este nevoie de un meșter care să facă treaba ca lumea.Dar bănuiesc că deja știi acest lucru,madam inginer.

-Da.

-Acum vrei să mă ascuți și pe mine? Rostirea cuvintelor era pentru Adam un mare efort,nu numai pentru că o anumită parte a spatelui lui Toni era lipită de un sector al trupului lui care acum învăța noi lucruri despre contopire,dar și din cauza minții lui,care părea blocată de intimitatea momentului.

-Nu,n-am să te ascult deloc,zise ea.Acum hai să-i dăm drumul,să-l răsucim puțin

să vedem ce iese.Ea își schimbă poziția ca să poată ieși din strâmtul dulăpior, însă nu luă în calcul brațele lui Adam care,încercuindu-i-se în jurul taliei, încercară să-i stăvilească elanul.

-Ascultă,răzvrătită,cu cât vei face mai puține răsuciri,cu atât va fi mai bine.Eu sufăr încă de pe urma ultimei noastre întâlniri.Nu mai avem timp de rolurile tale de vampă.

-Oh!Ea uitase de lovitura pe care i-o pricinuisese nebuneasca ei coborâre din copac.Îmi pare rău,voi sta liniștită,zise ea pe nerăsuflăte.Eu mă refeream la robinet.Oh,fir-ar să fie,mi-ai făcut-o din nou.M-ai făcut să uit ce spuneam.

-Da,și este plăcut.Ea avu senzația că Adam fu cel care zisese că era plăcut,dar nu era sigură.Nu știa decât că el avea dreptate.Nu conversația era afectată de el,ci limbajul trupului.Trupul ei fericit ședeă pestetrupul lui fericit,despărțindu-i,ca și în trecut,o distanță de o șoaptă.De astă dată apropierea fu mai groaznică.El nu era protejat de pantalonii salopetei și de cămașă.Tricoul ei se ridicase când ea se răsucise,astfel că acum ei erau lipiți piele de piele în întunecat și înfierbântatul dulăpior,departe de lumea întreagă.

-Ești frumoasă.Acum fără nici un fel de îndoială vorbea Adam.Mă faci să doresc să te sărut,Toni Gresham.

-Dar nu trebuie.Sărutul nu face parte din programul de construcție.Înțelegi,este o chestiune de timp și mișcare,de eficiență.

-Nici din programul meu nu face parte.Dar mă tem că va trebui să ne sărutăm, căci altfel nici unul nu va reuși să-și mai vadă de treabă.

-Ești foarte autoritar,Adam Ware.Și uneori chiar ai dreptate.Ea închise ochii și-și plecă ușor capul,simțind pe față căldura respirației lui.Senzația pe care o percepea,atingându-l,era plăcută.Când brațele lui se încordară în jurul ei,mintea lui Toni începu să plutească pe aripile vântului sălbatic.Era mai mult decât putea ea să suporte.Care pe care săruta nu mai era important.Ceea ce conta de fapt era sărutul care prinsese formă și care se dezvoltase în ceva ce nici unul dintre ei nu-și imaginase.Uluirea se preschimbă în tandrețe,care la rândul ei se transformă încet în dorință,atunci când Toni simți limba lui atacându-i pasionat gura.

Mâinile,care îi dezmierdau spatele,o ridicară acaparator,aducând-o mai aproape de acele buze care,părăsindu-i gura,îi înfierară fruntea,îi lunecară pe obraji și-i zăboviră o clipă în adâncitura gâtului.

-Ah,Toni,nelegiuita junglei,ce îmi faci tu mie? Mă întovărășesc cu o delincventă,pierzându-mi total stăpânirea de sine.Dacă ai fi a mea,te-aș încuia în camera ta.*Dacă ai fi a mea*.Cuvintele se învârtiră în mintea ei asemeni unui parfum efemer care amețea și apoi dispărea.Ea coborî privirea în ochii lui,rătăci

cu degetele prin șuvițele umede și ondulate, îi atinse barba aspră abia mijită și se cutremură conștientizând că putea aprinde în acest bărbat sălbatic aceeași dorință care pusese stăpânire pe trupul ei. Voia să-și lase capul pe pieptul lui și să simtă puterea brațelor lui în jurul ei. Avea nevoie de forța lui, și această nevoie o surprindea. Fiind întotdeauna singură, nu mai simțise niciodată astfel de senzații. Și nici nu putea să-și îngăduie să le simtă. Chiar și numai gândul de a aparține cuiva era greșit. Ea aparținea numai ei. Buzele lui Adam coborâră deasupra sânilor, iar ea, gemând încet, închise ochii de teamă să nu-și trădeze plăcerea.

-Adam, nu este bine ce facem.

-Mie mi se pare că este, dar dacă crezi că trebuie să mai exersăm... Buzele lui îi dezmierdau sfârcurile. Un bun ofițer de poliție este onorat să-și facă datoria față de doamne, vârstnice sau tinere. Ai vreo stradă pe care vrei să-o treci?

-Cred că deja am trecut-o, Adam. Ea se trase puțin în lături și timp de o clipă, destul de îndelungată, rămase liniștită deasupra lui, cu ochii deschiși, încercând disperată să-și alunge din minte minunata iluzie a atingerii lui. De ce te tot ții după mine? Știu ce urmărești, zise ea cu durere în glas.

Încerci să mă faci să uit ce am de terminat aici.

-Să uiți? Nici vorbă. Vreau să-ți amintești tot. Vreau să treci și tu prin ce am trecut eu în ultimele două zile. Vreau să te gândești la toate astea și la mine, nu numai la acei oameni.

-Ce te face să crezi că nu m-am gândit, Adam Ware? Ești o tulburare nedorită pentru care nu am timp. Știu că nu ești de acord cu mine. De ce nu te-ai dus în altă parte să-ți faci datoria?

-Tu nu ești o obligație de serviciu, Toni. Adevărul este, că nu știu ce ești.

-Sunt pur și simplu eu, Toni Gresham, inginera, profesoara și o persoană miloasă. El îi dădu la o parte șuvițele de pe față și-i îndreptă tricoul, trăgându-i-l până în dreptul pantalonilor scurți, de blugi.

-Nu știu decât că trebuie să ieșim de aici și să discutăm această problemă.

-Nici să nu te gândești. Discutăm acum, cât ești în dezavantaj. Cum îți vei pune iar uniforma, vei deveni din nou plin de importanță. Cred că te plac mai mult așa, dezbrăcat și subjugat de nevoie. Ea îl sărută din nou.

El îi îngădui să-l sărute însă după o secundă se dezlipi de buzele ei.

-Subjugat de nevoie? Numai așa îți pot atrage atenția? Ești cea mai încăpățânată, cea mai nerealistă zurbagioaică din câte am întâlnit vreodată. Ori de câte ori Toni respira, Adam devenea mai conștient de fiecare contact al trupurilor lor. Încercă să-și păstreze stăpânirea de sine, făcând uz de toată forța de concentrare pe care o posedă. Chiar și așa, nu putea să-și controleze ușoara arcuire. Și nici nu putea

ignora valul de căldură țâșnit în replică din locul în care focul mocnea.El înjură încet.

-Niciodată până acum nu am întâlnit o femeie care să dorească atât de mult să dezlănțuie adevărate ragavii.Nu-mi dau seama ce fac-stau întins aici sub o chiuvetă într-o clădire veche,dărăpănată,îmbrățișat cu o răzvrătită.

-Dumnezeule,nici eu nu știu,se auzi vocea lui Annie.Și nici n-am să mă aplec ca să aflu.Dar dacă voi doi nu vreți spectatori,ați face bine să vă țineți în frâu hormonii.O mașină tocmai a intrat pe alee,și-a stins farurile și s-a oprit.S-a făcut întuneric și camionul încă nu s-a întors.Ce-ați zice dacă eu și Fred am ieși în strada Marietta ca să luăm autobuzul?

Adam se ridică,se lovi cu capul de țeava respectivă,înjură și clătănându-se ieși din dulăpior.Imediat apăru și fața îmbujorată a lui Toni.Aceasta sări în picioare, trăgându-și în jos tricoul,în timp ce Annie încerca să-și stăpânească zâmbetul.

-Să nu mai îndrăznești să mă lași singură cu acest bărbat,Annie.

-Ascultă,Toni,există lucruri care nu au nevoie de spectatori.În plus,cineva trebuie să aștepte și întoarcerea camionului.

-Dar Annie,nu înțelegi? Nu puteam să pun țevile cap la cap.Adam a trebuit să mă ajute.Nu,ceea ce am vrut să spun este...Ah,ce mi-e baba Rada,ce mi-e Rada baba! Las-o baltă.

-Scumpo,de treizeci de ani n-am mai auzit o scuză atât de bună.Nici măcar răposatul meu soț nu avea o asemenea imaginație.Nu trebuie să te explici în nici un fel.Crede-mă,știu exact ce ai vrut să spui.Ea îi făcu cu ochiul lui Adam,peste umărul lui Toni,și ieși din baie.Toni se răsuci.

-Uite ce-ai făcut,i-ai dat lui Annie o impresie greșită.Doar nu ne...

-Nu încă.Dar cred că pentru Annie a fost clar că anumite părți din trupurile noastre se cunosc între ele foarte bine.Iar acțiunile,mica mea răzvrătită,au fost reciproce.Va trebui să ne liniștim și să discutăm.

-Îmbracă-te Kojak.Nu avem nimic de liniștit.Ea îi întoarse spatele și strigă:Stai puțin Annie.

-Vorbești pentru tine Gresham,zise Adam,dar tricoul ăla ud de pe tine nu poate ascunde nimic,cum de altfel nici pantalonii mei nu o pot face.Toni își privi sfârcurile încordate și gemu.Bărbatul era o mașinărie perfectă de sex.Iar ea corespundea la fiecare atingere a lui.

-Nu știu ce te agită așa că în pădurice este o mașină,zise ea.Probabil că niște adolescenți caută un loc de parcare.

-Oamenii nu-și mai parchează mașinile aici,răzvrătită.Nu au de ce.Mai face excepție câțiva renegați care găsesc clădiri pustii,cu chiuvete sub care să se

ascundă. Adam își căută pe dibuite cămașa. Întunericul se lăsase aproape complet, iar el știa că trebuia să se grăbească.

-Ei bine, o fi atunci stafia ta la volan, zise Toni. Annie, așteaptă-mă. Ea deschise ușa și ieși pe hol. S-a terminat cu statul tău pe străzi. Din câțiva pași îi ajunse din urmă pe Mortul Fred și pe Omni Annie și se strecură între ei. Vei sta la mine acasă, Annie.

-Nu, nu cred. Ceșcuța ta este drăguță, dar nu este de mine. Mie îmi place să-mi fiu propria șefă. În seara asta este un concert la *Omni* și amicii mei mă vor căuta. Eu sunt o tradiție a Altantei, îți dai seama.

-Dar, dar, Fred, Annie... Adam veni în urma ei, trăgându-și cămașa pe umeri.

-Lasă-i să plece, Toni. Așa se întâmplă când îi ajuți pe oameni. Am învățat acest lucru demult, înainte de a deveni ofițer de poliție. Trebuie să accepți faptele. Nu poți schimba oamenii, doar pentru că tu vrei asta. Nu faci decât să te amăgești.

-Dar nu poți să te dai bătut, protestă Toni, Pur și simplu nu poți. Trebuie să crezi în oameni. Dacă măcar o singură persoană crede, ai reușit să...

-Taci, răzvrătito, deranjezi staffiile. Toni privi în jur prin clădire. Lumina abia se mai întrezărea. Întunericul învăluisese închisoarea ca o ceață neagră. Ea se cutremură. N-ar fi recunoscut niciodată față de ceilalți, dar gândul de a sta singură în această clădire o îngrozea. Adevărul era că intenționase de la început să-i convingă pe Fred și Annie să rămână cu ea. Acum ei plecaseră și se părea că rămăsese singură cu ultima persoană de pe pământ cu care ar fi vrut să fie.

-Trebuie să mă duc cu Annie, zise ea cu glas încordat, vrând să iasă în curte.

-Nu! Adam o apucă de braț și o trase înapoi în încăperea imensă. Nu-ul lui șoptit îi dădea clar să înțeleagă că el nu avea să tolereze de astă dată nici un fel de împotrivire.

-Cum de îndrăznești, Adam Ware. Ce crezi că faci?

-Un cuvânt dacă mai scoți și-ți pun botniță. Măcar o dată în viață ascultă și tu ce ți se spune. Nu știi cine este afară, dar am o presimțire. Am încercat să-ți spun că petrecerea nopții aici s-ar putea să fie periculoasă. Acum s-ar putea să fii obligată să rămâi aici.

-Să rămân aici? Cu tine? Toni începuse să-și dea seama că el vorbea serios.

Sigur, poate când balenele o să se apuce să scrie poezii și se vor aduna într-o comunitate. Dă-te la o parte, Kojak.

-Nu mă contrazice de data asta, Toni. Situația te depășește. Asta venisem să-ți spun. În seara asta este o operațiune antidrog. Echipa Câinilor Turbați a luat locul sub observație. Bănuiesc că mașina este a primului grup.

-O operațiune antidrog? Oh, grozav.

Exact genul de reclamă de care aveam nevoie.Dar cu Fred și Annie ce se va întâmpla?

-Toată lumea știe că Annie și Fred sunt „curați”.Dacă echipa de filaj îi va vedea, își va imagina că Annie își face rondul pe aici și îi va lăsa să plece.

-Și mie plecatul mi se pare o idee bună.Cred că m-am răzgândit: Nu mai stau în seara asta aici.Nu putem să ne strecurăm pe ușa din spate? Am să-mi iau altă dată sacul de dormit și celelalte lucruri.În întuneric,clădirea începuse să capete un aspect sinistru.Ferestrele,care străluciseră puternic în lumina soarelui,păreau acum ca niște ochi uriași care o fixau.

-Nu,zise Adam..Dacă mașina din pădurice nu aparține băieților,atunci înseamnă că aici va avea loc un târg.Annie și Fred nu li se vor părea suspecti,dar un ofițer îmbrăcat în uniformă poate să dea totul peste cap.El oftă resemnat.Asta a fost ideea ta.Vom rămâne aici până îmi voi da seama de ceea ce se petrece afară.

-Minunat.Și cât timp vom sta? De astă dată ea nu mai încercă să-și ascundă tremurul care o zguduia.

-Nu te îngrijora,șopti el.Am să te acopăr eu de cei răi.Adam făcu o pauză.Dar nu știu cum am să mă descurc cu fantomele.Vechea clădire începu să scârție, umplând liniștea cu zgomote stranii.Cu toate acestea,Adam credea că avea să fie în stare să audă eventualii intruși.

-Aș vrea să nu mai vorbești despre stafii,zise Toni îmbufnată.Nu există așa ceva.

-Poate că nu există.Acum vino după mine,foarte încet.Dacă este cineva afară vreau să-l văd înainte ca el să ne zărească.Legenda spune că fantoma este o tânără femeie care rătăcește noaptea pe holuri,plângând și jelind.

-Pun pariu că știu cine a inventat-o pe asta,zise ea,mușcându-și necontrolat buza de sus.Ce plan ai ca să ajungem acasă?

-M-am gândit că va fi suficient să fluieri după ceașca ta zburătoare.

Mișcă-te,Toni.

-Oh,deci ai citit basmul.Ea nu putu să-și ascundă valul neașteptat de bucurie pe care afirmația lui i-l provocase.

-Da.Am trecut în după-amiaza asta pe la biblioteca de la *Boys'Club* și am căutat-o pe această Baba Yaga.Numai că este o mică problemă.

-Oh,care anume? Ea veni lângă el și împreună priviră pe furiș afară printr-o gaură din perete.Felul în care brațul lui îi cuprinsese talia părea să fie la fel de firesc ca felul în care ea se cuibărise în adâncitura umărului lui.

-Mijlocul ei de transport nu era nicidecum o ceașcă,îi șopti el la ureche,în timp ce privea atent la pâlcurile întunecate de copaci care înconjurau clădirea.Era o piuliță și un pisălog,cu picioare de pui,lungi și pielose.Adam nu vedea nici o

mişcare.Avea să aștepte să dispară ultima rază de lumină ca să plece în recunoaștere.Până atunci trebuia să o facă pe ea să se gândească la cu totul altceva.De ce ai preschimbato în ceașcă? Vrajitoarele nu trăiesc în cești de ceai.Ea simțea bătăile puternice ale inimii lui.

-Adam Ware,în ciuda celor pe care probabil le gândești,să știi că nu sunt vrajitoare.Dacă aș fi,te-aș transforma într-un broscoi.

-Nu vrajitoarele sunt cele care îi sărută pe broscoi și-i preschimbă în prinți?

-De unde să știu eu? N-am întâlnit niciodată unul.

-Sigur că ai întâlnit.Oac! Oac!În acea clipă,exact dincolo de perete,el auzi zgomotul unor pași furișati și o voce șoptită:

-Ești acolo? Ieși afară,încet și ușurel! Am arma ațintită asupra ta.

CAPITOLUL 7

Adam nu se transformă într-un prinț.Dar nici broscoi nu era.Dacă ar fi fost, aceasta era vremea când ar fi trebuit să înceapă să orăcăie,conchise Toni.

Își lipi degetele de buzele ei,iar ea se supuse ordinului tacit pentru prima dată nepunându-i întrebări.Curtea nu era încă complet cufundată în întuneric deși înăuntrul închisorii era beznă.Nu exista un felinar,iar luna nu se ridicase încă.

Cineva de pe partea cealaltă a peretelui avea un pistol.Alți pași.Altcineva se apropiase din direcție opusă.

-Sunt aici.Ai adus...Vocea se pierdu.Cei doi bărbați se depărtară.Urmă o scurtă încăierare,un schimb mânios de replici și apoi se așternu tăcerea.După îndelungi clipe,Adam eliberă un oftat prelung.Făcu un pas în spate și o trase pe Toni după el.

-Hai,să mergem în baia ta.Se pare că este cel mai întunecat sector din clădire, fără găuri în pereți și fără ferestre.Vom aștepta acolo.

-Vom aștepta? Cred că glumești.Ce să așteptăm?

-Nu știu încă.

-De ce nu te duci,pur și simplu,la Căinii Turbați să le spui cine ești? Așa am putea să plecăm de aici.Pentru că,vru el să spună,este periculos.Nu sunt sigur că mașina din pădurice este a noastră.Este mult prea devreme ca echipa de filaj să-și fi făcut apariția și nici nu știu cine erau acei bărbați.Dacă se petrecea într-adevăr ceva aici,el nu voia ca Toni să fie prinsă la mijloc.Văzuse deja cum acționa grupul ei de străjeri.Pieptul încă îl mai durea de la talpa ucigătoare pe care ea i-o aplicase.Ceea ce de fapt rosti fu:

-Nu,s-ar putea să ne lovim de ceva și să stricăm totul.

Este mai bine să așteptăm.El o conduse spre micuța încăpere și închise ușa.

Camera era cufundată în beznă.Toni scăpă un mic icnet.

-Ce s-a întâmplat,răzvrătită?

-Este foarte întuneric aici,nu-i așa?

-Ți-e frică?

-Sigur că nu!De fapt îi era.Simțindu-i teama,el o cuprinse pe după umeri și o trase aproape.

-Hai să discutăm,dar,mai întâi,lasă-te de-a lungul peretelui până ajungi la podea. Ea nu se opuse propunerii lui.Adam simți ușorul ei oftat când trupurile lor se atinseră și se așezară pe podea.

-Ți-ai distrus probabil hainele.

-O să-mi cumperi altele noi.Ești doar o femeie cu parale.Pielea ei era umedă. Adam simți o slabă mireasmă de flori de câmp.

-De unde știi asta? Ea încercă să țină o oarecare distanță între ei,însă,inspirând adânc,renunță la idee.Îi era teamă de întuneric.Nu trebuia să se prefacă sau să explice că nu-i era.În copilărie,bunicul ei îi spusese povești ca să-i alunge teama. După ce el murise,ea continuase să se agațe de aceste basme pe care le considera protecția ei invizibilă.Aici,în acest loc nenorocit,nu se putea gândi decât la „Scufița Roșie”.Se temea că Lupul cel Rău era deja în cameră,iar ea nici măcar nu avea un felinar.Văzând-o că,în loc să se liniștească,ea tremura din ce în ce mai tare,Adam renunță la ideea de a o lăsa singură și de a pleca în recunoaștere. Avea destulă experiență în privința groazei ca să-și dea seama că de cum avea să plece,ea o să înceapă să urle.Trebuia să aștepte.Între timp,trebuia să o facă să nu se mai gândească la ceea ce se întâmpla.

-Știu că ești ingineră,spuse el,dar ce te-a determinat să-ți construiești o ceașcă?

-O ceașcă? Ah,te referi la casa mea.Inițial,Toni voi să-i spună că intenționase să o treacă drept brevet arhitectonic.Însă se răzgândi.El fusese sincer în privința operațiunii antidrog și merita un răspuns pe măsură.Problema era să poată articula motivele pe care nu le mai exprimase niciodată.

-Când eram mică,am rămas foarte singură după moartea bunicului meu.Aveam prieteni imaginari și citeam basme.Nu că părinții nu m-ar fi iubit.Bănuiesc că mă iubeau.N-am discutat niciodată cu ei.M-au crescut la fel cum au fost și ei crescuți-doici,școli particulare,tabere,vacanțe în străinătate.Cunoști stilul.

-Ei bine,nu chiar.De unde vin eu,copiii erau expediați pe la cine era liber în ziua respectivă sau prea bătrân ca să mai muncească.Am citit biografii și am făcut sport.Cam același scenariu,bănuiesc.Motivele fiind însă diferite.

-Niciodată nu m-am gândit astfel,dar s-ar putea să ai dreptate.Și uite, vezi,amândoi am nimerit bine,nu-i așa?

Toni putea să pună pariu pe toți banii că Adam nu stătuse cu nimeni. Probabil că el de la cinci ani fusese total independent. Ochii ei se mai obișnuiseră cu întunericul și acum distingea dulăpiorul și chiuveta. Nimeni nu-i putea înțelege motivația, dar bătrânii pe care ea îi ajuta, se simțeau într-un fel abandonați. Ea le înțelegea teama. Ajutându-i, avea senzația că era cu bunicul ei. El ar fi înțeles. Toni era sigură că Adam nu se temuse niciodată de nimic, nici măcar în copilărie. Se părea că singurătatea nu-i lăsase cicatrice adânci. Dar poate că totuși îl marcaseră. Poate că el își găsisese o cale de a-și dăruia dragostea de care fusese văduvit. Pur și simplu o făcea în altă manieră. Probabil că nu era atâta diferență între a repara o fereastră spartă sau un robinet stricat și a te lupta cu delincvenții. Acest proiect de reconstrucție fusese șansa ei de a face ceva deosebit. A trebuit însă să intervină Kojak ca să tulbure apele. El nu era de acord cu metodele ei. Nici măcar nu era sigură că ea era pe placul lui. Pur și simplu îi plăcea să o sărute. Trebuia să pună capăt la tot. Brațele lui nu se deosebeau cu nimic de ale altui bărbat. Nici buzele nu erau altfel. Însă stilul lui dur, de a o face să se supună legii, era impresionant. Tocmai voia să spună că sacul ei de dormit ar fi mai confortabil decât podeaua tare, când auzi vocea unui bărbat. Adam se încordă, iar ea își dădu seama că și el o auzise.

-Asta nu este o stafie, șopti ea.

-Ssst! încet, Adam se ridică în picioare, indicându-i lui Toni, atingând-o simplu pe umăr, să stea nemișcată. Atent, el se întoarse în încăperea mare, trecu pe lângă grămada de gunoi și se apropie de fereastră pe care Annie o spălase mai devreme. Sunetul a două voci masculine plutea clar prin întuneric.

-Ai adus banii?

-Da. Ce se aude cu avizul de zonare, Burns?

-Este ca și făcut. Am să obțin schimbarea destinației zonei din rezidențială în industrială până vei cumpăra tu toate drepturile asupra proprietăților din jurul zonei complexului Olimpic. Dar dacă nu vom fi selecționați pentru Jocurile Olimpice?

-Vom merge mai departe cu industria, consiliere. Ne mai rămâne alternativa asta. Până vei obține modificarea destinației zonei, pământul nu valorează mare lucru. Toată lumea știe că primăria vizează acel pământ pentru locuințe ieftine. Dar nimeni nu dorește o extindere în care să fie amestecați banii guvernului.

-Să nu uiți numai cine a aranjat modificarea zonării. Toni, aflată în spatele lui Adam simți că inima i se oprește în loc. Recunoscuse vocea primului bărbat, a celui care cerea banii. Era și normal să o recunoască. Ea și jumătate din Atlanta o auziseră în reportajele pe-care Televiziunea le L transmisese de la întrunirile

Consiliului Orașenesc. Bărbatul care lua mita era Richard Burns, membru al Consiliului Orașenesc. Nu era de mirare că la consiliu se făcea treabă de mântuială, se gândi ea. Unul dintre cei mai influenți membri intenționa să se lase cumpărat pentru a modifica zonarea orașului. Atât planul ei, cât și proiectul guvernamental de construcții de locuințe aveau să se ducă pe apa sâmbetei dacă zonarea avea să fie modificată. Acest lucru nu avea să fie îngăduit.

Ea și Adam văzură cum silueta cea mai apropiată de ei dădu o mică pungă de hârtie oficialității guvernamentale. Când plata fu făcută, Adam inspiră adânc și ieși în curte. În același timp, lumina inundă zona și un glas răsună în porta-voce.

-Poliția. Rămâneți pe loc.

-Exact, prieteni. Rămâneți unde sunteți. Adam spera ca ei să nu-și dea seama că el avea în mână, în loc de armă, o cheie franceză.

-Poliția? Întrebă cel de-al doilea bărbat, intrat în panică. Ai adus poliția, Burns? O cursă? Trădătorule! Bărbatul îl izbi cu umărul pe Burns, care ședea în lumină cu punga în brațe. Lovitura îl trânti pe bătrân la pământ. El strigă de durere, iar când încercă să se ridice, căzu din nou. Adam înjură, văzând că necunoscutul fugi și se întoarse să vadă cum se simțea Burns. O cursă? se întrebă Toni. Nu, nu credea. Ea văzu cum personajul negativ își începu cursa nebunească spre adăpostul pădurii, ținându-se aproape de zidurile clădirii, departe de lumină.

Fără să se gândească, ea se urcă pe o grămadă de pietre și începu să fugă pe acoperiș chiar deasupra ticălosului iute de picior. Dacă se pricepea bine la ceva era la speriatul infractorilor. Singurul lucru pe care nu-l luase în calcul era că acest ticălos nu stătea nemișcat. Individul aproape că ajunsese la capătul clădirii.

-Geronimo! strigă ea sărind disperată de pe acoperișul nu prea înalt asupra bărbatului speriat. În ultima secundă, el făcu un pas în lături. Ultimul lucru pe care ea și-l aminti fu pământul care se ridicase să o întâmpine.

-*"Simion a întâlnit un plăcintar vestit"*. Adam lovi violent cauciucul ambulanței. Ofițerul Smith se apropiase de el.

-Plăcintar? Țsta este noul argou pentru cel care mituiește?

-Nu, ăsta este numele pentru un ofițer de poliție tâmpit care nu este în stare să țină o răzvrătită, cât o gămălie, departe de belea. Cum se simte?

-Probabil că va căpăta nuanțe maronii vineții. Altfel, dacă temperamentul poate fi un indicator al stării de sănătate, atunci s-ar putea spune că este bine. Planurile i-au fost, pur și simplu, spulberate. Știi cine este cel plătit, nu-i așa, căpitane?

-Da, mi s-a spus. Eram aici ca să împiedic o femeie să nu transforme pe cheltuiala ei acest loc în locuințe pentru bătrâni, și-am dat peste unul din părinții orașului

nostru care vindea planul de zonare.Nu-mi vine să cred.Ce încurcătură!

Primarul știe de treaba asta?

-Da.Ar vrea să vorbească cu tine când termini.Ofițerul Smith scutură din cap.

Doar nu crezi că într-adevăr lucra acoperit?

-Nu știu,dar sunt al naibii de sigur că voi afla.Adam își îndreptă spatele și,ocolind cu pași mari ambulanța,se duse spre locul în care medicii discutau aprins cu o palidă dar foarte supărată Toni Gresham.

-N-am să mă duc la nici un spital pentru nici un control,le zicea ea.Vă spun că mă simt bine.Dați-mi doar pe cineva care să mă ducă acasă.

-Nu încă,Geronimo,zise încet Adam.Am să te duc eu acasă.Dar,mai întâi,avem de discutat serios în legătură cu nechibzuința ta.

-Nechibzuita mea? Să nu care cumva să îndrăznești să-mi faci morală,Adam Ware.Ea rostise cuvintele,încleștându-și puternic pumnii.Nu eu m-am dus să iau în primire doi ticăloși cu o cheie franceză în mână.

-Ești supărată,pe pentru că mi-am făcut datoria?

-Nu sunt supărată,pe pentru că...pe pentru că...Oh,cum ai putut să faci așa ceva,să aduci poliția aici? Trădătorule! Ai plănit totul de la început ca să-mi sabotezi planul.Toni își dădea seama că exagera.Nimic din tot ce se întâmplase nu era din vina lui Adam.Chiar dacă el ar fi raportat-o la poliție,nu ar fi avut de unde să știe despre.Încercarea de mituire.Bine măcar că prezența lor salvase transformarea zonei din rezidențială în comercială.Dar cu toate astea,ei încă îi venea să țipe,să lovească ceva sau pe cineva.Nicicând în viața ei nu mai simțise clocotind în ea o asemenea supărare.

-Ia ascultă,domnișoară! Vocea coborâtă a lui Adam era mai mult o amenințare decât un strigăt. Cum adică ți-am sabotat planul? Am venit aici ca să-ți spun despre filaj.Ea ridică brusc capul,buclele blonde mișcându-i-se energic.Scânteii părură să sară,atunci când își aținti privirea asupra lui.

-De la început n-ai intenționat să mă ajuți.Joci puțin baschet cu puștii.Vorbești pe la cluburile grădinarilor.Apari în public când îți cere primarul.Ești de mare ajutor pentru el,Adam Ware.Dar ești doar codoșul lui.Înțeleg că acest lucru o fi bun pentru egoul tău,dar ca să-ți propui intenționat să ne trădezi,asta nu mai pricep.În glasul lui Toni era,durere și dezamăgire.Adam voia să o scuture puțin,dar în același timp voia să o strângă în brațe și să-i aline suferința.Nu erau mulți care puteau să-l facă codoșul primarului și să scape nepedepsiți.L De altfel nimeni n-ar fi încercat.

-Ascultă,răzvrătit,începu el calm.Nu te-am trădat.Scoate-ți ochelarii ăia roz de la ochi și privește lumea din jurul tău.Eu nu sunt lingăul nimănuui.Am încercat să

te scot de aici. Am aflat că urma să se desfășoare o operațiune de filaj și am venit să te previn. Habar nu am avut că vor da peste o încercare de mituire. Asta a fost recompensă de ultimă oră. Toni știa că el spunea adevărul, știa că-i vorbise urât când, de fapt, adevărată țintă a mâniei ei era sistemul care îi lăsase pe bătrâni fără adăpost. Ea nu putea să găsească o clădire pe care să o reamenajeze, din cauza consilierilor de genul lui Burns. Adevărul era că nu putea să-l învinuiască pe Adam de ceea ce se întâmplase.

-Poate că ochelarii mei sunt roz, recunosc eu ea. Poate că știu că nu pot rezolva problemele bătrânilor, dar măcar încerc. Fac ceva. Tu poți să spui același lucru?

El așteptă ceva vreme, până îi răspunde:

-Nu știu. Haide să te duc acasă. Trebuie să discutăm.

-Da, cred că trebuie. Când Adam se aplecă să o ia de braț, ea se trase în lături.

Clătinându-se, reuși să ajungă la camioneta pe care el o trăsese în curte. Cu un ultimul efort, deschise portiera și se prăbuși pe scaun.

-Te simți bine?

-Sunt foarte obosită. Adam, ce i se va întâmpla consilierului Burns?

-Va fi dus la secție, unde va sta de vorbă cu șeful poliției. El pretinde că a fost abordat de cineva care i-a oferit o sumă de bani pentru o licență de construcție.

Desigur, ca un cetățean onorabil ce este, nu a suportat ideea ca individul să mituiască și alți consilieri și atunci și-a propus să acționeze de unul singur și să-l prindă pe ticălos.

-Și tu crezi asta?

-Nu, dar se vor compara declarațiile lui cu ale ticălosului, dar cum nimeni nu știe cine era individul, scumpul consilier Burns va scăpa basma curată.

-Adam, eu știu cine era celălalt bărbat. Adam porni motorul, ocoli grămezile de gunoaie și ieși pe alee. În mintea lui se învârteau implicațiile declarației lui Toni. Ea știa cine era celălalt bărbat. Primul lui gând fu să meargă direct la secție, apoi însă se răzgândi.

-L-ai recunoscut?

-Ei bine, nu, dar i-am văzut fața. Probabil că dacă l-aș mai vedea, aș putea să-l identific. Ea îl privi pe Adam, surprinzând expresia lui severă. El ținea volanul la fel cum își ținuse și hot-dog-ul, lejer dar cu mare atenție. Adam se simțea oricum, numai sub control nu. Ceea ce Toni nu știa era că punga conținea o sumă mare de bani și că mituitorul o abandonase de bunăvoie. Orice persoană care renunța la o asemenea cantitate de bani nu avea să fie prea bucuroasă de faptul că Toni putea să o identifice. Asta numai dacă persoana știa. De îndată ce această informație intra pe mâinile poliției, avea să devină publică, indiferent cât de mult

s-ar fi străduit ei să o țină confidențială.Adam o luă prin centrul Atlantei, îndreptându-se către nord,spre strada Peachtree,stabilindu-și,în timp ce conducea,planul pe care avea să-l urmeze.

-Îmi este foame,Toni.Ce-ai zice să înfulecăm ceva,în timp ce vom discuta?

-Cred că sunt prea obosită ca să mai mănânc.Nu vreau decât să mă duc acasă și să hotărâsc ce o să fac mai departe.

-Ești prea obosită ca să te mai gândești la rezidenții imobilului Swan Gardens.În plus,nu ai apucat să-mi explici despre ceașcă.Sunt foarte interesat.

-Îmi este foame,recunosc ea.Mutându-și privirea de la pantalonii ei scurți,de blugi,la uniforma lui,Toni scutură din cap.Un șef de poliție și o copilă care vinde flori? Nu mi se pare c-am fi îmbrăcați ca să luăm masa în oraș.

-Cred că ai dreptate.În regulă,am o idee grozavă.Adam viră la dreapta pe bulevardul Ponce de Leonși parcând exact sub geamul bufetului Domino's se întoarse spre Toni,ridicând o sprânceană.Îți place pizza?

-Cu porție dublă de brânză și ardei iute?

-Ardei iute? întotdeauna trăiești atât de periculos?

-Da.Nu am dat prea mare atenție gândului,dar cred că așa trăiesc.La fel trăiești și tu,căpitane Ware?

-Uneori.El dădu comanda unui chelner,deplasă camioneta în zona de așteptare și-și puse tăblița cu numărul comenzii pe mașină.Acum povestește-mi mai multe despre această ceașcă.

-Adam,de ce faci asta? Suntem atât de deosebiți unul de celălalt,suntem precum Jack Spart și soția lui.El nu putea să mănânce mâncăruri grase,iar ea nu putea să mănânce mâncăruri slabe.Complet opuși.Du-mă mai bine acasă și uită că exist. Am să renunț la pușcăria-fermă,iar tu te vei putea întoarce la meseria ta.

-Dacă îmi amintesc eu bine,răzvrătito,este că am rămas la jumătatea povestei.

-Nu știu,Adam,eu nu sunt prea expertă în a descrie ceea ce văd.Sunt o persoană retrasă.

-După actul cu tricoul tău ud și cel în care eu m-am dezbrăcat până la chiloți,nu cred că a mai rămas prea mult de văzut,dar eu sunt gata și pentru restul,dacă ești și tu.El începu,să-și deschidă nasturii de la cămașă.

-Știi la ce m-am referit,Kojak.Vreau doar adevărul de la tine.

-Mă crezi,nu-i așa,că ceea ce s-a petrecut în seara asta nu a fost înscenarea care să-mi aparțină? Adam nu știa de ce acest lucru era atât de important pentru el, dar era.

-Da,te cred.Eram doar supărată pe toată lumea,pe Consiliul Orașenesc,pe primar. Haide să schimbăm subiectul,Adam.Povestește-mi despre tine.

*Poate că era mai bine,se gândi el,văzând că Toni își mai recăpătase din stăpânirea de sine,ca ea să nu mai fie subiectul de discuție.*Adam se lăsă în spătarul scaunului și începu să fluiera.

-Nu sunt prea multe de spus.Am jucat destul fotbal în liceu cât să capăt o bursă la Jacksonville State în Alabama.Cred că m-au luat atunci ca să ridic nivelul mediu al echipei.Am fost norocos,pot spune,și am fost selecționat de cei de la New Orleans Saints.

-Annie mi-a spus că ai fost o vedetă,că încă îi mai întreci la alergare pe huliganii de pe stradă.De ce ai renunțat la sport? Cum ai ajuns să lucrezi în poliție?

-La început,m-am gândit să găsesc un loc în care să pot lucra cu copiii.Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că marile salarii care se plăteau pentru astfel de slujbe veneau din Cartierul de Nord.Copiii pe care voiam eu să-i ajut nu locuiau acolo.Așa că m-am întors la școală și m-am apucat să studiez criminologia.

Voiam să-i ajut pe oamenii care aveau cel mai mult nevoie de mine,vârstnici și tineri.

-Exact asta este și concepția mea,căpitane.Tu ajuți în felul tău,eu în al meu. Călătorim în aceeași direcție,însă pe drumuri diferite.Până să apuce el să se contrazică,sosi comanda lor de pizza.El îi dădu cutia lui Toni și porni camioneta. Când intrară din nou pe bulevardul Ponce de Leon,Toni reluă conversația:

-N-o să se răcească pizza până ajungem la mine?

-M-am gândit s-o mâncăm la mine.M-am săturat de uniforma asta? Ai vreo obiecție?

-Cred că nu,murmură Toni,întorcând tăcută privirea la magazinele înșiruite de-a lungul drumului.Discuția despre uniforme o făcuse să-și aducă aminte din nou de baie și de capacitatea lui Adam de a se descurca în orice situație.Exceptând diferența lor de opinii în privința clădirii,el acceptase în cele din urmă să o ajute. Ea era recunoscătoare că nu-i zisese „ți-am spus eu”,chiar dacă ea nu era pregătită să recunoască că avea anumite rezerve în privința transformării pușcăriei în imobil de locuit pentru bătrâni.Drumul fu scurt.Adam o uimi pe Toni când o apucă pe aleea din fața unei căsuțe albe,cu șindrilă și cu ornamente extravagante.Balansoare cu perne viu colorate se aflau pe verandă,iar ușa din față avea un desen oval din sticlă încrustată,bleu și auriu.Adam parcă mașina și se întoarse spre Toni cu o expresie curioasă.

-Ei bine,asta este.

-Oh,Adam,este minunată.N-aș fi ghicit niciodată că locuiești în Virginia Highlands.Casa ta este precum căsuța din turtă dulce a lui Hansel și Gretel.Îmi place.Ochii ei începură să-i strălucească de fericire când privirea cuprinse întreg

exteriorul micuței case.Adam nu știa de ce o adusese acolo și nici la ce fel de reacție se așteptase din partea ei.El nu-și mai împărțise casa cu nici o femeie până acum.Acesta era locul în care el evada,departe de lumea urâtă cu care se confrunta în fiecare zi.Aceasta era casa pe care mama lui nu o avusese niciodată, cea pe care el și-o dorise cu disperare în copilărie.Era plăcut să știe că bucuria lui Toni era la fel de sinceră ca și a lui.

-Dar unde ai crezut că locuiesc? întrebă el.

-Oh,nu știu.Într-o garsonieră de genul celor existente în acele imobile cu încăperi imense și cluburi.De ce aceasta?

-Pentru că este un cămin.Acum,gata cu întrebările despre mine,răzvrătito.Ni se răcește pizza.

-Ai dreptate,consimți ea,dându-i cutia cu pizza și coborând din camionetă.Vreau să văd și interiorul.Ea nu putea să descrie exact senzațiile pe care le simți,atunci când păși pe verandă și aștepta ca Adam să deschidă ușa.Ezită o clipă când el intră în casă și făcu un pas în lături,așteptând-o să-l urmeze.

Dintr-o dată ei îi fu teamă să se mai miște.Vedea strălucirea lămpii pe care el o aprinsese,împrăștiind căldură și invitând pe podeaua de lemn lustruită.Se simțea puțin ca Gretel,dornică să știe ce era înăuntru,dar temându-se să cunoască intimitatea neașteptată pe care casa și bărbatul o sugerau,

-Ehei,de ce îți este teamă? întrebă el.Nu sunt Lupul cei Rău,iar tu nu ești Scufița Roșie.

-Nu,nu mai sunt.Mă gândeam mai mult la „*Vino în plasa mea,zise păianjenul muștei*”.Toni râse de tulburarea care o cuprinsese.De ce nu,Adam.Haide să mâncăm.Doar am lângă mine un polițist care să mă apare,nu-i așa?

-Da,doamnă,legat prin jurământ.Toni intră în casă.Adam închise ușa și o apucă pe hol spre bucătărie,întregul lui trup conștientizând prezența femeii care îl urma.Ea avea dreptate.El era un ofițer de poliție care jurase să-și facă datoria protejând orice cetățean.Exista însă o singură problemă.Nu se mai afla în timpul serviciului.Și nu știa sigur cine avea să-l protejeze pe el.

CAPITOLUL 8

În timp ce Adam își schimbă hainele,Toni admiră pereții din cărămidă roșie ai bucătăriei și rafturile pline cu ustensile și vase din trecut.Nișa cu fereastră arcuită,care fusese adăugată,crease spațiul necesar pentru o masă mică cu scaune.Deasupra ferestrelor existau mici inserții de sticlă colorată,identice cu cele de pe ușa de la intrare.

-Oh,Adam,este minunat.

-Pari surprinsă.Desculț și dezbrăcat până la brâu,Adam intră în bucătărie, deschizându-și pantalonii care îi atârnav pe șolduri.Barba îi umbrea obrazul și bărbia,iar părul îi ședea răvășit pe frunte.Ea rămase pur și simplu cu privirea fixată asupra lui,cuvintele devenindu-i prizonierele nodului din gât.Era bucuroasă că Annie nu venise cu ei.

-Bănuiesc că sunt surprinsă,reuși ea să rostească în cele din urmă.Adică vreau să spun că nu ai deloc alura unui tip care să colecționeze tigăi de fier și oale de cupru.Probabil că au aparținut mamei tale.O umbră de durere întunecă ochii lui în clipa în care el își trase peste cap un tricou și și-l aranja în pantaloni.Ea nu putu să nu-și amintească de bărbatul din pădure,de ofițerul gata de luptă îmbrăcat în salopetă,de bărbatul care o sărutase fără nici un rost și apoi o arestase.Adam Ware era o enigmă.Acum era Rambo.Acum era un Mel Gibson în uniformă care ar fi reușit să zdrobească inima oricărei femei.Acum,fără nici un fel de jenă,și-ar fi dezbrăcat pantalonii întruchipând una dintre figurile masculine ale almanahului *Chippendale*.Însă el ședea într-o minunată bucătărie coborâtă parcă direct din *Ladies'Home Journal*.Adam se întoarse spre frigider.

-Nu,mama nu a fost o colecționară.Dar îmi place să mă gândesc că ar fi îndrăgit această încăpere.Ce bei? Mă tem că nu am pregătită nici o licoare de vrăjitoare.

-Oh,sifon,ceai cu gheață,apă.

-Nu bere,nu vin?

-Nu.Nu că n-aș avea și eu viciile mele,însă alcoolul nu se numără printre ele.Am mai mult înclinații spre...

-Spargerî,o întrerupse el.Fără a mai menționa încălcările de lege,încurajarea delincvenței la minori,incitarea la dezordine.El puse pizza în cuptorul cu microunde și privi pe fereastra din fața chiuvetei.Farfuriile lui erau din ceramică portocalie cu bordură albastră și se asortau perfect cu nuanțele celor două șervețele pe care el i le dădu.În timp ce ea le așeză pe masă,Adam umplu cu gheață ,două căni emailate în același tonuri de albastru,și deschise o sticlă de plastic cu Coca-Cola.Când ceasul cuptorului cu microunde sună,el îndepărtă cutia de carton și puse pizza pe masă.

-Ce gospodar,zise ea zâmbind.Sunt impresionată.La mine te poți considera norocos dacă ți se servește hot-dog-ul pe farfurie de carton.

-Nu sunt un bucătar prea grozav,mărturisi el,așezându-se față în față cu ea.

Sincer vorbind,totul este mai mult pentru decor,pentru impresia scenică.

Ea îl urmări cum puse câte o felie din pizza fierbinte pe fiecare din cele două farfurii și nu îndrăzni să ridice capul din farfurie.

-Ai de gând să aduci lampa de tortură ca să mă prăjești până voi vorbi?

-Nu.De fapt,Toni Gresham,nu vreau deloc să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat.Mâine vom merge la secție și ne vom uita prin albumele cu suspecti.În seara asta nu vom vorbi decât despre noi,despre mine și despre tine.

-Îi facem uitați pe străjeră și pe polițist?

-Da.În seara asta sunt predispus la basme și poezii pentru copii.

Vorbește-mi,Cârlionț de Aur.El luă un dumaticat din pizza,brânza întinzându-i-se până la gură,cu toate că mesteca din răspuțeri.Și ea într-adevăr vorbi.Îi povesti despre bunicul care îi citise basme minunate,despre Black Beauty și Hans Brinker,despre bunicul care îi îngăduise să-l însoțească la țesătorie în fiecare zi pe timpul verii,iar mai apoi când începu să meargă la grădiniță,în toate după-amiezele.Ea era înnebunită după vârtelnițele și mașinăriile cu sunete rezonante și culori vii.Îi plăcea să viziteze colonia țesătoriei,unde obișnuiau să se așeze pe treptele magazinului și să bea Kool-Aid și ceai cu gheață.Bunicul mereu avea câte o poezioară sau un cântecel pentru copii și câte o vorbă bună pentru părinți.Fuseseră nedespărțiți,bărbatul cu păr alb și fetița.Dar într-o-zi,el fusese dus la spital și nimeni nu-i zisese fetiței de ce.Avea șapte ani când bunicul ei muri.

Mama ei considerase că ea era prea mică ca să ia parte la înmormântare.Nici mama ei,nici tatăl ei nu-și dădură seama de durerea ei,iar ea fu silită să și-o alunge din minte.Țesătoria fu închisă,iar vechii oameni trebuiră să se mute în altă parte.Foarte curând ea fu trimisă la o școală particulară.

-Dar nu erai decât o biată fetiță,zise încet Adam.

-Da,dar bunicul meu a fost foarte deosebit.El a fost singurul care a ținut cu adevărat la mine.Eu și acei oameni l-am iubit.Eram prea mică pentru a înțelege că ceea ce au făcut părinții mei era singurul lucru posibil.Utilajele țesătoriei erau depășite,iar costul tehnologiei moderne nu putea fi suportat de fabrică.

-Ce s-a întâmplat cu oamenii din colonie?

-Au fost nevoiți să se mute.Nu existau bani care să le asigure întreținerea.Și-au pierdut căminele însă nu a părut să-i pese cuiva.Am jurat că atunci când voi crește,voi îndrepta lucrurile.

-Deci de asta te ocupi tu atât de mult să-i ajuți pe bătrâni.

-Da.Nu pot să redeschid țesătoria.Cea mai mare parte din utilaje au fost vândute ca să se plătească datoriile.Până acum am reușit să-mi conving părinții să nu vândă proprietatea,deși nu știu de ce am făcut-o.De ani de zile țesătoria este închiriată.Ne-au mai rămas însă niște mici construcții,dar până la urmă va trebui să renunțăm și la ele.

-Trebuie să-ți fi fost greu să vezi totul sfârșindu-se.Greu? se gândi el.

Trebuie să fi fost cumplit.Era surprins de ușurința cu care îi înțelegea

sentimentele,dar și de cât de mult începuse să o placă pe Toni Gresham.

-Da,a fost greu,zise ea.Mulți oameni nu înțeleg.Ei cred că eu pur și simplu sunt o verigă în compania *Sunnyside Food Gresham* și că nu am nici o grijă serioasă.

Dar am.Exact ca și tine.Nu suntem chiar atât de deosebiți,nu-i așa? adăugă ea încet.Când terminară de mâncat,un tunet răzleț răsună,iar lumina unui trăsnet spintecă cerul îndeaproape.Toni spală vasele și Adam le șterse.El îi povesti despre cum,înainte de a merge la școală,își însoțea mama prin locurile pe unde aceasta lucra.Ea fusese cameristă și parte din copilărie,el și-o petrecuse prin casele luxoase din selectul Cartier de Nord al Atlantei.Pe taică-su abia și-l amintea.Acesta îl părăsise când el era foarte mic.Maică-sa murise când el era la liceu.De atunci își purta singur de grijă.O stranie tendință de prietenie se născu între ei când terminară de șters bufetul și stinseră lumina.

-Este foarte târziu,Adam,zise Toni nereușind să-și ascundă oboseala din glas.

Mulțumesc pentru cină,dar cred că mai bine m-ai duce acasă înainte ca furtuna să se pornească.

-Am un pat în plus,zise el nonșalant,stând cu spatele la ea.Există vreo șansă să rămâi aici în noaptea asta?

-Nu,Adam.Nu cred.Ea își dădea seama că el o ruga,dar în același timp știa că trebuia să refuze.Își începuseră legătura cu sărutări și artificii.În seara aceasta făcuseră un prim pas spre a se cunoaște mai bine.Ea îi spusese lucruri pe care nu le mai recunoscuse în fața nimănui și bănuia că și el făcuse la fel.Fusese prea ușor să converseze cu el; avea să fie și mai ușor să rămână.Exista ceva între ei, ceva fragil și nu încă definit.Dar era oare adevărat sau era doar o poveste frumoasă? Ea se văzu obligată să-i mai acorde o bilă albă.El nu încercă să o facă să se răzgândească și până nu ajunseră la ușa „ceșcuței”,ei nici nu o atinse.

-Să nu te miști din casă mâine,Toni,zise el simplu,până n-am să dau o fugă la secție ca să vedem cum stăm.Să nu răspunzi la telefon și să nu pleci.Te rog,da?

-În regulă,Adam.Planul cu închisoarea-fermă oricum va trebui abandonat,acum că echipa Câinilor Turbați a scăpat din lesă.Am să aștept vești de la tine.El își sprijini mâna pe zid,trecând-o pe deasupra capului ei și se uită în jos spre ea.

-Îmi pare rău că am fost dur cu tine astăzi,Toni.Dar când te-am văzut întinsă la pământ,nemaimișcând,am intrat în panică.Știindu-te cât de impulsivă ești,m-am temut...nu procedez de multe ori astfel și acum exagerez.Fusese într-adevăr îngrijorat din pricina ei,se gândi ea amuzată.Fusese supărat și dur,peut-être că își făcuse griji.Ea știa că lui scuzele nu-i prea erau la îndemână.Învăță că lui Adam îi plăceau faptele,nu vorbele.Întocmai ca și ei.În aer plutea o liniște înăbușitoare, exact genul celei dinaintea furtunii.

Adam o privea de parcă ar fi regretat că se afla acolo. Ea simțea lupta care se ducea în el. Liniștea devenea tot mai mare. Până și sunetele străzii păreau neclare și slabe. Nu putea să nu-l sărute, își dădu ea seama în timp ce se lăsă cuprinsă de brațele lui. Și se părea că și el simțea la fel. Sărutul, fără doar și poate, era un efort combinat. Adam începu prin a o strânge în brațe, prin a o săruta pe păr, prin a o atinge ușor cu degetul pe buze înainte de a i le prinde cu gura. De un sărut avea ea nevoie, de un sărut și de o îmbrățișare și de aceea se dăruie cu totul precum floarea care se întinde după soare.

Într-un final, el ridică încet capul, dar continuă să o țină în brațe. Ea surâse.

-Îmi place când zâmbești, Toni. El o sărută din nou, însă de astă dată sărutul se schimbă, deveni mai profund, atingând acea zonă înspăimântătoare, neexplorată, pe care nici unul nu dorea să o cunoască. Pe amândoi îi cutremura plăcerea atingerii, felul în care se dăruiau, cu toate că știau că existau limite, dincolo de care nu aveau să treacă. Timpul păru să stea în loc cât dură sărutul lor. Brațele și trupul lui o acoperiră ocrotitor, ea umplând golul din viața lui, pe care el nu voise niciodată să-l ia în seamă. Nici unul nu avea să uite cât de plăcută fusese această îmbrățișare. Într-un final, Adam se trase în spate.

-Noapte bună, răzvrătită. Somn ușor. Toni se bosumflă. Simțindu-se ca un copil căruia tocmai i se făcuse o bucurie, ea ajunse în dreptul ușii, o deschise și păși sau poate pluti-dincolo de prag. Adam coborî alene treptele. La jumătatea scărilor, auzi un țipăt. Făcând cale întoarsă, se năpusti în casă și văzându-i chipul se abținu să mai comenteze faptul că ea nu încuiase ușa.

Toni se uita fix în chiuveta de la bucătărie, ochii fiindu-i larg deschiși, iar pielea șocant de albă. El urmări privirea ei și eliberă ușurat aerul din plămâni. Așezat cu mare grijă, parcă ar fi dormit, se afla un pui, un pui mort, foarte mare și nejumulit. Ambele picioare îi fuseseră retezate.

-Adam. Toni se întoarse în brațele lui și se lipi de el. Un geamăt surd îi scăpă pe buze. Cine ar face un lucru atât de oribil? Brațele lui se strânsură în jurul ei, iar Toni simți alinare în atingerea iui. Sprijinindu-și obrazul de pieptul lui, ea cedă ne-voii de a fi aproape de el.

-Unii cărora le plac glumele proaste, zise el confidențial. Vreun student, nemulțumit de nota lui. El speră să aibă mai mult succes cu ea în încercarea de a o convinge decât avusese el însuși. Ai lăsat probabil ușa deschisă când ai plecat de dimineață. Dar el știa că ea nu o lăsase. Venise doar mai devreme aici, când el o căutase pe ea și pe Annie, și ușa fusese încuiată. Cel care lăsase puiul mort făcuse acest lucru în ultimele ore. Nici măcar nu apucase să se răcească. Ținând-o în brațe, Adam ascultă, folosindu-și deprinderile. Acum erau siguri. Era sigur.

Însă dacă cineva pătrunsese aici,putea să o mai facă o dată.Toni era în pericol.

-Ei bine,asta în nici un caz n-o să-i aducă o notă mai bună,reuși ea să spună, făcând pe viteaza și înăbușindu-și teama din glas.Dar cu siguranță o să-i asigure exmatricularea din clasa mea.Ea mai rămase în brațele lui o clipă,după care se trase în lături și inspiră adânc.Vrei să-l arunci tu de aici...în locul meu?

-Sigur,dar mai întâi am să verific casa.Ea rămase în mijlocul bucătăriei, încercând să nu privească în chiuvetă cât timp își făcu el rapidul rond prin casă.

-Ai o lopată? întrebă Adam,întorcându-se în bucătărie,satisfăcut că erau singuri.

-Nu,de ce?

-M-am gândit să îngrop puiul.

-De ce? El încercă să-i răspundă astfel încât să nu-i pară copilăros.

-Eu întotdeauna îngrop tot ce moare.Păsări,pisici lovite de mașini.Mi se pare lucrul cel mai corect de făcut.Șocul lui Toni dispăru auzind răspunsul lui Adam.Aresta criminali înrăiți și îngropa animale moarte.Ce contrast.Îi plăcea că era puternic și sentimental.Fir-ar să fie,îi devenea tot mai drag,și acest lucru o speria.

-Vecinul meu,de alături,zise ea,are un mic atelier în care ține unelte de grădină.

Nu se va supăra dacă vom împrumuta și noi o lopată.

-Nu noi,eu voi împrumuta.Încuie ușa după mine și așteaptă aici.Ești mult prea răvășită ca să poți cobora și urca scări.Toni nu se opuse.Încuie chiar și ușa.După ce aprinse toate luminile din casă se așeză pe canapea și așteptă.Întotdeauna până acum se simțise în siguranță în căsuța ei.Acum lucrurile se schimbaseră.

Casa ei fusese spartă și nu știa de ce.Cu toate acestea,ea se ținea tare.Nu avea să se lase doborâtă de nimic.Când Adam ciocăni spunându-i cine este,ea își recăpătase stăpânirea de sine.Toni i-ar fi mulțumit și i-ar fi spus noapte bună,dar el era ud learcă.Ploaia începuse brusc torențial.

-Oh,Adam,ești ud aproape până la piele.

-Eu nu fac niciodată lucrurile pe jumătate,răzvrătite Sunt ud learcă și toată apa se scurge pe covorul tău.

-Îmi pare rău.Este vina mea.Intră și...am să-ți pun lucrurile la uscător.N-o să dureze mult.Adam oricum nu intenționase să plece.Situația ivită îi oferi,pur și simplu,motivul de a rămâne,măcar atât cât să se asigure că totul era în ordine.

Neavând nici o șansă să încapă în vreunul din halatele lui Toni,el își alese un tricou larg,din bumbac,și un cearceaf cu care se legă în jurul brâului,în stil polinezian.Uscătorul era la jumătatea ciclului de funcționare,iar ciocolata tocmai începuse să fiarbă când,undeva,prin apropiere,un trăsnet căzu pe pământ, întrerupând curentul electric.De astă dată Toni nu țipă.Pur și simplu încremeni

în locul în care se afla. Bâjbâind prin întuneric, Adam o găsi tremurând. El își dădu atunci seama că ei nu-i era teamă de tâlharii din parc sau de păianjenii de sub chiuvetă, însă întunericul o paraliza. O atinse pe braț, iar ea se răsuci spre el disperată.

-Se întâmplă des lucrul acesta? întrebă el.

-Nu prea. Casa are paratrăsnet, așa că fulgerele nu pot să o atingă. Am lumânări în fiecare cameră. Întunericul este chestia cea mai urâtă. Înainte, puteam să ascult vântul și scârțâitul casei. Știam că în casă eram în siguranță, indiferent ce se petrecea afară. Acum, nu mai este același lucru.

-Ești în siguranță, draga mea. Sunt eu aici. De astă dată când o sărută, el păru să nu se mai poată opri. Voise să fie delicat, s-o facă să-și recâștige încrederea de sine. Însă dacă reușise să-și țină sub control mâinile și trupul, buzele îi erau de nestăpânit. Se afundau, savurau, rătăceau pe chipul lui Toni precum furtuna de afară care asalta casa.

-Toni, reuși el să articuleze în cele din urmă cu un glas răgușit, vreau să rămân în noaptea asta cu tine. Ea nu răspunse. Își strecură în schimb brațele în jurul lui și-l sărută lacomă, de parcă s-ar fi temut că era ultima dată când aveau să mai fie împreună. El îi cotropise viața, îi ocolise pe toți adepții ei și o izolase în brațele lui. Nimeni nu mai făcuse până acum așa ceva. Ea își iubise întotdeauna ceșcuța ei. Acum își dădea seama că într-adevăr era cuprinsă de vrajă.

-Vreau să rămâi, zise ea într-un sfârșit. Adam oftă ușurat. Intenționase, de fapt, să-i spună că voia să o protejeze. Acum că ea acceptase, el știa că dorința lui nu se limita numai la a o proteja pe femeia din brațele lui. Ea era atât de mică, de încrezătoare, de perfectă, că el cedă în fața nevoii de a o proteja și de a o îmbrățișa.

-Să încui tu, Adam, zise ea, trăgându-se din brațele lui fără prea mare tragere de inimă, până fac eu un duș. Pe urmă... Glasul ei se stinse când văzu emoțiile contradictorii de pe chipul lui.

-Cred că ar fi mai bine să dorm pe canapea, Toni, în eventualitatea că se întoarce tipul pus pe glume. Un alt fulger spintecă cerul și un tunet bubui aproape.

-Adam Ware, dacă vrei cât de cât să-mi ții de urât va trebui să stai nu pe canapea, ci mai aproape. Oh, Adam, strânge-mă în brațe. Ea reveni din nou la pieptul lui. Trupurile li se atingeau. Focul mereu prezent între ei scăpă de sub control, iar ea simți în dreptul șoldului bărbăția lui excitată. Adam o trase mai aproape, liniile sinuoase ale trupurilor lor îmbinându-se perfect.

-Ești sigură, Toni? Vreau să știi că eu nu fac astfel de lucruri foarte des, zise el încet. Și vreau ca tot ce se va întâmpla, să nu fie doar din cauză că îți este frică de

întuneric.

-Nu-mi este frică de întuneric,Adam,acum ești cu mine.

-Toni....!Ridicând-o în brațe și renunțând la togă,el se îndreptă spre dormitor.O așeză pe pat și după ce își scoase tricoul,îl scoase și pe al ei,se întinse lângă ea și o strânse în brațe.Sfârcurile ei se lipiră de pieptul lui ca niște magneți încălziți,în timp ce brațele lui percepeau rotunjimile sânilor care se mișcau delicat în ritmul respirației.Sforțându-se,el reuși să vorbească:

-Toni,este protejată?

-Oh...Oh! Oh,Adam,îmi pare rău.Nu m-am gândit.Vreau să spun că nu...Ea începu să se foiască,stinghereala învăluind-o într-un cu totul alt gen de căldură.
Adam gemu.

-Și mie îmi pare rău.Ți-am spus că nu fac des astfel de lucruri.Nici eu nu am nimic la mine.Dar nu-i nimic,iubito.Am să stau pur și simplu cu tine și am să te țin în brațe.Uneori atât este suficient.Este timp destul și pentru restul.Am să te masez pe spate,iar tu o să adormi.

-Oh,Adam,oftă ea,aruncându-și un picior peste coapsa lui.Chiar mă vei ține în brațe,fără să...? Mulțumesc.De astă dată oftatul ei fu unul de mulțumire.N-o să mă părăsești,nu-i așa?

-N-am să te părăsesc.Adam o frecționa,exact cum mama lui îl frecționase în copilărie.Se întrebă mai întâi de ce se temea ea că el avea să o părăsească,pentru ca mai apoi să se întrebe de ce el,la rândul lui,se temea că nu avea să o facă.

Vreme îndelungată ea stătu încordată,însă când somnul o cuprinse,el o simți destinzându-se.Respirația ei deveni regulată.Noaptea trecu și ea dormi ferită de prezența celui care lăsase,în semn de avertisment,puiul mutilat.Adam era sigur că de aceea fusese lăsat.Când zorii se iviră,el se desprinse din îmbrățișarea ei și ieși afară din casă.Toni dormise profund,deși el nu închisese un ochi toată noaptea.

Înlănțuită de ultimele tentacule ale somnului profund,Toni oftă dorindu-și să nu se trezească.Era sărutată.Adam o săruta.Visase întruna sărutările lui,până se încălzise și transpirase de dorință pentru el.Ea îl simți pe Adam schimbându-și poziția,desprinzându-și apoi buzele de gura ei și coborându-și-le peste tot trupul ei,acaparându-i sfârcurile și transformând-o într-o mare de dorință.

Piciorul lui era strecurat intim între coapsele ei.Părul lui aspru de pe trup îi trezea senzații stimulatoare.El rătăci cu mâinile pe spatele ei,degetele coborându-i pe formele rotunde ale acestuia și strecurându-i-se în locul cald și tainic dintre coapse.Trupul ei pulsa de energie.

Un vârtej amețitor îi cuprinsese mintea, în timp ce atingerea lui stârneau în ea vibrații necontrolate.

-Toni, iubito, deschide ochii. Ești pregătită să mă iubești acum?

-Pregătită? Oh, da, Adam scumpule, sunt pregătită. Ea deschise ochii. Visul ei era adevărat. Adam era deasupra ei, privind-o cu niște ochi plini de dorință. Poziția lui îi oferea un acces mai ușor la ea. Toni gemu și închise din nou pleoapele când el îi acapara celălalt sân cu limba fierbinte și delicată.

-Sper, Toni, pentru că nu cred că mai pot răbda multă vreme. Gura lui îi părăsi sânii și începu să rățăcească pe trupul ei, în timp ce el se apropia tot mai mult...

-Adam! Ce faci? Dezmeticită, Toni încercă să se ridice. Ochii ei se măriră uluiți, văzând imaginea razei de lumină răsfrântă peste așternut și a bărbatului, dezbrăcat și excitat, aflat deasupra ei. El îi surâse delicat.

-Sunt pe cale de-a face ceea ce trupul tău de o jumătate de oră mă imploră să fac. Mă vrei înăuntrul tău, răzvrătit, vrei să mă simți adânc înăuntrul tău.

-Da?

-Așa ai spus. Asta și alte lucruri despre care vom vorbi când te vei trezi de-a binelea.

-Sunt trează, Adam. Zău. Respirația ei se accelerează când simți bărbăția lui atingând-o. Ochii lui erau încețoșați. Respirația lui deveni fierbinte și sacadată când se apropie de ea, sprijinindu-și trupul pe coate. Amețită și năucită, ea își simți corpul recunoscându-și dorința și ridicându-se în întâmpinarea lui.

-Stai puțin. Noaptea trecută, șopti ea. Ai spus că va trebui să așteptăm pentru altă dată. Ea își pierdu răsuflarea și-și dădu seama că-i mângâia disperată brațul.

-Acum este altă dată, iubito. M-am... El șovăia. M-am strecurat dis-de-diminează afară din casă și am făcut un mic tur al farmaciilor deschise nonstop. N-am vrut să risc și să nu mă prindă aici „dimineța”.

-Oh, Adam, ai avut grijă de tot. Îmi place că ești atât de precaut, dar sunt momente când ești mult prea lent. Șoldurile ei se arcuiră în sus, iar el nu mai fu lent deloc. Nu era vis. Era adevărat, iar Toni se dăruia cu totul acestui bărbat sălbatic și pasional. Ea țipa pe măsură ce senzațiile o învăluiau, iar când simți violența lui vibrație își dădu seama că zburaseră până la soare și înapoi. Rămase multă vreme lipită de el, împărtășind minunăția contopirii lor.

Adam o strânse la piept, închise ochii și adormi. Când se trezi, ea nu mai era. Își înnodă cearceaful în jurul taliei și, plecând în căutarea ei, dădu nas în nas cu Annie și Fred care ședeau la masă și-și beau cafeaua cu Toni.

-Bună dimineța, zise el zâmbind cu jumătate de gură, și, lăsând la o parte orice rezervă, se apropie de Toni și o sărută.

-Personal,zise Annie,aș da încordării de aici nota trei,Fred.Presiunea a mai scăzut puțin.Laptele se află încă în siguranță.Zâmbi apoi larg spre Adam și-i întinse o ceașcă.

-Da,consimți Fred.Adam,băiete dragă,prezența ta aici,o fi prilejuind lui Toni fiori nu foarte mici,dar felul în care ești îmbrăcat,mă face să-ți spun răspicat,că ești cam demodat.Adam își strânse mai tare cearceaful și se așeză.

-Ah,ți s-au uscat hainele,zise Toni.Adam s-a udat learcă azi-noapte,continuă ea grăbită,înroșindu-se puternic la față.L-a prins ploaia.

-Ah,da,a plouat și-n centru,rosti Annie.Azi-noapte târziu.Foarte târziu.Era timpul să intervină.Adam își puse cafeaua deoparte și zise:

-În regulă.Ce puneți voi trei la cale?

-Nimic,Adam,dragă,răspunse Toni,aruncând o privire severă spre Annie și Fred.Tocmai le spuneam că trebuie să ne luăm adio de la pușcăria-fermă și să găsim alt loc pentru locatarii din Swan Gardens.Adam se încruntă.

-Am crezut că ai renunțat la ideea asta,Toni.

-La idee nu,doar la amplasament.Deja am început să sondăm terenul.Ai vreo propunere?

-Singura propunere pe care o am este ca toți trei să nu vă arătați o vreme până am să fac niște verificări la secție,i-am promis șefului că voi face un raport complet astăzi.

-În regulă,eu voi lua prânzul cu părinții,zise Toni.Inspiră adânc.Și nu aștept cu cine știe ce bucurie evenimentul.

-De ce,Toni? întrebă Annie curioasă.

-Pentru că întotdeauna atmosfera este încărcată.Ei nu știu ce să-mi spună,iar eu stau,pur și simplu,acolo,așteptând să se întâmple ceva.Să nu mai vorbim.Nu-mi face nici o plăcere.

-Prânz la părinții tăi,repeta Adam.Cum nu se putea mai bine.Fred te vei învăța pe-aici cu Annie până va fi Toni gata de plecare? Sau poate chiar o vei duce cu mașina până acolo.La întoarcere am să trec să o iau eu.

-Prostii,zise Toni.N-am nevoie de o gardă de corp,Adam.Ce se întâmplă? Te temi că voi rechiziționa un alt local?

-Nu,mă tem că tei urca pe mătură și-ți vei lua zborul.El se ridică alene,se uită la Fred și Annie de parcă ar fi luat o hotărâre și înainte de a se îndrepta spre dormitor îi dădu lui Toni o sărutare primejdioasă,plină de subînțeleles.Singurul zbor pe care îl vei face va fi cu mine.Ar fi bine să mă îmbrac.

-Bună idee,zise Annie.Nu știu cât mai poate rezista laptele.

-Și tu crezi că puiul a fost un avertisment? Fred stătea rezemat de camioneta lui Adam,având pe față o expresie îngrijorată.Îl urmase pe Adam afară.

-Exact.Ea este singura care l-a văzut pe cel ce l-a mituit pe consilierul Burns.Eu n-am crezut nici o clipă că el lucra acoperit și sunt convins că nici altcineva nu va crede așa ceva.Însă va scăpa basma curată,pentru că nu vom fi în stare să demonstrăm contrariul.

-Crezi că individul își vrea banii înapoi?

-Vrei să spui,dacă îl va căuta pe Burns? Mă îndoiesc.Ultimul lucru pe care îl dorește acum este o conexiune cu ceea ce s-a întâmplat.Nu,Toni este cea de care se teme el.

-Și deci,ce vei face,omule?

-Mă voi muta un timp la ea acasă.Privind printre gene,Fred îl studie insistent pe Adam.

-Nu te muți la ea numai pentru protecție,nu-i așa? De când o știu eu pe Toni,ești primul bărbat pe care l-a lăsat să stea în casa ei.N-aș vrea să o văd suferind.

-N-am s-o fac să sufere,Fred.Știu ce se întâmplă când un bărbat se folosește de o femeie și apoi o părăsește.Fred încuviință din cap și zâmbi.

-În regulă,te cred.Du-te și fă-ți raportul,căci până te întorci,noi vom fi piticii lui Albă ca Zăpada.Apropo,în ce fel de casă locuiești?

-Toni a zis că este făcută din turtă dulce.

-Turtă dulce? Trebuia să-mi fi dat seama.Sper că voi doi nu ați deschis cutia Pandorei.

-Cutia Pandorei? Fred,nu am știut că ești un om învățat. Adam urcă în camionetă și afișă un zâmbet cald spre Fred.

-Oh,am mai citit și eu câte ceva.Fred se sprijini cu mâinile de geamul deschis.Pe bune,Adam,am citit și despre Hopa Mitică și tu știi care îi este sfârșitul.

-Te înșeli,zise Adam încet.Toni nu s-a așezat pe zid,s-a urcat.Nu a căzut,Fred,a sărit.Și încă nu s-a dezmembrat.Să ai grijă să rămână într-o singură bucată.

-Așa o fi,mormăi Fred cu glas stins,în timp ce Adam se depărta.Dar fiind ofițer de poliție este aproape ca și când ai fi unul dintre oamenii regelui.

-Întotdeauna am bănuit că Burns se joacă cu focuf,Adam,zise primarul.Și mă tem pentru domnișoara Gresham.Burns jură că bărbatul nu a fost decât o voce la telefon.Încă se mai uita prin albumele cu suspecti.Primarul era abătut,întocmai cum își închipuise Adam că avea să fie:

-Ce se întâmplă dacă îl identifică pe individ?

-Facem un târg.Intermediarul este lăsat liber dacă ne spune cine se află în

spate.Ne interesează omul din vârf.Acesta trebuie să fie legat de aducerea Jocurilor Olimpice în Atlanta în 1996.Vechea pușcărie nu face parte din plan,dar se învecinează cu zona propusă să adăpostească Olimpiada.Comisia edilitară nu-și va face publică alegerea pentru Jocurile Olimpice decât la toamnă,însă eu nu am de gând să las ca Atlanta să se compromită.

-Totuși,nu are logică,domnule.Cumpărarea zonării este un delict de birou.Dar puiul din chiuveta ei pare mai degrabă vrăjitorie sau magie neagră.Adam nu putea să spună că nu era îngrijorat.Era,și încă mai mult decât ar fi fost gata să recunoască față de Toni și Fred.

-De aceea vreau ca tu să stai cu domnișoara Gresham.Consideră ca o misiune specială ajutorul pe care i-l vei da în găsirea clădirii pe care vrea să o reamenajeze.Astfel o vei putea supraveghea și vei avea certitudinea că nu vor exista încercări de a o folosi pe post de poliță de asigurare.

-Cred că mă voi descurca,domnule primar.Ați primit vreo veste în legătură cu clădirile libere care ar putea fi destinate proiectului ei?

-Nu,dar am aranjat o decalare a termenului de evacuare a imobilului Swan Gardens.S-a prelungit astfel durata de la șaiszeci de zile la șase luni.Adam surâse.

-Cum ați reușit?

-Am și eu puțină influență în primărie,zise primarul,ridicându-se,indicând astfel că întâlnirea luase sfârșit.Adam tocmai deschisese ușa când vocea primarului îl opri:

-Adam,dar de ce nu ești în uniformă? Adam privi în jos la blugii mototoliți și scutură din cap.

-Nu mă întrebați,domnule.Sincer,nu m-ați crede dacă v-aș spune.

Primarul avusese într-adevăr dreptate în privința unui lucru,se gândi Adam în timp ce ieșea din parcare.Trebuia să se oprească pe acasă ca să-și schimbe hainele.Nu știa dacă familia Gresham mai avusese vreodată un ofițer de poliție invitat la prânz,dar voia să facă impresie bună.

La douăsprezece și un sfert,Adam se opri în fața binecunoscutei porți de fier care străjuia intrarea pe proprietatea familiei Gresham și le dădu liber lui Fred și lui Annie.Abia când văzu din nou poarta,el își dădu seama că mai fusese acolo înainte,cu mama lui.La una dintre slujbele ei cu ziua.Ironic,se gândi el,ajunsese să închidă cercul.Paznicul refuză să-i permită intrarea până nu îi arătă legitimația.Chiar și așa,înainte de a deschide poarta și de a îngădui camionetei lui Adam să intre,el telefona stăpânilor.Poate că Toni ar trebui să se întoarcă o vreme acasă,se gândi el.Ar fi mult mai în siguranță aici decât în propria ei casă.

-Adam,ce faci aici? întrebă Toni deschizându-i ușa.

Ar fi putut Fred să mă ducă...Privindu-l pe bărbatul din prag,glasul îi pieri.Nu mai era nici Rambo,nici Mel Gibson.Era genul de director tânăr care ar fi fost pe placul părinților ei.De ce oare acest lucru i se poticni acum în mine? De când începuse să conteze ceea ce plăcea părinților ei?

Adam purta o pereche de pantaloni bleumarin,din bumbac,bluză roșie și pantofi în ton.Alura lui elegantă nu putea să șteargă din mintea ei salopeta de camuflaj și tricoul oliv pe care le purtase în prima noapte.Toni ajunsese la concluzia că tot ce purta Adam era un sacrilegiu.El era făcut să-și etaleze nudul în lumina fulgerului.Toga,conchise ea cu un surâs care îl făcu pe Adam să ridice o sprânceană,era singurul lucru care putea fi acceptat.

-M-a trimis primarul,zise el.Pot să intru?

-De ce?

-A aranajat ca durata de evacuare a locatarilor tăi din Swan Gardens să fie prelungită la șase luni.

-Te previn,venirea aici se poate compara cu un prânz luat în compania inchiziției spaniole.

-Sunt gata,răzvrătito.Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Toni era îmbrăcată într-o rochie roșie,de vară,la care purta o eșarfă viorie și sandale de aceeași culoare.Cerceii roșii,din plastic,îi atârnavu până la umăr,iar buclele blonde,rebele și le tapase într-o coafură semipunk,de care el era sigur că-i scotea pe părinții ei din sărite.

-Am folosit și eu puțin gel,zise ea.Mamei nu-i place deloc.

-Hmmm.Dacă m-aș fi gândit din timp,m-aș fi oprit pe la coafeza ta și mi-aș fi cumpărat și eu niște țepi pentru curaj.

-Nu cred că ai nevoie,spuse Toni și se dădu în lături ca să-i facă loc să intre.De astă dată zâmbetul ei trăda o plăcere tainică.El nu obiectă în fața coafurii ei punk.Dimpotrivă,o înțelese.

-Toni,strigă o femeie,adu-l pe polițistul tău înăuntru și fă-ne cunoștință cu el.

-Polițistul tău? șopti Adam.Îmi place.El o luă de mână și-i aruncă o privire languroasă.Zău că-mi place,răzvrătito.Toni își smulse mâna.

-Nu-ți face cine știe ce idei,Kojak.A trebuit să le spun ceva.Ei nu știu încă despre pușcăria-fermă.Se cunosc bine cu familia Burns.N-am avut ocazia să le spun despre încercarea de mituire.

-Nu le spune.Nu-mi place să lansez șopârlițe,și cu puțin noroc,poate nici nu vor trebui să știe.Apropo,suntem logodiți sau doar trăim împreună?

-Nici una,nici alta.Suntem doar...prietenii.

-Bine și-așa,zise el,dându-i în treacăt un sărut devastator.

Înfrângându-și dorința de a-l duce pe Adam în unul din dormitoarele de la etaj, Toni îl conduse în sufragerie.

-Mamă,tată,el este căpitanul Adam Ware.Primarul l-a însărcinat să mă ajute.

Lucrăm împreună la un proiect.Domnul Gresham îl privi pe Adam subtil.

-Adam Ware,fostul jucător de la *Saints*? Adam își înăbuși un geamăt și oferi răspunsul așteptat.

-Da,domnule.Încântat de cunoștință,domnule Gresham,doamnă Gresham.Sunt bucuros să-i cunosc pe părinții lui Toni.

-Îl sprijini pe primar,Toni? întrebă doamna Gresham.Cumva ești implicată în genul de acțiuni obștești de care familia Gresham s-a ocupat mereu? Este bine, dragă.La ce fel de proiect îl ajutați pe primar?

-Nu lucrez cu primarul,mamă.Lucrez cu oamenii care locuiesc în apartamentele imobilului Swan Gardens.Au fost forțați să-și părăsească locuințele.Tocmai despre asta vă povesteam când a venit Adam.Țineți minte,acel jalnic proiect de locuințe? Doamna Gresham interveni,încercând să repare greșeala.

-Dar nu ne-ai spus că primarul o consideră o idee bună.Suntem atât de bucuroși să te avem în mijlocul nostru,domnule căpitan.Nu vrei să iei loc?

-Primarul nu crede că este o idee prea bună,mamă.Și nici Adam nu crede.

Adam își dădu seama că intervenția doamnei Gresham fusese o ciudată dar sinceră încercare de a părea interesată.Domnul Gresham,care ascultase schimbul de replici,își desfăcu șervetul și ridică furculița.Adam își dădu seama că Gresham-ii nu vorbeau unii cu alții.La sfârșitul mesei,el înțelese deja de ce Toni trăia într-o „ceașcă” și vorbea în rime.

Încercările ei de a discuta cu părinții despre proiectele ei,despre profesiunea ei,despre relația ei cu el se loveau de urechi surde sau erau întâmpinate de consternare.În cele din urmă,Toni își scurtă explicațiile și după un timp renunță să mai vorbească.Atât ea,cât și Adam serviră somonul proaspăt și consomee-ul în tăcere.Refuzară desertul și sorbiră ceaiul cu gheață,până ce domnul și doamna Gresham sfârșiră masa.

-Aveți o casă drăguță,zise în cele din urmă Adam,încercând să găsească un subiect care să ofere un răspuns pozitiv.

-Da,spuse doamna Gresham pe un ton rece și în același timp surprinzător de timid.Am cumpărat-o cu mulți ani în urmă de la familia Branson.Ai auzit de bomboanele *Branson*,nu-i așa?

-Da,răspunse Adam.De fapt,am și cunoscut familia Branson.Mi-a plăcut în mod deosebit grădina lor în stil japonez,adăugă el cu nonșalanță.iazul cu peștișorii aurii este locul meu preferat.

-Ne cunoști grădina? Doamna Gresham nu putu să-și rețină uluirea.Oh,vai de mine,sună îngrozitor,nu-i așa? îmi pare rău.Întotdeauna se pare că spun ce nu trebuie,nu-i așa,Toni? Doamna Gresham izbucni într-un hohot de râs nervos și privi spre fiica ei cu oarece speranță.Observând că Toni nu răspunde,Adam își dădu seama că scena nu era o noutate.Nu-i scăpă nici faptul că domnul Gresham își atinse discret soția pe mână,mascând că-și așeza șervetul pe masă.

-Da,zise Adam,m-am jucat acolo în copilărie.

-Îți cunosc părinții,domnule Ware? Femeia îl privea curioasă.

-Mă îndoiesc,doamnă Gresham.El îi făcu lui Toni cu ochiul.Mama a fost camerista doamnei Branson.

-Oh,iar am făcut o gafă.Îmi pare rău.Însă nu-i părea.

-Doamna Branson a fost o stăpână bună și generoasă pentru o femeie cu un copil.Toni simți o stranie greutate prăvălindu-se.Adam nu numai că o intuise pe mama ei,dar nu se lăsa intimidat de ea.Ea își înăbuși un surâs cald și se ridică.

-Iartă-ne că am mâncat pe fugă,mamă,dar Adam și cu mine avem planuri de pus la punct.Toni îl luă de mână pe Adam și trăgându-l lângă ea adăugă pe un ton mios: Nu-i așa,dragule?

-Așa este,iubito,consimți el.Mi-a părut bine că v-am cunoscut.De astă dată doamna Gresham fu destinatară misteriosului clipit,pe care Adam i-l adresă atunci când își strecură brațul în jurul taliei lui Toni și o întrebă șoptind destul de tare:Mergem la mine sau la tine?

Respirația tăiată a lui Toni nu fu deloc înșelătoare,cum de-altfel nu fu nici surâsul delicat al doamnei Gresham.Pentru prima dată,Toni își dădu seama din expresia mamei ei că primise într-un fel încuviințarea ei.O bucură nespuse de mult liniștea care se așternu în sufragerie când ea și Adam ieșiră.Odată ajunși afară,Toni izbucni într-un hohot de râs atât de puternic,încât atrase atenția paznicului de la poartă,care scoase capul pe ușița căsuței lui.

-Adam,ești minunat.Mama ta chiar a lucrat aici?

-Da.Mereu este atât de greu de discutat cu părinții tăi?

-Da.

-Nu-i de mirare că trăiești în cer.Poate că și eu aș fi ajuns să cred în această fantezie dacă aș fi fost obligat să trăiesc aici Poate că îi intimidezi,răzvrătit.Nu cred că ei nu te înțeleg.

-Ei bine,senzația este reciprocă,te asigur Ce a spus primarul?

-Să mă instalez la tine acasă și să petrec fiecare clipă,făcând cu tine dragoste nebunească și pasionată.

-Nu te cred.Chiar așa a spus?

-Nu,asta a fost ideea mea.El mi-a spus că ar trebui să petrec fiecare minut cu tine,până vei găsi un adăpost pentru acei oameni bătrâni.Deschise portiera camionetei și o ajută să urce.

-Ce părere ai,răzvrătito? Ea își plecă ploapele timidă.

-Cred că îmi plac ambele idei.De astă dată,chiotul de bucurie a lui Adam îl făcu pe paznic să iasă de tot afară,cu arma trasă din teacă.

CAPITOLUL 9

-Adam,de ce nu m-ai lăsat să le spun despre Richard Burns?

-Primarul este de părere să nu dăm încă publicității această informație.

-Și cum crezi că va fi ținută secret?

-S-a aranjat ca șeful echipei Câinilor Turbați să confirme că Burns lucra acoperit.Chiar dacă scapă basma curată,poate spune că-și făcea pur și simplu datoria.

-Ei bine,eu nu cred că trebuie să scape atât de ușor,zise Toni.De îndată ce-l vei prinde pe cel aflat în spatele acestei afaceri,am să trâmbițez peste tot despre escrocul ăsta bătrân, chiar dacă este prietenul tatălui meu.Este oricum vremea să se retragă,căci orașul are nevoie în consiliu de cineva care să fie bine intenționat. Adam își înăbuși reacția firească.Mai fusese pus în fața unor situații identice. Burns avea să scape probabil nepedepsit.Era un membru al stimabililor din oraș.Dintotdeauna existase corupție politică,iar idealismul lui Toni nu avea să schimbe nimic.Totuși,ca să o protejeze,el acceptase să meargă mai departe, măcar până depistau omul-cheie.

-De cum îl vom găsi pe cel aflat în spatele afacerii,zise el,poți să-ți aduni străjerii ca să-l jumuliți.Chiar am să vă ajut și eu.El îi deschise portiera.Ce facem mai departe,răzvrătito?

-Oh,nu știu,Adam,nu cunosc nici o clădire pe care am putea-o vizita.Eu,Fred și Annie am bătuit toată dimineața prin oraș.N-am văzut nimic interesant.Sunt deprimată.Era de necrezut că Toni renunțase la clădire.Puteai spune că arată oricum,numai deprimată nu.Așa cum era îmbrăcată,în rochia roșie,de vară,și încălțată cu sandalele viorii,îl,făcea pe Adam să se gândească la ea ca la fetița plecată la petrecerea unei aniversări.

-Să înțeleg că nu intenționezi să renunți? Adam îl asigură pe paznic că totul era în ordine,ridicându-și pumnul cu degetul mare în sus,și o apucă pe Riverside Drive.Am sperat că noi doi să petrecem puțin timp împreună,să mergem la plajă.

-Oh,Adam,îmi pare rău.Mi-ar face plăcere să merg undeva cu tine,dar nu acum.Nu renunț la căutarea unei clădiri.Gândește-te ce ar însemna acest lucru.Pe

măsură ce vorbea,ea devenea tot mai agitată.Adam încercă să nu observe că agitația ei era legată de proiect și nu de excursia lor.

-Nu,întări ea,prinzându-l de braț și surâzându-i delicat.Oamenii aceștia vor avea o casă de locuit,chiar dacă ar însemna să o construiesc eu.

-M-am temut că o să spui așa ceva.Ei bine,dacă nu poți să strecuri plaja în programul tău,ce-ai zice de un meci de baschet cu mine?

-Sincer nu am timp,Adam.Trebuie să ajung la școală ca să dau niște telefoane.Nu avem la dispoziție decât șase luni,ții minte? Poate altă dată.Adam își dădea seama că orice legătură cu Toni avea să implice și proiectele ei de caritate.Începuse să înțeleagă nemulțumirile soțiilor de polițiști.

-Ei bine,atunci,zise el,aruncând ultimul zar,nu putem opri pe la administrația financiară?

-Ce se întâmplă pe la administrația financiară?

-Poate este scoasă la vânzare vreo clădire pentru neplata impozitului.

-Și cu ce ne încălzește acest lucru? Materialele de construcție se obțin din donații,dar bani ca să cumpăr o clădire nu am.

-Trebuie să-ți spun,Toni,că pe cât nu-mi place să mă folosesc de numele meu,colectarea de fonduri este un capitol la care aș putea să te ajut.Oricum,nu se știe niciodată.Nu strică să facem o verificare.

Toni se uită în jos la mâna ei.Fără să se gândească,ea și-o coborî de-a lungul brațului lui,până își împleti degetele cu ale lui.Senzația era plăcută.Mâna ei era mică și aspră.A lui Adam,puțin acoperită cu păr,era mare și puternică.Nu era nici o îndoială că el o făcea să se simtă bine.Începuse să-i placă să-l știe în preajmă,deși comentariile lui mereu îi tăiau elanul.

El nu era întru totul de acord în privința acțiunilor ei,deși ea începuse să înțeleagă că ei avea dreptate în legătură cu impracticabilitatea planurilor ei.Acest lucru era oarecum tulburător.Ea nu voia să se alinieze cu cineva care accepta status quo-ul,chiar dacă acesta lupta contra lui;Ea voia să facă lucruri deosebite.El nu voia decât să le facă mai bine.

Toni își privi ceasul și apoi se uită la Adam.Se va duce.Dacă el se oferise să o ajute,ea nu avea să-l refuze.Deocamdată se învârtea în cerc.O singură senzație de vină îi afecta rațiunea.Era ea de acord cu Adam,pe care îl dorea pe el sau pentru că îi dorea ajutorul?

Timp de o clipă,cei doi se uitară lung unul la celălalt.Privirea lui înfocată topi ultima ei rezistență.Canalizându-și toată energia spre chiriașii imobilului Swan Gardens,ea nu-și îngăduise să se gândească la ceea ce se petrecuse între ei.Senzația pe care dragostea lor o lăsase era încă prezentă.De îndată ce ea avea

să cedeze în fața acestui simțământ,avea să fie de acord cu aproape orice ar fi spus Adam.În plus,expresia de pe chipul mamei ei,când aceasta aflase că musafirul de la prânz era fiul unei servitoare,fuse delicioasă.

Toni se întrebă dacă părinții ei cunoscuseră vreodată fericirea pe care Adam i-o dăruise ei.Probabil că da.În definitiv,ea era dovada vie a faptului că ei fuseseră împreună.Însă mama ei mereu fusese distantă.Toni nu-și aducea aminte să fi discutat vreodată ceva personal.Cu toate acestea,ea știa că mama ei nu era chiar o snoabă și nici nu voia să fie rea.Nu cunoștea alt fel de-a fi.Tatăl lui Toni nu era mai deschis.Ei doi erau anacronici,erau reminescente ale altui timp.O iubeau pe Toni în felul lor.Însă habar nu aveau cum să-și arate dragostea.Lui Toni îi era încă greu să creadă că bunicul prietenos,care știa atâtea povești,avea un fiu atât de diferit de el.Deși Adam încercă,administrația financiară nu le fu de nici un ajutor.Toni își dădu seama imediat că Adam era bine văzut printre funcționarii care îi promisera că aveau să-l țină la curent cu tot.Ea era o intrusă.Judecând după ochiadele lor curioase,era clar că ei nu erau obișnuiți să-l vadă pe Adam în compania uneia ca ea,și era și mai evident că o priveau cu mare scepticism.

-Mulțumesc oricum,Adam,zise ea în timp ce ieșeau din clădire,ia zi-mi unde are loc meciul de baschet?

-La *Boys' Club*.Am un mic grup cu care lucrez în mai toate după-amiezile.Dacă apar destui jucători,ne împărțim în echipe și facem un joc.Altfel nu-i decât o ciondăneală.

-Cum adică „dacă apar”?

-Băieții sunt bine intenționați,dar eu trebuie să lupt pentru ei contra traficanților de droguri,a Curții juvenile și uneori chiar contra părinților lor.Este o luptă continuă pentru a-i ține curați și a-i face să se implice.

-Câți ani au acești copii?

-Între șase și douăzeci și șase,unii merg la școală,alții tocmai au ieșit din pușcărie.Mă tem că echipa mea nu este formată din ceea ce s-ar numi candidați la permisul Pop Warner.

-De ce nu vă înscrieți într-o ligă? Măcar astfel copiii ar fi organizați și interesați de joc.N-ar fi mai satisfăcător să ai o echipă adevărată?

-Cu echipament adevărat,cu arbitru adevărat și cu program?

-Da.Asemeni detașamentului meu de cercetași.

-Toni,acești copii nici măcar adrese nu au.Decât să-i întrebi de actul de naștere mai bine te lași păgubaș.Nu putem îndeplini condițiile ca să jucăm în liga despre care vorbești.În plus,nu am nici măcar garanția că nu mă voi trezi pe teren cu jumătate din echipă drogată,inaptă de joc.

-De ce faci asta,Adam? De ce îți petreci timpul cu astfel de copii?

-Pentru că am fost unul dintre acești copiii Toni.Glasul lui era încordat și puțin îndurerat.Ea nu-i înțelegea afirmația.Ce diferență era între ceea ce făcea ea și proiectul lui? Ea se ocupa de cei năpăstuiți,de nevoiași.Deosebirea,își dădu el seama,era că Toni aștepta succesul și deseori se bucura în mare măsură de acesta,în timp ce el nu spera cine știe ce și deseori se alegea cu mai nimic.

*Am fost unul dintre acești copii.*Toni se gândi la afirmația lui Adam,în timp ce acesta parcă mașina în vecinătatea unei clădiri inscripționată cu cărbune.În glasul lui existase o durere cumplită.Ei i se făcu rușine,gândindu-se cum crescuse el,cum ani la rând fusese obligat să se îndrepte de la școală spre acest loc,în timp ce ea se îndreptase spre cofetăria *Zeste* sau spre centrul comercial.

Dacă întrevederea de la primărie i se păruse rece,acum o considera val de căldură,comparativ cu primirea de gheață pe care i-o făcură jucătorii de baschet adunați sub un coș fără plasă,din sala de gimnastică.Adam o prezentă,o lăsa pe marginea terenului și se întoarse spre jucătorii nerăbdători.

-În regulă,băieți,sunteți gata de meci?

-Nu,omule,zise pe un ton plictisit un vechi membru al formației.Pe E.T.l-a săltat poliția pe când fura un casetofon,iar Leno s-a înhăitat cu Iceman.Suntem mai puțin cu doi.Adam oftă adânc.Sperase să-l influențeze pozitiv pe puștiul poreclit E.T.,dar se părea că nu se străduise destul.Avea să-l caute mai târziu la poliție. Poate avea să reușească să-l elibereze condiționat.Dacă Leno plecase cu Iceman era pierdut.

-Îmi pare rău,băieți.Să încercăm să improvizăm ceva,dar mai întâi am nevoie de o încălzire.

-Ne-am învățat toată ziua pe aici,zise un puști slăbănog,cu fața pistriuată.Vrem să ne jucăm și noi un meci ca lumea.El începu să bată mingea în cerc.Ai putea să joci tu,Adam.Un jucător mai mare aruncă alene mingea la coș.

-Tot vom fi cu unul mai puțin,măi omule.

-Ce ați zice să mă lăsați pe mine să completez formația? strigă Toni de pe banca de rezerve.

-O doamnă? Jucătorii se uită la ea neîncrezători.

-De ce nu? întrebă Adam.Cu mine vă jucați,și eu sunt un bărbat.

-Da,dar tu ești atlet.

-Ce se întâmplă,băieți,sunteți lași? Ridicându-se în picioare,Toni își puse mâinile în șolduri și începu să se lege pe călcâie.

-În regulă,spuse puștiul cu pistrii,surâzând batjocoritor.Dacă ești dispus să-ți încerci norocul cu ea,căpitane,atunci va juca în echipa ta.Noi îl luăm pe Tree,iar

tu iei pipița.

-În regulă.Adam o privi pe Toni amuzat.Sper că știi ce faci,Toni.Băieții ăștia sunt foarte serioși în privința meciului.

-Și eu la fel.O jumătate de oră mai târziu,Adam constată că Toni era la fel de devotată baschetului precum era proiectului ei.Lipsa de îndemânare o compensa cu o voință de fier.După un început nesigur,băieții își dădură rapid seama că Toni Gresham avea un instinct ucigător și pase abile.Dacă îl ține pe Adam,Toni ajungea la coș.Dacă se concentrau asupra lui Toni,Adam scăpa liber.Scorul se ținu strâns mare parte din meci,însă când Toni obosi băieții se desprinseră.O alunecare pe podea o făcu pe Toni să se aleagă cu o nouă julitură la genunchiul care era deja zgâriat,iar pe Adam să oprească repriza.

-Îmi pare rău că te-am numit pipiță,zise rușinat băiatul pistruiat.Ești bună,Toni.

-Da,consimțiră și ceilalți.A fost un joc bun,căpitane.Când își strânseseră mâinile, luându-și rămas-bun,era clar că Toni fusese acceptată în cercul lor.

În timp ce se îndreptau spre centru,Adam o privi pe Toni.Pe față avea dâre de rimel și-și îngrijea cu stoicism julitură urâtă de la genunchi.Rănită,obosită,cu părul răvășit,ea era totuși cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse vreodată.

El nu-și îngăduise încă să privească drept în față realitatea faptului că făcuse dragoste cu Toni.Nu voia să se gândească ce ar însemna acest lucru pentru ea,sau pentru el.Se întâmplase.El îngăduise să se întâmple,deși inițial se depărtase de ea.Toni avusese încredere în el și dormise în brațele lui toată noaptea.Nici acum nu-și dădea seama de ce se dusese să cumpere prezervative.

Nu se întâmplase doar din cauză că o dorise nebunește.Stăpânirea de sine era ceva ce învățase și perfecționase.Ceea ce simțise el fusese mai mult decât dorință.Toni era atât de minionă și de curajoasă.El voia să o protejeze.Toată ziua refuzase să-și analizeze aceste sentimente.Ea nu era pentru el.El nu era pentru ea.Dar cu toate acestea,chiar și acum el dorea să oprească la marginea drumului, să o ducă în spatele camionetei și...viră scurt pe următoarea alee și întoarse iarăși volanul spre dreapta.Merseră tăcuți o vreme,însă tăcerea nu era stânjenitoare. Era un mod plăcut de a-și împărți prietenia.El scurtă,apucând-o pe drumul care trecea pe lângă terenul de golf,și intră pe domeniul lui Toni din Sherwood Forest.

-Te simți bine,Adam? Toni își dădu seama că ei nu scoseseră un cuvânt și se întrebă dacă cumva Adam era supărat că ea se amestecase în jocul lui de baschet.

-Da.Dar tu?

-Și eu mă simt bine.Mulțumesc că m-ai lăsat să joc.

-Mulțumesc că m-ai ajutat.Ești o jucătoare bună.

-Încă unul dintre lucrurile care o deranjează pe mama.Gresham-ii înoată,joacă bridge și tenis,nu softball sau baschet.

-Încep să înțeleg de ce trebuie să fi fost un adevărat chin pentru mama ta.El se întinse și-i cuprinse mâna.Atingerea ei părea să fie la fel de firească ca un surâs,iar el se pomenea făcând acest lucru tot mai des.Dacă l-ar vedea acum colegii lui,ar jura că era beat.Adam Ware nu avusese niciodată reputația unui individ cu inima zburdalnică.El o eliberă și,afundându-și mâna în buzunar,își scoase țigara.O împinse cu forță în gură și începu să o plimbe nervos dintr-o parte în alta.Toni se rezemă de ușă și se uită la el.

-De ce faci asta?

-Ce fac? Adam nu-și dădea seama de ce se retrăsese.Poate din cauză că se gândea la mama lui.Îi era greu să discute despre ea.Fuseseră foarte apropiați, făcuseră planuri pentru viitorul lui,așteptaseră cu nerăbdare clipele când ea să nu mai fie obligată să muncească din greu.El îi cumpăraseră o căsuță,o mutase din cartierul Cabbage și-i ajutase pe cei ce duseseră o viață asemănătoare lui.

În ultimul an de liceu acceptase o bursă la Jacksonville State.Dar mama lui nu mai era ca să se bucure pentru el,iar el nu se mai lăsă niciodată cuprins de entuziasm.O perioadă,până să se accidenteze,fusese ca un om rătăcit.

Întâmplarea nefericită îl trezise însă și-i reamintise de viitor,de planurile pe care și le făcuse ca să-i ajute pe alții.Jucă la *Sants* până se accidentă la genunchi, apoi se retrase și se întoarse la colegiu.Cât jucase existase o femeie în viața lui,o femeie care repede ajunsese la concluzia că nu-i plăcea să fie soție de student,iar mai târziu soție de polițist.Logodna lor se sfârși de îndată ce cariera lui sportivă încetă.El deveni un om devotat meseriei și nu avea de gând să-și îngăduie să se mai apropie de cineva.Nu se potrivea nicăieri și învățase să accepte acest lucru.

-De ce mesteci țigara asta? întrebă Toni.

-Urât obicei,nu-i așa?

-Ei bine,cunosc oameni cu obiceiuri mai urâte.

-Nu știu.Bănuiesc că mă ajută să trec mai ușor peste nerealizări.Exact ca poezioarele tale.El trase camioneta în fața casei ei și opri motorul.

-Îți dai seama că nu am spus o rimă toată ziua? Cred,zise ea timidă,că am găsit o supapă mai bună pentru a-mi deversa nerealizările.Ea îi luă țigara din gură și i-o azvârli pe fereastră.

-Zău?

-Vino cu mine și am să ți-o arăt.Ceașca era cufundată în tăcere,de parcă o vrajă fusese aruncată peste ea.În timp ce Adam încuie ușa,Toni se duse în dormitor și începu să-și pieptene șuvițele întărite cu gel.Îl privi cum vine în spatele ei,cum o cuprinde cu brațele de talie și cum începe să o sărute pe gât.

-Ai dreptate,haiducule.Buzele îmi spun că acest lucru este un progres adevărat.

-Oh,Adam,chiar ești real? Chiar sunt acum,aici cu tine?

El își lipi buzele de obrazul ei în timp ce mâinile îi urcară până la umerii ei.Prinse bretelele rochiei și le dădu jos.Degetele lui găsiră apoi fermoarul de la spate și-l traseră,făcând ca rochia să lunece pe podea,într-o pată de culoare.

Urmară apoi chiloții,iar ea rămase în toată splendoarea trupului ei gol.El ridică ușor capul și privind în oglindă îi zări roșeața de pe chip și uimirea din ochi.

-Ești foarte reală,șopti el cu un glas răgușit.Ți-a spus cineva vreodată cât ești de frumoasă?

Priviră amândoi în oglindă cum sfârcurile ei începură să se întărească.Adam își lipi bărbăția de ea,în timp ce bătăile inimilor lor urmau același ritm.Zâmbind,el îi cuprinse în palmă unul din sâni.Începu să maseze rotunjimea delicată, atingând-o și examinând-o de parcă nu mai văzuse o femeie până atunci.

Ea se îmbujora.

-Nu sunt prea mare.

-Ești perfectă.Uită-te la noi.Uită-te ce bine ne potrivim.

-Cred,reuși ea să rostească,că este ceva în neregulă cu acest tablou.

-Oh,ce anume? Mie mi se pare perfect.Ea era caldă și vie,iar ei dorea să se năpustească asupra ei și să o pătrundă puternic,dur și...Doamne,la ce se gândea? Toni era minonă delicată.Merita să fie păstrată ca o comoară și adorată,nu devastată.

-Tu încă ai hainele pe tine,zise ea Răsucindu-se în cercul brațelor lui,Toni îi deschise catarama curelei,îi trase în jos fermoarul pantalonilor și-și strecură mâinile pe dedesubt.

-Oh,Toni.El inspiră profund.Nu face asta.

După ce-i dădu jos,cu o mișcare rapidă,pantalonii și chiloții,ea se întoarse din nou spre acea parte din el care nu ținea cont de hotărârea lui de a-și stăpâni seducția.

-Vreau să mă uit la tine,zise ea.Să te ating.De dimineață eram atât de...stârnită,că n-am avut timp pentru așa ceva.Ești timid,Adam Ware?

-Timid? Nu știu.Poate că sunt.El gemu.Poate că am fost.Oh,Toni,ar fi bine să încetezi.Cred că n-o să mă mai pot controla.

-Foarte bine.Îmi place când ești sălbatic și desfrânat.

-Eu? Sălbatic și desfrânat? El pufni într-un hohot de râs. Asta vei primi, răzvrătit. Și într-adevăr el se ținu de cuvânt. Când făcu dragoste cu ea el nu avu nici o reținere. Ea primi rând pe rând primirile lui lacome plutind printr-o junglă de dorințe care îi purtă departe în timp. Într-un final Adam se întinse pe spate ținând-o pe Toni deasupra lui. El nu mai cunoscuse niciodată o asemenea fericire.

-La ce te gândești, Adam? Întrebă ezitând Toni, ținându-și respirația în așteptarea răspunsului lui.

-Ai avut dreptate, haiducule. Asta taie orice țigară. Ea se încordă. Nu-și dăduse seama cât de mult dorise ca el să-i spună că o iubește. Nu-și îngăduise să articuleze cuvintele, dar știa că ele fuseseră acolo tot timpul. O clipă, ea rămase liniștită, simțind respirația lui, simțindu-i sunetul regulat și lent al bătăilor inimii. Poate că el nu știa ce lucru deosebit era acesta pentru ea, se gândi Toni. Era sigură că în cariera lui de sportiv și de ofițer de poliție, fusese urmărit de sute de femei. Și ea avusese numeroase relații mai mult sau mai puțin serioase, dar nici una de lungă durată sau de felul acesteia. Adam simți distanțarea bruscă a lui Toni și știa ce se întâmplase. Își dădea seama că ea avea nevoie de asigurare, dar nu știa ce să spună. Discuțiile intime nu fuseseră niciodată punctul lor forte. Până acum, el și Toni, se dondăniseră, se contraziseră asupra filozofiei de viață a celuilalt. Cu toate acestea, ei dădeau senzația că fiecare înțelesese perfect gândurile și cuvintele nerostite ale celuilalt. El începu să-i dezmierde fruntea. Nu voia să piardă această apropiere deosebită.

-Ce s-a întâmplat, Toni?

-Nimic, Adam. N-am mai sedus un bărbat până acum. Mă simt de parcă aș avea cincisprezece ani. E o nebunie, nu-i așa? Ce ar spune revista *Cosmopolitan* despre mine?

Nu mai sedusese un bărbat? El nu așa interpretase ceea ce se petrecuse între ei. Considera că făcuseră dragoste și că fusese ceva cu totul deosebit. Nu putea încă să dea glas sentimentelor pe care le simțea. Erau prea noi și probabil nedorite. Nu intenționase nici o clipă să se îndrăgostească.

Tensiunea meseriei lui era devastatoare pentru mintea unei femei. Văzuse mulți oameni, din subordinea lui, măcinați într-atât de problemele de acasă, încât nu mai puteau face față cum trebuie serviciului. Văzuse însă și cum slujba ajungea să subjuge într-atât mintea unui om, încât acesta, când se întorcea seara acasă, nu mai putea răspunde solicitărilor de soț și nici celor de tată. Poate că era mai corect modul în care Toni privea lucrurile petrecute între ei.

-*Cosmo* ar spune că nu este ceva neobișnuit ca o femeie să se simtă atrasă de un

ofițer de poliție. Noi amândoi suntem primejdie și securitate. Combinația devine deseori un afrodisiac pentru o femeie și un bărbat care se văd siliți să fie împreună mai ales când cei doi sunt contrar opuși. O atracție sexuală nu este neobișnuită în împrejurările actuale. O atracție sexuală? Se gândi Toni. Astfel vedea Adam dragostea pe care o făcuseră? Curajul o părăsi.

-Înțeleg. Ceea ce vrei să spui de fapt este că suntem totali opuși, că această relație este pur sexuală și că ar trebui considerată temporară?

-Bănuiesc că ceva de genul ăsta. Deși verbal el consimți, brațul lui se strânse protector în jurul ei, iar degetele își croiră drum printre corpurile lor, până ce reușiră să-i cuprindă sânii. Ceea ce spunea el nu era de fapt ceea ce simțea.

Toni simți vibrația pe care atingerea lui Adam i-o stârni. Îl simți din nou pe Adam încordându-se și lipindu-se de ea într-un protest care exprima mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele. Adam nu era un bărbat impulsiv. Nu acționa niciodată sub impulsul de moment, indiferent ce credea ea. Era un om de acțiune, deși era tăcut. Poate ceea ce se întâmplase între ei era pentru el la fel de greu de înțeles precum era și pentru ea. El o fi crezând că era vorba despre o simplă atracție sexuală, însă ea știa mai bine. *”Jack și Jill sus pe-un deal s-au dus și aveau să rămână acolo”*.

-Cred că ar fi bine să ghicești din nou, Kojak, șopti Toni și se ridică. N-am crezut nici o iotă din prostiile astea. Coborându-se încet, ea își găsi locul potrivit atât pentru buze, cât și pentru șolduri. Pătrunzând înăuntrul ei, Adam nu-i mai comentă alegerea.

În zilele ce urmară, Adam refuză să-și recunoască sentimentele tot mai profunde pentru Toni. El știa că misiunea ei de căutare a unei clădiri era sortită eșecului, însă ea trebuia să se convingă singură de acest lucru. Fără prea mare tragere de inimă, el o lăsă în grija lui Fred și a lui Annie, în zilele în care căutase să afle cine lăsase drept avertisment puilul din chiuveta ei. Odată zărise un bărbat stând la umbra copacilor din apropierea casei ei. O cercetare amănunțită a zonei nu scoase, nimic la iveală și-l făcu să conchidă că, probabil, bărbatul fusese vreun vecin, nu un intrus. Burns nu reușise să-l identifice pe bărbat în cataloagele cu suspecti, însă cei de la departamentul artistic făcură un portret-robot.

În afară de pușcăria-fermă existau numeroase terenuri și construcții care mărgineau zona propusă pentru Complexul Olimpic. Primii proprietari pe care Adam îi contactă refuzară să admită că fuseseră abordați de persoane cu tactici dure. Târziu, într-o după-amiază, el făcu o vizită unei femei în vârstă care avea o mică băcănie într-una din încăperile casei ei. Femeia era mama lui E.T.

De îndată ce femeia află că Adam era ofițerul care îi scosese fiul din pușcărie, ea își dădu drumul la gură.

-Sigur, zise ea, scuipând, chiar lângă piciorul lui, tutunul pe care îl mestecase. A venit un om cu buzunarele doldora de bani, care s-a arătat interesat să-mi cumpere casa.

-Și ai vândut-o?

-Păi, să vedeți, i-am spus că nu-mi aparține. Eu o am închiriată, exact cum a avut-o și mama înaintea mea. Mi-a oferit însă o sumă frumoasă ca să-i dau în schimb... contractul de închiriere, parcă i-a spus. Mi-a mai zis că are de gând să vândă casa, care oricum va fi demolată și că pot să rămân aici până vor fi toate puse la punct. Apoi mi-a zis că mă va muta într-una dintre acele construcții noi pe care avea să le ridice. Nu și-a bătut joc de mine, nu-i așa?

-Nu, o asigură Adam. Sunt convins că a vorbit serios. Ai semnat ceva?

-Da, domnule. Am semnat o hârtie. O am chiar în casa de marcat. Ea îi arată înțelegerea. Semnătura era a unui om pe care el îl cunoștea, un antreprenor independent, care avusese neazuri cu municipalitatea, pentru că nu-și onorase contractele. Luna trecută firma lui fusese ștearsă de pe lista ofertanților acceptați să participe cu proiecte la sistematizarea orașului. Adam începea să priceapă ce se întâmplase. Totuși, nu avea nici un motiv să se lanseze în afirmații, până nu făcea mai multe cercetări. În următoarele trei zile, Adam urmări un șir de acte care cuprindeau opțiuni de vânzare, fiecare purtând câte o semnătură diferită. Toți vânzătorii recunoscuseră în portretul lui Burns pe bărbatul căruia îi vânduseră. Raportând primarului cele constatate, Adam dădu glas indignării lui.

-Desigur, nu este nici un secret că ne preocupă aducerea aici a Jocurilor Olimpice. Toată lumea știe că amplasarea va fi în această zonă, deoarece municipalitatea deține deja terenul, așa că nu este surprinzător că cineva cumpăra dreptul de alegere asupra proprietăților învecinate. Dacă cineva vrea să-și pună paralele la bătaie, nu este nici o ilegalitate.

-Dar de ce? întrebă primarul. Dacă Atlanta nu va fi desemnată pentru Jocurile Olimpice, va rămâne cu niște terenuri care nu interesează pe nimeni.

-Da, dar nu uitați de schimbarea destinației zonei. Din locuințe ieftine în centru comercial. Valoarea se dublează instantaneu. Cel în cauză s-a gândit că Olimpiada va ridica prețurile chiar mai mult. În plus, chiar dacă pierde în afacerea cu jocurile, a achiziționat deja terenurile la prețuri reduse, până să apuce lumea să afle de schimbarea destinației zonei.

-Totuși, singura problemă pe care o avem aici, Adam, este încercarea de mituire. Acum știa cine se afla în spatele întregii afaceri. Burns va trebui să

depună mărturie. Probabil vă scapă basma curată, dar antreprenorul și omul lui de încredere vor fi condamnați.

-Bine măcar că până la urmă se vor construi case de locuit, în loc de fabrici, zise Adam, gândindu-se la cât de mulțumită avea să fie Toni. Se eliberară mandate de arestare pentru antreprenor și pentru asociatul care făcuse încercarea de mituire. În același timp se lansă o puternică afirmație, conform căreia Toni Gresham nu era singura martoră a neregulilor lui. Deținătorii proprietăților erau și ei în stare să-l identifice pe făptaș. Noaptea târziu, când Adam și Toni stăteau întinși în pat, el îi spuse adevărul:

-De luni de zile, în secret, antreprenorul a cumpărat dreptul de alegere a proprietăților, așteptând ca Atlanta să fie desemnată de Comitetul Olimpic drept loc de desfășurare a Jocurilor de Vară. Dacă destinația zonei se va schimba, el are drept asupra pământului din jurul complexului, drept pe care și l-a plătit cu o infimă sumă de bani.

-Ce se va întâmpla cu toți acești oameni care au consimțit să-i dea lui dreptul de a alege primul, dacă opțiunea Comitetului Olimpic va fi alta?

-Primarul crede că antreprenorul va renunța la dreptul lui, iar proprietarii nu vor fi obligați să returneze banii primiți.

-În ambele cazuri, Burns va scăpa basma curată, zise Toni dezgustată.

-Așa se pare. Așa se întâmplă uneori, iubito. Câștigi într-o parte și pierzi în alta. Măcar avem șanse mari să găzduim Jocurile Olimpice aici. El îi acapară buzele într-un sărut satisfăcut, însă ea nu-i răspunse.

-Ce nu e în regulă, haiducule?

-Cum ce, sistemul, Municipality va câștiga mulți bani de pe urma turismului. Burns v-a scăpa nepedepsit. Eu pierd pușcăria-fermă. Locatarii din Swan Gardens pierd un posibil cămin, toate numai din cauză a ceva ce este probabil să se întâmple.

-Dar Toni, privește realitatea în față. N-ai fi putut niciodată să transformi o închisoare-fermă într-un loc plăcut. A ajuta oamenii este minunat, dar fi realistă. Nu te poți apuca singură de un proiect de reamenajare. Asta înseamnă să-i minți pe acei chiriași, exact cum a făcut antreprenorul cu proprietarii de terenuri, nespunându-le despre schimbarea destinației zonei. Planul tău, fiind nerealizabil, s-a terminat, Toni. Haide să-l dăm uitării.

-Nerealistic? Ceea ce de fapt vrei să spui, este să încetez să mai încerc să fac ceva ce pare imposibil? Nici să nu-ți treacă prin minte, Adam Ware. Ea sări în picioare. Nu putea să renunțe, așa cum făcuseră părinții ei cu țesătoria după moartea bunicului ei. Ești exact ca toți ceilalți, continuă ea, gândești îngust. Nici

măcar nu te străduiești să înțelegi ce vreau să fac. Dar ai dreptate, s-a terminat. Nu mai sunt în pericol acum, nu-i așa? Adam avea o presimțire nefastă în legătură cu ceea ce avea să se întâmple.

-Nu, nu mai ești. L-au arestat pe cel care ți-a lăsat puiul în chiuvetă. De ce întrebi?

-Pune-ți pantalonii și du-te acasă, Kojak, Muncesc prea asiduu, de prea multă vreme, ca să renunț acum. Dacă nu simți la fel ca mine, atunci întinde-o, Adam.

-Vrei să spui că chiriașii din Swan Gardens sunt mai importanți decât noi?

Nu, vru ea să răspundă, însă adevărul era că Adam nu o iubea.

-Cred că, zise ea încet, nu există nici un noi, Adam. Ea puse capăt relației lor.

Adam rămase mut la început, apoi se enervă. Sigur el era mai important pentru Toni decât acțiunile ei. Însă o singură privire aruncată chipului ei îl făcu să înțeleagă că această speranță murise. Toni vorbise serios. Îi spusese să plece. El dădu la o parte cearceaful și, ridicându-se, o privi nevenindu-i să creadă cele auzite.

-De ce, Toni?

-Pentru că trebuie. Țasta nu este un mic plan care nu a mers. Cu asta mă ocup eu, Adam. Este important pentru mine; Nu poți înțelege? Simt nevoia să fac asta. Așa simt că trebuie. El își îmbracă chiloții, apoi pantalonii, își aranja cămașa înăuntru și-și încălță pantofii.

-Nu, nu pot. M-am îndrăgostit de tine, Toni Gresham, și tu de mine ai nevoie. Și eu mi-am iubit tatăl, dar el era mereu plecat, ocupându-se de afaceri. Nu a avut niciodată timp de mine și într-o zi nici n-a mai venit acasă. Dacă vreodată vei găsi timp și pentru mine printre acei oameni care sunt atât de importanți pentru tine, știi unde să mă găsești. Toni rămase înmărmurită. El rostise cuvintele pe care ea voise să la audă. Adam îi spusese că o iubește și acum o părăsea. Ea apucă cearceaful, se înfășură cu el și îl urmă. Împiedicându-se în faldurile lui, strigă:

-Adam, așteaptă.

-Și încă ceva, rosti el peste umăr. Ai face bine să-i întrebi și pe acei oameni din Swan Gardens care le este dorința, în loc să-ți satisfaci propriul orgoliu, fără să-i consulți. Spunând acestea, Adam plecă, iar ceașca ei se cufundă în tăcere. Vraja dispăruse. Stâlpii de oțel începură să scârțâie și să geamă, iar Toni începu să tremure în întuneric.

Ce se întâmplă cu el? El, dintre toți, trebuia să fie singurul care să înțeleagă ce voia ea să facă. Ea nu avea de gând să-i părăsească. Ea nu era ca tatăl lui. Dar el nu avea de unde să știe acest lucru. Toni oftă. Amândoi luptau cu trecutul lor.

Părinții ei nu fuseseră oameni răi, așa cum îi considerase ea. Nu avuseseră de ales, de aceea închiseseră țesătoria. Și poate chiar ar fi interesați în acte de

caritate,dacă ea ar fi mai deschisă și le-ar oferi ocazia.Adam avea nevoie de ea.Avea nevoie de ea ca să-i arate că împreună-puteau face lucruri deosebite.Și ea avea nevoie de el,deoarece...deoarece..

-Oh,fir-ar să fie,mormăi ea.

Cineva însă trebuia să ia atitudine.De ce ea putea să înțeleagă și Adam nu? Era oare chiar nevoie să le ceară părerea celor ce locuiau în Swan Gardens?

Răspunsul veni a doua zi.La întrunirea pe care o convocase în pripă cu chiriașii,ea auzi răspunsurile lor șovăitoare.Ei doreau copaci,grădini,un parc,un loc în care să cultive flori și legume,un loc departe de oraș.Adevărul era că pușcăria-fermă fusese o idee nu prea grozavă.

-De ce nu ați spus nimic? întrebă ea cu un glas înăbușit.

-N-am vrut să te jignim,Toni,răspunse Willie Benson.Tu ai fost bună cu noi și pentru tine totul părea foarte important.

-Pentru mine? Dar tot ce am făcut a fost pentru voi,nu pentru mine.Îmi pare rău,prieteni,dar acum nu știu ce să fac.

-De ce nu-l întrebi pe Adam,Toni? zise cineva,ezitând.Pare un tânăr echilibrat.

-Am să văd.De un om echilibrat aveau ei nevoie,nu de o persoană impetuoasă ca ea.Adam n-ar fi rechiziționat niciodată pușcăria-fermă.Nu ar fi hotărât niciodată să o reamenajeze și să mute acolo un grup de bătrâni,fără să-i consulte în prealabil.Ea însă așa procedase.Chiriașii încercară să o consoleze explicându-i că ei nu se așteptaseră nici o clipă ca ea să înfăptuiască miracolul.Ei deja începuseră să-și facă planuri ca să se mute.

-Micuțule Boy Blue,vino cu trâmbița ta,murmură ea îndurerată,în timp ce Fred o conducea la vechea țesătorie,unde ea își lăsase mașina.Toni îl lăsă acolo ca să inventarieze materialele,pe care ei le stocaseră,și se îndreptă spre casă.Adam avusese tot timpul dreptate în privința ei.Ea se declarase salvatoarea lumii,fără să întrebe lumea dacă voia sau nu să fie salvată.Studiase ingineria ca să construiască clădiri.Preda în cadrul învățământului profesional pentru a le oferi o meserie oamenilor.Adunase în jurul ei o mulțime de admiratori ca să facă mult bine,fără însă să-și examineze vreodată motivele.Greșise oare?

Nu,țelurile nu fuseseră greșite,poate doar metodele pe care și le alesese.

Cunoscuse un eșec cumplit și totodată îl pierduse pe Adam.Pentru prima dată,de când era copil,Toni simți nevoia unui umăr pe care să plângă.Avea nevoie de umărul mamei ei ca să plângă.Atinse frânele,răsuci mașina și se îndreptă spre Riverside Drive.Nu știa ce avea să se întâmple,nu mai procedase niciodată astfel,însă avea să o roage pe mama ei să-i dea un sfat.

-Regele este în visteria lui,numărându-și banii.Regele și banii,asta era! Banii și

prestigiul îi distruseseră proiectul, dar tot banii și prestigiul aveau să i-l repare. În definitiv, vechii prieteni întotdeauna purtau de grijă celor dragi, iar tatăl ei făcea parte din acel club. Pentru prima dată, avea să-i ceară și lui ajutorul.

CAPITOLUL 10

Însă nu la tatăl ei se duse mai întâi Toni, când intră grăbită în casa părinților.

-Mamă? Ea urcă în goană scările, ciocăni la ușa mamei ei și năvăli înăuntru.

Mamă, trebuie să vorbesc cu tine. Doamna Gresham ridică spre Toni un chip năucit.

-S-a întâmplat ceva rău, dragă?

-Da, s-a întâmplat, mamă. Am nevoie... am nevoie să stau de vorbă cu tine. Nodul din gât îi sugrumă glasul.

Zău? Alice Gresham rămase uimită preț de o clipă, după care se ridică repede și și cuprinse fiica în brațe. De fapt, am vrut să spun, chiar ai nevoie de mine?

În vocea ei se simțea o bucurie care nu putea fi mascată.

-Sunt aici, dragă. Ce pot face pentru tine?

Toni luptă din răspuțeri să-și stăpânească lacrimile care amenințau să-i inunde fața, urându-se pentru etalarea acestei slăbiciuni, deși știa clar, atunci când se așeză împreună cu mama ei pe cuvertura de satin a patului, că lacrimile ei erau o binefacere.

-L-am pierdut mamă și nu știu ce să fac.

-Te referi la Adam? Doamna Gresham o lăsă pe Toni să suspine până își descarcă încordarea, își afundă apoi mâna în buzunar și scoase o mică batistă brodată. Tare mă îndoiesc, adăugă ea. Hai, suflă nasul și spune-mi ce s-a întâmplat. Toni inspiră adânc și urmă instrucțiunile mamei ei. Alice Gresham nu păru sumbră, ci mai degrabă preocupată. Toni ridică ușor capul și-și privi mama. Zări în ochii acesteia o privire timidă și șovăielnică care o făcea să nu știe cu ce să înceapă.

-Oh, mamă. Ți-am stricat bluza.

-Cui îi mai pasă de bluză? Toni, tu ești cea care contează. Dintr-o dată, pe măsură ce Toni îi povestea mamei ceea ce se întâmplase, zidurile începură să se prăvălească, zidurile care an de an se ridicaseră tot mai înalte, fără ca mama sau fiica să știe cum să le oprească.

-Chiar aveai de gând să-ți petreci noaptea în acel loc îngrozitor?

-Așa intenționam.

-Și consilierul Burns chiar a luat mită ca să schimbe hotărârea de zonare? Prietenul nostru Richard Burns?

-Îmi pare rău,el era.

-Ei bine,mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult de el.Întotdeauna ne mânca tot crevetele.Acum ți-a mai stricat și proiectul,iar tu nu ai reușit să găsești altă clădire.Ar trebui să fie pedepsit.Haide să-l chemăm pe tatăl tău aici sus.Va ridica problema în fața comitetului director al clubului.

-Mamă! Toni pufni în răs,în ciuda durerii pe care o simțea.Ești minunată.Dar nu acesta este cel mai rău lucru.Ea își plecă pleoapele,încercând să găsească cuvintele prin care să-i spună mamei adevărul.Am fost atât de ocupată cu locatarii din Swan Gardens,că...l-am pierdut pe Adam.

-Draga mea,din câte am văzut eu la prânz atunci,mă îndoiesc că l-ai putut pierde atât de ușor pe Adam.Poate că l-ai dat puțin deoparte.

-Nu este vorba doar că nu mi-am făcut timp pentru el.Am refuzat să privesc alte căi de a-mi îndeplini acțiunile.L-am interogată,exact cum a făcut și tatăl lui cu el.Asta sunt eu.Îmi pun ceva în minte și nu mai ascult de nimic.Nici măcar nu i-am întrebat pe locatarii din Swan Gardens care le este dorința.Nu,n-am făcut așa ceva.Toni Gresham,Robin Hood-ul lumii,s-a aruncat orbește înainte.

-Oh,draga mea,zise Alice Gresham oftând,este atât de ușor să faci așa ceva.

Crede-mă,știu ce vorbesc.Am lăsat să se întâmple acest lucru și cu noi.Am închis ochii.Când bunicul tău ți-a umplut capul cu visuri și idealuri nobile,n-am spus nimic.N-am vrut să te fac să privești adevărul.

-Ce adevăr,mamă? Bunicul a fost omul cel mai minunat pe care l-am cunoscut.

-Da,a fost și n-a fost.Alice se ridică și se îndreaptă spre fereastră.Bunicul tău a fost un om drăguț,dulce; dar total nerealist.A împrumutat bani din fondul tău financiar,a vândut bunurile familiei,totul pentru a ascunde ceea ce se întâmpla.În loc să accepte adevărul despre țeșătorie și să-și schimbe modul de a face afaceri,el,pur și simplu,a continuat cu vechile metode.A plătit oameni care produceau fire pe care nimeni nu dorea să le cumpere.Pe scurt,Toni,ani de zile fabrica a lucrat în pierdere,însă el a refuzat să creadă acest lucru.Când a murit, am aflat că nu lăsase în urmă decât datoriile.A trebuit să vindem o parte din țeșătorie ca să achităm datoriile.N-a mai rămas cine știe ce pentru modernizarea fabricii.De aceea a fost închisă.

-N-am știut asta.Am crezut că tu și tata ați vândut fabrica și ați lăsat pe drumuri acei nenorociți,pentru că nu ați mai vrut să continuați afacerea bunicului.

-Ne-ai învinuit pe noi? Alice era șocată.Observasem că te-ai schimbat,dar am bănuțit că erai afectată de moartea bunicului.Voi doi ați fost atât de apropiați.Pentru că îți adorai bunicul,am hotărât să nu te dezamăgim.Erai doar un copil.De astă dată,Toni fu cea care își cuprinse mama în brațe și-i alină durerea.

-Atâția ani,șopti ea,am greșit.Ea își învinuise mama,până ce Alice devenise distanță și rece.

-Ei bine,Toni,zise mama ei la un moment dat,poate nu este prea târziu.Haide să vedem ce poate fi făcut ca să-ți rezolvăm problema.

Până la prânz,cu ajutorul părinților ei,Toni găsi o soluție pe care o oferi chiriașilor din Swan Gardens.Un electrician și un instalator aflați de asemenea printre chiriași își oferiră sprijinul.Erau pensionari,dar puteau fi de folos.

Toni rămase uluită constatând că locatarii din Swan Gardens ar fi sprijinit-o în mai toate proiectele ei,dacă ar fi știut să-și abordeze acțiunea altfel.Încă o dată,ea își încredințase misiunea fără să întrebe.

În cele din urmă mai rămase o singură sarcină,alegerea democratică a unui reprezentant care să ceară primăriei aprobarea proiectului lor.Chiriașii votară.Îl aleseră pe Adam Ware și o desemnară pe ea să-i comunice opțiunea lor.Brusc,Toni își pierdu încrederea în schema ei.Mutarea munților din loc fusese întotdeauna ușoară.Întâlnirea cu Adam era grea.Cum să poată lucra împreună,fără ca ea să-i spună că era îndrăgostită de el? Nu puteau.

Știi unde mă găsești,îi zisese Adam.În adâncul sufletului ei,Toni știa că nu avea de ales.Trebuia să se ducă la el.Întotdeauna își asumase riscuri pentru alte persoane.Acum trebuia să riște pentru ea.Avea să-i spună că-l iubea.Nu avea să renunțe la el,nici la proiectele ei.Își dăduse seama cât de mult greșise în abordarea ei disperată..Probabil că mai erau multe de spus ca să se rezolve problema așezământului.Dar și familia era importantă.De îndată ce ea ceruse ajutor,până și tatăl ei se oferise să i-l dea.Dacă ar putea să-i meargă la fel de bine cu Adam.Chiar dacă el nu o iubea,ea totuși putea să-i ceară ajutorul.Mai întâi avea să meargă acasă pentru a se schimba.Nu avea ce să strice dacă se aranja ca să arate de nota zece.

Când o apucă pe aleea din fața casei,ea zări mai întâi camioneta lui Adam și apoi îl zări și pe el,coborând grăbit treptele.Era la fel de solid și avea aceeași alură aspră.Părul îi era pieptănat spre spate și era nebărbierit.Cu perechea de blugi decolorați și cu tenișii vechi,pe care îi purta,arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat cu ce-i căzuse în mână și ar fi zbughit-o afară din casă.Văzând-o,Adam se opri și rămase cu privirea fixată asupra ei.

-Adam,am...

-Toni,am...Amândoi se întrerupseră,iar Toni se pomeni în brațele lui.Nu ținea minte să se fi mișcat.

-Oh,Adam,am greșit.Am avut o discuție lungă cu părinții mei în această

dimineată. Ai avut dreptate. Bunicul meu nu a fost așa cum am crezut eu. Și nu din vina părinților mei fabrica a fost închisă. Toată viața am încercat să mă revanșez pentru ceea ce am crezut că făcuseră părinții mei. Și de fapt totul a fost din cauza lui.

-Știu, zise Adam. O ridică în brațe și urcă treptele sărind câte două o dată. Ajuns sus, închise ușa lovind-o cu piciorul și începu să o sărute lacom. A fost un om bun, continuă el, dar total nerealist. Tocmai am vorbit cu tatăl tău. Când el o lăsă jos, ea îl fixă lung cu privirea,

-Am aflat multe despre mine astăzi, Adam. Am fost o egoistă și o snoabă mai mare decât am acuzat-o eu pe mama.

-Poate că te-ai înșelat asupra căii alese, dar nu te-ai înșelat asupra finalului. Ai avut dreptate în privința mea. Aplicarea legii este doar o parte din ceea ce înseamnă datoria față de oameni, Toni. Este partea cea mai ușoară, pentru că legile te călăuzesc. Tu? Tu îți asumi riscuri, te dăruiești din tot sufletul și asta este înspăimântător. Asumarea riscurilor este zona gri pe care eu am refuzat să o văd.

-Oh, Adam, noi am vrut binele, dar am greșit amândoi.

-Nu chiar în totalitate, haiducule. El zâmbi. Noi doi avem dreptate împreună și asta doream să-ți spun. Ea oftă prelung.

-Cu asta sunt întru totul de acord. Am... am găsit un loc pentru locatarii din Swan Gardens. Vechea colonie de pe lângă țesătoria Gresham. Familia Gresham va dona proprietatea. Chiriașii și studenții mei vor face toate lucrările de reamenajare, iar tata va conduce campania de colectare de fonduri. Sper că nu ai nimic împotriva.

-Este o idee bună, Toni. Cred că ți-ai stors creierii ca să-o găsești. Nu m-am îndoit nici o clipă că n-o vei face.

-Dar, Adam, zise ea timidă, nu cred că mă voi putea descurca fără ajutorul tău. Ea își lăsă capul pe pieptul lui. Nici măcar nu vreau să încerc. El îi ridică fața, prinzându-i bărbia cu vârful degetelor.

-Ultima dată când te-am ajutat la pușcăria-fermă era să mori. Îți spun un lucru de la început, răzvrătit, eu nu pot să bat un cui drept.

-Oh, dar asta pot face eu, Adam. Eu am nevoie de tine ca să mă iubești, ca să mă protejezi, ca să am cu cine împărți visurile. Nu vreau să mă mai sperii de întuneric. Te rog, iubește-mă, Adam.

-Să te iubesc, Toni? N-aș putea să nu te iubesc. De când te-ai aruncat din acel copac, ai șters linia demarcatoare dintre alb și negru. Fără tine, viața mea este gri. Nu numai că te-am pierdut, dar m-ai făcut să înțeleg adevărul despre mine.

-Dar tu ești mereu realist, Adam.

-Am crezut că sunt.Am crezut că-i ajut pe oamenii în mijlocul cărora am crescut,dar în adâncul sufletului meu,nu eram convins că pot schimba ceva.Așa că nu am fost dezamăgit când totul a rămas la fel.Am acceptat eșecul și l-am făcut parte din existența mea.

-Te înșeli.Adam! Ești un exemplu pentru acei copii,ești un om devotat.De așa ceva au ei nevoie.

-Sunt încă de părere că ei trebuie să se ajute singuri,dar mi-am schimbat optica în privința felului în care am să-i sprijin eu.

-Cum?

-Sugestia ta,Toni,în legătură cu liga de baschet și în legătură cu programul m-a pus pe gânduri.De ce n-am avea o formație adevărată,oficială,cu echipament pus la punct și cu programe? Băieții mei sunt la fel de buni ca oricare alții.Ei trebuie să știe acest lucru.Aici am greșit eu.Cum să-i fac eu să creadă în ei,când eu nu credeam?

-Este o idee minunată,Adam.Și dacă țesătoria Gresham dă rezultate,am putea să reamenajăm și alte construcții ca să-l mutăm și pe Fred și pe Annie acolo și pe oamenii din cartierul Cabbage.Vom pune la punct un proiect mixt între tineri și vârstnici.Ce părere ai?

-Cred că ar fi bine să te măriți cu mine repede,răzvrătito.De astă dată am uitat să fac planuri dinainte.Am venit total nepregătit.

-Adam Ware,te iubesc.Ea îi zâmbi și ridică obraznică din sprâncene.Dacă ești sigur că un polițist poate iubi o răzvrătită care trăiește într-un basm,atunci mă voi căsători cu tine mâine.El își coborî mâinile pe șoldurile ei și,trăgând-o aproape,îi zise cu o voce răgușită:

-Ai aruncat o vrajă asupra mea în clipa în care m-ai sărutat prima dată,iubita mea renegată.Eu am încetat să-mi mai fac griji asupra zilei de mâine.

-Bun.Atunci nu mai trebuie să așteptăm.Ai vreo obiecție la comportamentul meu nechibzuit din dormitor,domnule căpitan Ware?Cu mișcări rapide și nerăbdătoare,ea își furișă degetele între ei și-i desfăcu lui Adam fermoarul pantalonilor.

-Obiecții? Adam gemu de plăcere când ea îl atinse.Eu,nu.Câți bărbați crezi că au apucat să trăiască într-o ceașcă dintr-o pădure fermecată? Eu am devenit bărbatul zilei și,fiind iubit de tine,simt că m-am apropiat de Oz,așa cum mi-am dorit dintotdeauna.

-Apropo,haiducule,nu mi-ai spus niciodată de ce i-ai zis casei Babei Yaga, ceașcă.Din câte am citit eu,ea zbură într-o piuliță pe care o conducea cu un

pisălog.Şedeau amândoi întinşi în pat,picioarele le erau împletite,iar Toni îşi ţinea capul pe pieptul lui.

-Nu eu am numit-o astfel,răspunse ea fără mare plăcere.Bunicul i-a zis aşa; Mi-a spus că Baba Yaga zbura într-o ceaşcă şi eu l-am crezut.Adam o simţi încordându-se.Îşi dădu seama că Toni fusese silită să-şi regândească întreaga viaţa într-o singură zi,Ea îşi iubise bunicul,Fără doar şi poate că şi el o iubise.

Adam putea să jure că bătrânul nu se prezentase deliberat într-o lumină falsă.Pur şi simplu,fusese felul lui de a o feri pe Toni de întuneric.

-Nu crezi că poate,el şovăi o clipă,rugându-se ca vorbele lui să nu distrugă ceea ce tocmai se petrecuse între ei,şi bunicul tău avea propria lui pereche de ochelari roz? Toni deveni foarte tăcută.

-Gândeşte-te numai,continuă Adam.Poate că s-a lăsat prins de mrejele visului lui de succes şi de responsabilitatea de a continua afacerea tradiţională a familiei.În definitiv,ţesătoria era veche,echipamentul depăşit.Importurile îl ucideau.Ce putea să facă?

-Nu ştiu.Părinţii mei n-au putut să facă nimic.Au fost obligaţi să închidă ţesătoria.

-Dar bunicul tău n-a putut face acest lucru.A râs şi a glumit,i-a făcut pe muncitori să se simtă bine cât de mult a putut,exact cum a făcut şi cu tine.

-A transformat ceva mohorât într-un vis,nu-i aşa? zise Toni în timp ce ceva dinăuntrul ei începea să strălucească.Ca,de pildă,o piuliţă într-o ceaşcă.Ea se ridică şi-l privi pe Adam cu ochii împăienjenţi de lacrimi de bucurie.

Oh,iubitule,iubitule.Sărută-mă înainte de a muri din dragoste pentru tine.

-Vino aici,răzvrătito.El îi dădu părul deoparte şi îi sărută buzele care aşteptau întredeschise.Fiorul care o învălui o făcu să-şi piardă respiraţia.El se răsuci împreună cu ea şi privi euforia de pe chipul ei.Nici Adam,nici Toni nu mai auziră vântul.Când ceaşca începu să se legene,ei pur şi simplu îşi zâmbiră, atribuind oscilaţia vrajei din dragostea lor.

SFARSIT